

Světová autorka
bestsellerů

NORA ROBERTSOVÁ

Osudový scénář

NORA
ROBERTSOVÁ

Osudový scénář

PROLOG

„Vážně nevím, co s tou holkou budeme dělat!“

„Ale no tak, Molly!“ chlácholil Frank O’Hurley manželku. S očima upřenýma do zrcadla si přimázl tlustou vrstvu líčidla na bradu, aby se mu na jevišti neleskla. „Zbytečně si to moc bereš.“

„Moc?“ Nahmatala na zádech zip šatů a vytáhla ho nahoru. Pak zůstala stát ve dveřích šatny, aby mohla pozorovat chodbu v zákulisí. „Franku, máme čtyři děti, všechny mám stejně ráda – ale kdyby byly se všemi takové potíže jako s Chantel, tak se z toho zblázním.“

„Jseš na tu holku příliš přísná.“

„Protože ty jsi na ni příliš měkký.“

Frank se uchechtl, otočil se a objal svou ženu. Dvacet let manželství na jeho citech k manželce nijak neubralo. Stále to byla jeho Molly, půvabná a veselá, i když se z ní mezitím stala matka dvacetiletého syna a šestnáctiletých trojčat. „Molly, nezapomeň, že Chantel je krásná mladá holka.“

„A taky si toho je až moc dobře vědomá.“

Molly přes Frankovo rameno nespouštěla oči ze dveří – nejradši by je znovu otevřela a podívala se, zda Chantel není někde poblíž. Za patnáct minut mají být na scéně a holka je pořád ještě bůhví kde.

Když se jí tenkrát v rozpětí několika minut narodily tři dcery, netušila, že s první z nich bude mít víc starostí než s druhými dvěma dohromady.

„Když je holka tak hezká jako ona, jsou z toho jenom potíže,“ mrmlala Molly. „Pořád se kolem ní motají nějaký kluci.“

„Ona si s nima poradí, Molly!“

„To je další věc, která mi dělá starosti! Poradí si s nimi až příliš snadno!“ Jenomže, pomyslela si Molly, copak může tak přímočarý a dobrosrdečný chlap, jako je Frank, pochopit složitost ženské povahy? A tak raději opakovala osvědčené: „Vždyť je jí teprve šestnáct!“

„A kolikpak bylo tobě, když jsme spolu

„To bylo něco jinýho!“ zarazila ho Molly a musela se zasmát, když viděla, jak se Frank ušklíbl. „Vážně to nemůžeš srovnávat.“

Narovnala manželovi kravatu a oprášila mu pudr z klop saka. „Ne každá holka má takové štěstí, aby potkala mužského jako ty...“

Vzal ji za lokty a přidržel ji proti sobě. „Copak mi o tom mužským ještě povíš?“

Položila mu ruce na ramena a zadívala se mu do tváře – byla vyhublá a objevily se na ní první vrásky. Ale oči, ty oči patřily pořád tomu výřečnému klukovi, který jí kdysi popletl hlavu. I když jí nepřinesl měsíc na stříbrném podnosu, jak tenkrát sliboval, sdíleli spolu po všechna ta léta dobré i zlé, prožili spolu časy těžké i příznivé. Těch těžkých bylo mnoho. Víc než polovinu života strávila po boku tohoto muže, a pořád ji ještě dokázal okouzlit.

„Je to drahoušek,“ řekla a vtiskla Frankovi polibek. Ozvalo se bouchnutí dveří zadního vchodu do divadla a Molly vyklouzla manželovi z náručí.

„Ne abys jí vynadala,“ vyhrkl rychle Frank a chytil manželku za ruku. „Víš, že se jenom zatvrdí, a kromě toho, vidíš, že nakonec přišla docela včas.“

Molly se zamručením sledovala, jak se Chantel tanečním krokem blíží po chodbě. Měla na sobě jasně červený svetr a vypasované černé kalhoty, které dávaly vyniknout všem půvabům její postavy. Čerstvý podzimní vítr jí vehnal červeně do tváří, což dále zdůraznilo půvabné rysy obličeje. Zářivě modré oči se dívaly do světa sebevědomě a spokojeně.

„Chantel!“

S vrozeným citem pro divadlo Chantel strnula před šatnou, kterou sdílela se sestrami, a až po chvilce se otočila. „Mami!“ Usmála se, a její úsměv se ještě prohloubil, když viděla, jak na ni za matčinými zády otec mrká. Mohla se spolehnout, že táta se za ni vždycky přimluví! „Já vím, maličko jsem se zpozдила,“ řekla kajícně. „Ale budu hotová včas. Michael mě nechal řídit svoje auto!“ rozzářila se. „Bylo to fantastický!“

„To úžasný červený fáro, co začal Frank, ale Molly ho významným pohledem umlčela.

„Chantel! Vždyť máš řidičák teprve pár týdnů/1 Bože, jak já nesnáším dělat kázání, povzdechla si v duchu Molly, když se k němu chystala. Dobře ale věděla, jaké to je, když je holce šestnáct, a proto

taky věděla, že to kázání je nutné. „Víš, že já i otec si myslíme, že můžeš řídit, jenom když jeden z nás sedí vedle tebe. A v každém případě,“ pokračovala rychle, když viděla, že se Chantel chystá protestovat, „není vůbec chytré sednout si za volant cizího auta.“

„Jezdili jsme jenom po vedlejších silnicích,“ ujistila Chantel matku, popošla k ní a políbila ji na obě tváře. „Nemusíš se o mě tak bát. Potřebuju mít nějakou zábavu, jinak bych zakrněla.“

Tuhle písničku Molly znala až příliš dobře, a tak zůstala neoblomná. „Chantel, jsi ještě příliš mladá na to, abys jezdila s nějakým klukem v jeho autě.“

„Michael už není žádný kluk! Je mu jedenadvacet.“

„Tím spíš!“

„Je to mizera,“ prohlásil nesmlouvavě Trace, jenž se objevil na chodbě. Chantel se k němu rozhněvaně otočila, ale Trace jen maličko zdvihl obočí a dodal: „A jestli zjistím, že se tě dotknul, tak mu dám přes hubu.“

„Tobě do toho absolutně nic není, s kým chodím!“ obořila se na bratra Chantel. Když ji napomíná matka, prosím – ale poslouchat ještě kázání od bratra, to je tedy vrchol. „Je mi šestnáct a ne šest. Už mám plný zuby toho, aby mě někdo pořád kontroloval.“

„Tvoje chyba,“ řekl Trace a chytil vzpouzející se sestru za ramena.

Frank se pyšně díval na své dva potomky – ze všech dětí byli nejtemperamentnější, vyvedli se spíš po matce než po něm. Miloval je z celého srdce.

„Dobře, dobře, vy dva!“ chlácholil je. „Můžeme si to všichni vyříkat později. Teď se musí Chantel převléknout. Máš na to deset minut, princezno, tak se neloudej... Pojd', Molly, půjdeme zatím trochu rozproudit diváky.“

Molly se na Chantel významně podívala, aby jí dala najevo, že spolu ještě neskončily a že kázání bude pokračovat. Pak ji ale pohládila po tváři. „Musíme na tebe dávat pozor, to přece víš, ne?“

„Nemusíte,“ zavržela Chantel odbojně hlavou. „Dovedu se o sebe postarat sama.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ povzdechla si Molly a následovala manžela na malé jeviště, kde si měli do konce týdne vydělávat na živobytí.

Chantel stiskla kliku šatny, ale ještě se otočila na bratra. „Já sama rozhoduju o tom, kdo na mě smí sáhnout a kdo ne, je ti to jasný?“

„Prostě řekni svému kamarádovi s tím nóbl autem, ať se drží zpátky – pokud nechceš, aby skončil s přeraženými prackama.“

„Běž k čertu!“

Zatahal ji za vlasy a řekl: „Půjdu, a hned jim v pekle řeknu, že jsi na cestě.“

Chantel měla co dělat, aby se nerozesmála, a tak otevřela dveře šatny dokořán a zabouchla je Traceovi před nosem.

Maddy právě zapínala Abby šaty na zádech; když uslyšela prásknout dveře, otočila se a poznamenala: „Takže ses uráčila přijít?“

„Nezačínej zase,“ okřikla ji Chantel. Z tyče vedoucí napříč šatnou rychle sundala ramínko se stejnými šaty, jako měly její sestry.

„Jenom jsem slyšela vaši výměnu názorů na chodbě. Bylo to opravdu zajímavý.“

„Byla bych ráda, kdyby mě konečně přestali pořád hlídat!“ Chantel přehodila šaty přes židli a svlékla si svetr. Měla bílou, jemnou pleť a její tělo už mělo všechny křivky dospělé ženy.

„Všechno špatné je k něčemu dobré,“ prohlásila Maddy, když dopnula Abbyiny šaty. „Mají tolik práce s dohlížením na tebe, že už jim nezbývá energie, aby kontrolovali mě s Abby.“

„Měly byste mi poděkovat.“ Chantel si stáhla kalhoty a zůstala stát v podprsence a kalhotkách.

„Máma se už o tebe vážně bála,“ poznamenala Abby. Jelikož už byla nalíčená a učesaná na scénu, připravila pro Chantel líčidla, která měla použít.

Chantel se zadívala do zrcadla, které všechny tři sdílely. „Bojí se zbytečně,“ řekla trochu provinile. „O nic nešlo a prima jsem se bavila.“

„Vážně tě nechal to auto řídit?“ zeptala se zvědavě Maddy a začala Chantel kartáčovat vlasy.

„Joo. Připadala jsem si... jak bych to tak řekla – připadala jsem si tak... tak nějak důležitě.“ Chantel se rozhlédla po místnůstce bez

oken, jejíž betonová podlaha byla zavalená krámy. „Nebudu se věčně potloukat po takovýchhle dírách.“

„Ted’ jsi promluvila jako táta,“ zasmála se Abby a podala sestře hubku na roztírání make-upu.

„Jenže já to dokážu!“ prohlásila Chantel a s obratností, získanou lety strávenými na jevišti, si začala nanášet na obličej líčidlo. „Jednou budu mít třikrát tak velkou šatnu jenom pro sebe. Bude celá bílá a na zemi bude tak vysoký koberec, že se v něm budu bořit až po kotníky.“

„Radši bych měla šatnu plnou barev,“ zasnila se Maddy. „Se spoustou, spoustou barev.“

„Moje bude bílá,“ odpověděla Chantel nesmlouvavě. Vstala a začala se oblékat. „A bude mít na dveřích hvězdu. Budu se vozit v limuzíně a jezdit ve sport’áku, proti kterému tenhle Michaelův bude vypadat jako chudáček.“ Se zasněnými očima si oblékala spravované šaty a pokračovala: „A budu mít dům s obrovskou zahradou a v ní velký bazén.“

A protože sestry zdědily po rodičích sklony ke snění, Abby dodala další detaily. „Když vejdeš do restaurace,“ vykládala a přitom zapínala Chantel knoflíky na šatech, „vrchní tě pozná a posadí tě k nejlepšímu stolu a přinese ti na účet podniku láhev šampaňského.“

„Budeš mít pochopení pro fotografie,“ navázala Maddy a podala Chantel náušnice, „a nikdy nikomu neodmítneš dát autogram.“

„Pochopitelně,“ přikývla Chantel, a když si připínala náušnice se skleněnými kameny, představovala si, že to jsou diamanty. „V tom domě budou dvě velká apartmá pro mé sestřičky a po nocích budeme sedět na zahradě a pojídat kaviár.“

„Já bych radši pizzu,“ upozornila ji Maddy a opřela se zasněně loktem o sestřino rameno.

„Pizzu a kaviár,“ upřesnila Abby, opírajíc se o Chantel z druhé strany.

Chantel se smíchem objala sestry. „Uvidíme svět. My tři budeme slavný!“

„To už přece jsme,“ opravila ji Abby. „Jsme *O’Hurleyova trojčata*.“

PRVNÍ KAPITOLA

Dům byl velký, bílý a příjemně chladný. Teď, brzy ráno, proudil dovnitř pootevřenými dveřmi na terasu chladivý vánek a přinášel do domu vůni zahrady. Přes trávník, skryta za stromy, stála bíle natřená pergola, po jejímž laťkoví se vinula vistárie. Občas, když vál příznivý vítr, Chantel cítila její vůni i ve své ložnici.

Na východní straně trávníku stála bohatě zdobená mramorová fontána. Teď byla ztichlá

když byla Chantel v domě sama, zřídka kdy ji zapínala. Poblíž fontány se modral bazén ve tvaru osmiúhelníku, lemovaný širokým dlážděným chodníkem. Při jedné straně bazénu stál další bíle natřený, tentokrát menší dům. Za hradbou stromů byl také tenisový kurt, ale Chantel už řadu týdnů neměla ani čas, ani chuť vzít do ruky raketu.

Kolem celého pozemku se táhla kamenná zeď, byla dobré tři metry vysoká a střídavě dodávala Chantel pocit bezpečí a pocit, že je tu jako v kleci. Nicméně když byla uvnitř domu s jeho vysokými stropy a zářivě bílými stěnami, často zapoměla na plot, bezpečnostní systém a elektricky ovládanou bránu – to byla prostě daň za slávu, po níž vždycky toužila.

Služebnictvo bydlelo v prvním patře západního křídla. Tam zatím panoval naprostý klid. Před malou chvílí začalo svítat a Chantel byla sama. Občas jí to takhle vyhovovalo nejlépe.

Zastrčila si vlasy pod klobouk a ani se nenamáhala pohlédnout do metr vysokého zrcadla v oblékárně. Dlouhou, volnou košili a boty s nízkým podpatkem si vzala kvůli pohodlí a ne kvůli tomu, aby vypadala elegantně. Obličej, který budil závist u žen a mužům lámal srdce, nechala bez make-upu. Aby ho zakryla, stáhla si klobouk do čela a nasadila si velké tmavé brýle. Když vzala ze židle tašku se vším, co předpokládala, že by mohla během dne potřebovat, zabzučel interkom.

Pohlédla na hodinky. Pět čtyřicet pět. Pak stiskla tlačítko.

„Jste tu přesně!“ řekla pochvalně.

„Dobré jitro, slečno O’Hurleyová.“

„Dobré jitro, Roberte. Hned jsem dole.“ Stiskla tlačítko, kterým se otvírala vrata, a vydala se dolů po točitém dvoukřídlém schodišti. Mahagonové zábradlí ji hladilo do ruky jako satén. Uprostřed vstupní haly se pod vysokým stropem vznášel křišťálový lustr, jehož broušená skla se třpytila v probouzejícím se světle. Mramorová podlaha se leskla jako sklo. Dům splňoval nároky na reprezentativní bydlení filmové hvězdy, v níž se Chantel vypracovala. Nicméně stále ještě nepovažovala všechn ten přepych za samozřejmost. Byl to splněný sen, jehož udržování vyžadovalo čas a um a námahu. Však také Chantel dřela celý život, a tak měla pocit, že má právo začít sklízet plody své námahy.

Když docházela k předním dveřím, za nimiž čekal šofér, zazvonil telefon.

Zatraceně, je možné, že by změnili čas natáčení? napadlo ji. Protože služebnictvo ještě spalo, nezbylo, než aby přešla ke knihovně a zvedla sluchátko sama.

„Haló?“ řekla a automaticky vzala do ruky pero, aby si udělala poznámky.

„Tak rád bych tě teď viděl,“ ozval se povědomý šepot a Chantel cítila, jak jí zvlhly dlaně, pero jí vyklouzlo z prstů a neslyšně dopadlo na koberec. „Proč sis změnila číslo? Doufám, že se mě nebojíš? Nesmíš se mě bát, Chantel! Neublížím ti, chci tě jenom pohladit. Jenom pohladit. Chystáš se obléknout? Nebo jsi

S výkřikem praštila sluchátkem. Měla pocit, že srdce jí buší tak hlasitě, až slyší jeho ozvěnu od stěn místnosti. Už to zase začínalo.

Pár minut poté už nastupovala do auta. Její šofér pouze postřehl, že se na něj jako obvykle přátelsky neusmála, když si sedala na zadní sedadlo. Jakmile se vůz rozjel, Chantel zaklonila hlavu, zavřela oči a usilovně se snažila uklidnit. Během pár hodin budu stát před kamerou, říkala si v duchu, a to už musím být ve formě. Stát před kamerou je moje práce, je to celý můj život a nesmím dovolit, aby mě cokoliv rozptylovalo – tím méně strach z šeplavého hlasu v telefonním sluchátku nebo anonymní dopisy.

Když limuzína projížděla branou do studia, Chantel už se zcela vzchopila. Tady přece jsem v bezpečí, uklidňovala se. Tady se můžu bez obav ponořit do práce.

Práce na filmu ji stále ještě fascinovala. Tady, uvnitř tuctů chrámů podobných budov, se děla kouzla a ona se na nich podílela. Tady i ošklivost byla jen umělá. Vražda, zmrzačení a vášně, to všechno tu byla jen přetvářka. Pohádková země, tak to nazvala její sestra Maddy a měla pravdu. Ale člověk musí pěkně dřít, aby ty pohádky vypadaly jako skutečnost, pomyslela si Chantel s úsměvem.

šest třicet už seděla v maskérně a v sedm měla vlasy ošetřené a učesané. Natáčení probíhalo teprve první týden a všechno bylo ještě nové a neznámé. Zatímco kadeřnice vytvářela na její hlavě účes, který měla mít toho dne postava, již hrála, Chantel si pročítala ve scénáři svůj text.

„Vy máte neuvěřitelně husté vlasy,“ mumlala kadeřnice, když vyfoukávala fénem její hřívu stříbroblondatých vlasů. „Znám spoustu ženských, které by za takovéhle vlasy rády daly i balík svých nejceněnějších akcií. A ta barva!“ Kadeřnice se sklonila, aby svůj výtvar mohla pozorovat v zrcadle, které bylo umístěno ve výši Chantelinych očí. „I já mám co dělat, abych uvěřila, že je pravá.“

Chantel pootočila hlavu a zkoumala svůj obličej z profilu. „Mám vypadat na dvacet, Margo,“ poznamenala. „Myslíš, že to půjde?“

Zavalitá zrzka se rozesmála.

„S tím si vy opravdu dělat starosti nemusíte. Ale mrzí mě, že po vás chtějí, abyste na tyhle vlásy nechala crčet vodu,“ postěžovala si a rychle dokončila účes.

„To mi povídejte!“ ušklíbla se Chantel. Kadeřnice sundala ručník, který měla herečka během česání kolem krku, a Chantel vstala. „Díky, Margo.“ Sotva udělala dva kroky, už u ní byl její tajemník.

Larry Washington byl menší, ale robustní mladý muž. Byl čerstvý absolvent univerzity a měl vynikající smysl pro detaily. Jeho největším momentálním přáním bylo vlastnit mercedes. Chantel ho zaměstnala, protože byl mladý a snaživý a neměl ambice stát se hercem.

„Buďte tak hodný, Larry, vypátrejte někde asistenta režie a řekněte mu, že jsem v šatně.“ Chantel poklepala tajemníkovi na

rameno a Larry mírně zrudl, jako vždy během prvních pěti minut, kdy se Chantel objevila. „Schovám se tam, dokud mě nebudou potřebovat při natáčení.“ Venku se objevil její filmový partner, Sean Carter. Měl cigaretu v ruce a podle výrazu měl taky pěknou kocovinu.

„Mám vám přinést kávu, slečno O’Hurleyová?“ ozval se Larry, připravený co nejdříve zmizet – když se Sean Carter potýkal s kocovinou, každý rozumný člověk se mu klidil z cesty.

„Jo, děkuju,“ přikývla Chantel a pozdravila se s pár techniky, kteří dávali dohromady kulisy pro první scénu – nádraží i s kolejištěm a osobními auty, které tam parkují. Chantel měla přiběhnout, aby se tam plna zoufalství rozloučila se svým milencem. Doufala jen, že milenec do té doby zvládne bolení hlavy po proflámované noci.

Chantel se vydala pod reflektory přes budoucí nádraží k šatně, překračovala cestou kabely, Larry šel vedle ní a připomínal jí: „Nezapomeňte, že odpoledne máte interview s tím reportérem ze *Star Gaze*. Přijde ve dvanáct třicet. Dean z propagace mi řekl, že kdybyste si přála, bude při tom rozhovoru s vámi.“

„Ne, to není třeba. S reportérem si dokážu poradit sama,“ ujistila tajemníka. „Koukněte se, jestli byste tu nesehnal nějaké čerstvé ovoce, sendviče a tu kávu... To interview udělám v šatně.“

„Zařídím, slečno O’Hurleyová.“ Larry si soustředěně udělal poznámky. „Ještě něco?“

Chantel se zastavila ve dveřích šatny. „Jak dlouho už pro mě děláte, Larry?“ „Něco přes tři měsíce.“

„Myslím, že byste mi už mohl začít říkat Chantel/1 navrhla a usmála se, když viděla, jak zrudl a samým potěšením ztratil řeč.

Šatnu nedávno znovu zařídili, aby odpovídala jejím přáním. Se scénářem v ruce Chantel prošla pokojem do malé oblékárny. Věděla, že nemá času nazbyt, a tak bez otálení svlékla šaty a oblékla si červený svetr a džínsy, které měla mít na sobě její hrdinka v této scéně.

Měla představovat dvacetiletou studentku, která ztrácí svou první velkou lásku. Chantel sklonila hlavu ke scénáři – byl dobrý. Role, kterou dostala, jí dávala příležitost vyjádřit celou škálu nálad a pocitů

a rozvinout tak její herecké nadání. Byla to velká příležitost a stačilo se jí chopit. A Chantel si umínala, že ji nepromarní.

Když poprvé scénář *Cizinců* četla, představila si samu sebe v roli Hailey, mladičké malířky, kterou jeden muž opustí a druhý pronásleduje, ženy, která se nakonec dočká úspěchu jako malířka, ale neuspěje v lásce. Chantel věděla, jak se Hailey cítila. Věděla, jaké to je, když ženu opustí milenec. A když se rozhlédla po přepychově zařízené místnůstce, věděla i co je to úspěch a jakou cenu za něj člověk musí zaplatit.

Presunula se do obývacího pokoje, a i když text bezpečně znala, vzala si scénář s sebou. Když bude mít kliku, stihne si ještě vypít kávu, než ji zavolají, aby šla hrát první scénu. Když natáčela, nedělalo Chantel žádné potíže vystačit s kávou, lehkým obědem a další kávou. Jako by brala energii z role, kterou hrála. Dokud natáčení neskončilo, jen vzácně měla čas na nějaký nákup, zaplavat si v bazénu nebo si dát masáž v klubu. To brala jako odměnu za poctivě vykonanou práci.

Když si sedala, padla jí do oka váza s jasně červenými růžemi. Přešla ke květinám, aby si přečetla kartičku se jménem dárce – nejspíš některého z ředitelů studia, předpokládala. Vytáhla kartičku z obálky a ta jí vzápětí vypadla z roztřesených prstů na zem. „*Sleduju tě všude. Všude.*“

Když se ozvalo zaklepání na dveře, trhla sebou, až narazila do stolu. Za jejími zády voněly pronikavě a sladce rudé růže. Přitiskla si ruku na hrdlo a poprvé v životě pocítila strach.

„Slečno O’Hurleyová... Chantel, to jsem já, Larry. Nesu vám tu kávu.“

Chantel se zavzlyknutím běžela ke dveřím a otevřela je dokořán. „Larry

„Je černá, tak jak to... Co se stalo?“

„Já... Já... jenom,“ koktala a zoufale se snažila uklidnit. Jak člověk ztratí nervy, opakovala si, je konec. „Larry, nevíte, kde se ty vzaly ty květiny? „ Ukázala za sebe, ale nepodívala se tam.

„Ty růže?! Našla je jedna z číšnic, když prostírala k snídani. Jelikož na nich bylo vaše jméno, převzal jsem je od ní a dal je sem... Víím, jak máte růže ráda.“

„Vyhod'te je.“

„Ale

„Prosím, udělejte to. Prostě je vemte a vyhod'te/1 Potřebuju se dostat mezi lidi, uvědomila si a zamířila ke dveřím.

„Jistě, hned to udělám/4 přikývl a díval se za ní, jak odchází k místu natáčení.

S pomocí čtyř aspirinů a tří hrnků kávy se Sean Carter probral k životu. Chantel ho viděla, jak stojí vedle režisérky. Nastal čas k práci a všechno muselo jít stranou – kocovina či pár výhrůžných slov na kartičce v růžích. Chantel dalo spoustu práce, než si vybudovala image pů- vábné ženy, která má styl. Stejně úsilí věnovala tomu, aby neměla pověst náladové herečky. Když ji obsadili do nějaké role, byla připravena a ovládala text. Když se natáčení protáhlo na deset hodin, pracovala bez reptání deset hodin. To všechno jí proběhlo hlavou, když se teď blížila k režisérce, Mary Rothschildové.

„Jak je to možné, že vždycky vypadáš jako z módního časopisu?“ zamručel Sean. Chantel si všimla, že make-up už zakryl stíny pod jeho očima. Byl opálený a čistě oholený. Husté, mahagonově hnědé vlasy, učesané s nedbalou elegancí, mu spadaly přes obočí. Vypadal mladě, zdravě a pohledně – ideální milenec pro romantickou dívku.

„To je tím, že v noci neflámuju,“ řekla Chantel a něžně mu položila ruku na tvář.

„Jsi úžasná!“ řekl Sean obdivně. Aspirin mu vrátil chuť do života – popadl Chantel a dramatickým gestem ji k sobě přitiskl, zlomil ji v pase a sklonil se nad ní, jako kdyby tančili tango. „Poslyšte, paní Rothschildová,“ řekl k režisérce, rty jen několik centimetrů od Chanteliných, „copak by nějaký chlap, který má všech pět pohromadě, opustil takovouhle ženu?“

„Jak jste na to přišel, že máte – respektive, že Brad má,“ opravila se, „všech pět pohromadě?“ Brad bylo jméno Chantelina milence ve filmu.

„A kromě toho jseš strašný pacholek!“ poznamenala s úsměvem Chantel.

„To si budu pamatovat,“ řekl Sean a odstoupil od ní. „Už dobrých pět let jsem nehrál pořádného mizeru. Budu muset dodatečně poděkovat autorovi.“

„To můžete udělat ještě dneska,“ poznamenala Mary Rothschildová. „Tamhle je,“ kývla hlavou.

Chantel pohlédla naznačeným směrem a na kraji scény uviděla vysokého, šlachovitého muže. Právě dokouřil cigaretu, zahodil ji a okamžitě si zapálil další. Vzpomněla si, že ho předtím už několikrát potkala při přípravných sezeních, a pokud se pamatovala, vždycky mluvil výhradně o svých postavách a knize, podle níž byl scénář napsán. Chantel vyslala směrem k autorovi přátelský úsměv a otočila se zpátky na režiséru.

Jakmile Mary Rothschildová začala popisovat scénu, pustila Chantel všechno ostatní z hlavy. Jediné, na co teď myslela, byla bolest a naděje, kterou hrdinka cítí, když ji její milý opouští. Spolu se Seanem začali probírat krátkou, ale emocionální scénu mezi milenci.

„Takhle bych tě pohládila po tváři,“ řekla Chantel a položila Seanovi dlaň na tvář a prosebně se mu zadívala do očí.

„A já tě vezmu za zápěstí,“ ukázal Sean, položil si její dlaň před ústa a políbil ji.

„Budu na tebe čekat – a tak dále,“ Chantel přeskočila zbytek textu, protože jeden z kulisáků právě s vrzáním zavěšoval dveře do pantů stodoly, která sousedila s nádražní budovou. Tiše, zlomeně si povzddechla a přitiskla tvář k Seanově. „Načež zvednu ruce, abych tě objala.“

„Zkusme si to.“ Sean ji objal kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Na chvíli se dívali jeden druhému do očí, pak Sean Chantel dvakrát políbil.

„Brede, prosím tě, neodjížděj!“ naléhavě řekla Chantel a pokračovala prozaicky: „Načež tě začnu líbat, až se ti rozklepou kolena.“

„Už se těším,“ uculil se Sean.

„Takže si to sjedeme.“ Režisérka zvedla paži. Ženy režisérky jsou dodnes vzácností, takže Rothschildová musela být dvojnásob náročná na sebe i na herce. „Až dojde na ty polibky, tak ať to má šťávu!“ přikázala oběma. „A ty, Chantel, chce to spoustu slz. Nezapomeň, že v hloubi srdce už víš, že se k tobě nevrátí.“

„Jsem vážně ničema,“ prohlásil s potěšením Sean.

„Na místa!“ Statisti zaujali předepsaná místa. Pár lidí kolem kameramana přerušilo plánování partie pokeru. „Ticho!“ Rothschildová přešla na místo, odkud mohla nejlépe pozorovat Chantelin příchod na scénu. „Jedem!“

Chantel vběhla na nástupiště, kolem ní procházeli lidé a ona se horečně rozhlížela po svém milém. Ve tváři měla zoufalství i poslední záblesky naděje, poslední záblesky touhy, které se nechtěla vzdát. Později připojí oddělení zvláštních efektů blesky, hučení hromu a déšť. Konečně Brada spatřila. Vykřikla jeho jméno a prodírala se tlačenicí ke svému milenci.

Třikrát scénu nacvičovali, než byla režisérka spokojená natolik, že dala povel kameře, aby jela naostro. Maskérka obnovila Chantelin make-up., a když klapka klapla, Chantel byla zase připravená.

Celé dopoledne vybrušovali tu samou scénu: Chantel hledá v tlačenicí cestujících Brada a setkává se s ním. Znovu a znovu opakovali ty samé pohyby, ta samá slova, s kamerou občas jen čtvrt metru od nich.

Při šestém opakování dala režisérka konečně pokyn, aby se spustil déšť. Sprinklery začaly na Chantel rozprašovat vodu, zatímco ona stála, hleděla na Brada a se slzami v očích ho třesoucím hlasem prosila, aby ji neopouštěl. Mokří a prochladlí pilovali až do oběda stále jednu scénu, která měla nakonec trvat jen pět minut.

Zpátky v šatně Chantel svlékla promáčené šaty a předala je kostymérce, aby je usušila. Než natáčení večer skončí, její vlasy budou znovu učesány a vyfoukány a znovu promáčeny.

Růže už byly pryč, ale Chantel měla pořád ještě pocit, že cítí jejich vůni. Objevil se Larry, aby jí sdělil, že přišel reportér na domluvené interview. Řekla mu, aby ho přivedl za pět minut.

Už jsem to odkládala dost dlouho, pomyslela si a přešla k telefonu. Nebere to konce a začíná mi to jít na nervy – dál to ignorovat nemůžu. S tím vytřukala číslo.

„Burnsova agentura.“

„Potřebuju mluvit s Mattem.“

„Je mi líto, ale pan Burns má právě jednání,“ sdělila jí Mattova sekretářka. „Mohu

„Tady Chantel O’Hurleyová. Potřebuju mluvit s Mattem hned teď.“

„Samozřejmě, slečno O’Hurleyová.“

Chantel neodolala, aby se spokojeně neusmála tomu, jak rychle Burnsova sekretářka změnila tón. Otevřela zásuvku a začala hledat balíček cigaret, který tam schovávala pro nouzové případy.

„Chantel, co se děje?“ ozval se Mattův hlas. „Potřebuju s tebou mluvit. Dneska večer.“

„Jistě, drahoušku, jenomže dneska večer už něco mám, co kdybychom se sešli zítra?“

„Dneska večer,“ opakovala a z těch slov bylo možno vycítit stres, v němž se ocitla. Chantel si zapálila a zhluboka vtáhla kouř. „Je to důležité. Potřebuju, abys mi pomohl.“ Pomaloučku vydechla kouř. „Opravdu tě potřebuju, Matte.“ Dosud ještě nikdy neměl pocit, že by se Chantel bála – až teď. Přestal se tudíž bránit. „Dobře. Přijdu... co takhle v osm?“

„Jistě, to se mi hodí. Jseš hodnej.“

„Můžeš mi říct, oč jde?“

„Po telefonu raději ne. Povím ti to večer.“ Uklidnila se. Už to, že se rozhodla něco podniknout, jí pomohlo nalézt ztracený klid.

„Jak myslíš. Takže v osm.“

„Díky.“ Zavěsila, právě když se ozvalo zaklepání. Chantel pečlivě zamáčkla cigaretu, upravila si zvlhlé vlasy a s půvabným úsměvem pozvala novináře dovnitř.

„Proč jsi mi o tom sakra neřekla už dřív?“ zeptal se Matt Burns a vyčítavě pohlédl na Chantel. Nicméně jak tak přecházel po prostorném pokoji, zaplavoval ho neobvyklý pocit bezmoci. Během dvanácti let se Matt Burns vypracoval z mládence v podatelně přes prodavače na špičkového divadelního agenta. Nebyl by toho dosáhl, kdyby si v každé situaci nedovedl poradit. Ale teď mohlo jít Chantel o život, a přesto nevěděl, jak nejlépe postupovat. „Zatraceně, jak dlouho už to trvá?“

„Poprvé mi telefonoval asi před šesti týdny.“ Chantel seděla na pohovce a v rukou svírala sklenici minerálky. Tak jako Matt ani ona nesnášela pocit bezmoci. A ještě víc nesnášela, když musela někoho druhého žádat, aby jí pomáhal řešit její vlastní problémy. „Podívej,

těch prvních pár telefonátů a prvních pár dopisů vypadalo celkem neškodně.“ Led ve sklenici zacinkal, když ji prudce odložila a vzápětí znovu vzala do ruky. „Když máš fotky na obálkách časopisů a ukazují tě přes celý plátno v kinech, musíš počítat s tím, že na sebe upoutáš pozornost. Občas i pozornost nějakého úchyly. Myslela jsem si, že když to budu ignorovat, přestane ho to bavit.“

„Ale nepřestalo..“

„Ne.“ Dívala se na tající led ve sklenici a před očima jí tančila slova, vytištěná na kartičce v kytici: *Sleduju. tě všude. Všude.* „Ne, naopak... je to spíš horší.“ Pokrčila rameny gestem, které mělo předstírat, že to vlastně není tak zlé, jak to vypadá. „Nechala jsem si změnit číslo, ale pomohlo to jen na čas.“

„Mělas mi to říct,“ opakoval Matt.

„Jsi můj agent, a ne můj anděl strážný.“ „Jsem tvůj přítel,“ namítl.

„Já vím, že jo,“ řekla a stiskla mu uznale ruku. Ve světě, v němž se pohybovala, bylo přátelství vzácné. „Proto jsem ti taky zavolala, když jsem měla pocit, že to sama nezvládnou. Nejsem žádná hysterka.“

Zasmál se a nalil si druhou skleničku skotské. „To tedy nejsi.“

„Ale po těch různých jsem pochopila, že s tím musím něco udělat. Ale nevím co.“

„To něco je zavolat policii.“

„V žádném případě!“ Viděla, že chce protestovat, a zarazila ho vztyčeným ukazováčkem. „Matte, dovedu si naprosto přesně představit, co by se pak dělo. Ty snad ne? Zavoláme policii, načež se to prolákne do novin a už vidím ty titulky: *Úchylný ctitel pronásleduje Chantel O'Hurleyovou! Šeplavý hlas v telefonu... Zoufalé milostné dopisy.* „Chantel si prohrábla vlasy. „Tomu bychom se ještě mohli zasmát, možná by to bylo i dobré pro reklamu, ale pár dní potom mi začnou posílat dopisy další úchylní ctitelé. Nebo se mi radši rovnou utáboří přímo před vchodem. Mně úplně stačí ten jeden, co už ho mám.“

„Ale co když na tebe zaútočí?“

„Myslíš, že mě to nenapadlo?“ Vzala si z Mattovy kapsy francouzskou cigaretu a čekala, až jí Matt připálí.

„Potřebuješ ochranu.“

„Možná jo,“ pokrčila rameny. Rychle, nervózně popotáhla z cigarety. „Možná bych s tím

souhlasila, ale mám roztočený film. Jakmile se na pláče objeví policie, všichni o tom začnou mluvit.“

„Odkdy ti záleží na tom, jestli o tobě lidi mluví?“

Chantel se usmála. „Záleží na tom, o čem mluví. Moje... milostné aféry a rozmařilý život na veřejnosti, to je jedna věc. Můj skutečný soukromý život je něco zcela jiného. Takže, žádná policie – aspoň prozatím! Musíme přijít na nějaké jiné řešení.“

Vzal si od ní cigaretu a zamyšleně potáhl. Před lety to byl on, kdo osobně vyjednal Chantelino první vystoupení před kamerou. Zastupoval ji během celé její kariéry od reklam na šampony až po celovečerní filmy; jen velice, velice vzácně se na něho obracela v nějaké soukromé záležitosti. Za celou tu dobu, co ji znal, i on měl jen zřídka příležitost nahlédnout pod povrchní obraz hvězdy, který sám pomohl vytvořit.

„Myslím, že jsem na jedno řešení přišel,“ zabručel. „Důvěřuješ mi?“

„To bys už mohl vědět, ne?“

„Tak mi drž palce... Musím si zavolat.“

Matt odešel a Chantel zůstala sedět. Zavřela oči a přemýšlela o své situaci. Možná to zbytečně dramatizuje... Možná jde jenom o ctitele, který svůj obdiv trochu přehání...

Sleduju tě... Sleduju...

Ne, zavrtěla hlavou. Náhle už nevydržela sedět a začala přecházet po místnosti. Těšilo ji, když se na ni lidé dívají – ale na plátně. Dokázala se smířit s tím, že ji fotografují, kdykoliv přijede do klubu nebo z něj odjíždí, kdykoliv navštíví nějakou party nebo premiéru. Ale tohle... z tohohle jde strach, uvědomila si. Jako kdyby někdo slídl pod jejími okny a nakukoval dovnitř. Nervózně pohlédla k oknu... Hloupost, nikdo tam nemůže být! napomenula se. Je tu přece ta zeď a elektronicky ovládaná vrata a bezpečnostní systém... Ale nemůžu tu přece trčet zavřená čtyřicet hodin denně...

Zastavila se před bílým mramorovým krbem, nad nímž viselo starožitné zrcadlo. Ze zrcadla se na ni díval povědomý obličej, jehož

krásku nazývali kritici ojedinělou a občas i chladnou. Šťastná shoda okolností, napadalo ji občas: kombinace pokožky čisté jako perla, nebesky modrých očí a výrazných lícnicích kostí. Nijak se nezasloužila o tuhle tvář, o její klasický oválný tvar, o plné rty a hustou hřívu andělsky blondatých vlasů. Prostě se tak narodila – všechno ostatní však získala prací, tvrdou prací.

Divadlo hrála od chvíle, kdy se naučila chodit. S rodinou projezdila zemi křížem krážem a vystupovala v nejružnějších klubech a oblastních divadlech. Užila si svoje, než se ocitla v devatenácti v Hollywoodu, odhodlána prorazit.

následujících letech pak některé role získala, jiné ztratila, v neomluvitelně sexy a často zcela pošetilých reklamách prodávala šampon a litry voňavek.

Když poprvé prorazila, byla víc než dobře připravená na roli ženy, která si pohrává s muži a která pobyla na plátně necelých dvacet minut.

Přehrála v tom filmu dvě renomované herečky a v dalším filmu už byla hvězdou ona. Pak už se nezastavila.

První film jí přinesl slávu, po níž vždycky toužila. A nepřítomí ji téměř zničil.

Ale přežila jsem, pomyslela si Chantel hrdě, když pozorovala svou tvář v zrcadle. Nedopustila jsem, aby mě tehdejší záležitost odrovnala. A nedopustím, aby mě odrovnalo to, co mě potkalo teď.

„Za chvíli přijede,“ sdělil jí Matt.

Otočila se od zrcadla. „Cože?“

„Říkám, že slíbil, že se sem hned rozjede. Co kdybych ti zatím namíchal něco pořádného k pití?“

„Ne, děkuju. Musím být v půl sedmé ráno na place. Kdo se sem rozjede?“

„Quinn Doran,“ řekl Matt významně. „Mohl by být ten pravý na tvoje potíže. A jelikož se už nějaký pátek známe, podařilo se mi ho... přesvědčit, aby souhlasil, že se s tvým případem seznámí.“

Chantel vrazila ruce do kapes svého bílého saténového kostýmu. „Kdo je to Quinn Doran?“

„Cosi jako soukromý detektiv.“

„Cosi jako?“

„Má bezpečnostní agenturu... nebo něco takového. Jeden čas se účastnil jakési tajné mise – myslím, že to bylo pro vládu, ale to nevím jistě.“

„To zní úžasně zajímavě,“ řekla nedůvěřivě, „ale nezdá se mi, že bych potřebovala nějakého tajného agenta. Nemyslíš si, že takový stopadesátikilový zápasník by mě možná ochránil líp?“

„A ten by byl hrozně nenápadný, co? Samozřejmě,“ pokrčil Matt rameny, „vždycky si můžeš najmout pár řízků jako tělesnou stráž, ale podle mě potřebuješ spíš někoho, komu to myslí a kdo je zároveň diskrétní... A přesně takový Quinn je.“ Matt dopil drink a uvažoval, zda si nemá namíchat další. „Dneska už nedělá moc pátrání osobně, má na to spoustu lidí... agentů, nebo jak se jim říká. On sám se zabývá sabotážemi a tak. Ale když jde o tebe, chci, aby sis mohla promluvit s jedničkou.“

„A to je Quinn,“ ušklíbla se Chantel a klesla na pohovku. „Co si myslíš, že bude dělat?“

„Nemám ponětí – proto jsem mu přece zavolal, aby nám to řekl. Je to takovej náladovej pacholek,“ dodal zamyšleně. „Nemá zrovna... vybraný chování. Ale klidně bych mu svěřil svůj život.“

„Nebo můj – v našem případě.“

Matt strnul a polekaně se podíval na Chantel. „Heleď, jestli si vážně myslíš, že ti jde o život, tak

„Ne, to je v pořádku,“ mávla chlácholivě rukou. „Mám takový tušení, že ten tvůj Quinn Doran mě pozorně vyslechne, pak obrátí oči v sloup a udělá mi přednášku o tom, jak telefonovat s dotěrnými titeli... Je mi nesympatický už teď.“

„Jseš prostě nervózní!“ konstatoval Matt a cestou k baru jí poklepal na koleno. „Jseš nervózní a taky na to máš plný právo.“

„Ale ne, nejsem nervózní... Jak bych mohla? Nervozita přece nepatří do obrazu, který jsem s tvou pomocí o sobě vytvořila, ne?“ usmála se s přáním, aby tím prohlášením nervozitu opravdu zahнала.

„Tys vlastně žádnou pomoc nepotřebovala.“ Povzbudivě se na Chantel usmál a prohlížel si bílý satén, který jí tak fantasticky slušel. „Máš vrozený talent. Jenom jsem ti ho pomáhal rozvinout.“

„A jak si podle tebe vedeme?“

„Řekl bych to asi takhle, Chantel: kdo tě dneska vidí, určitě by neuvěřil, že sis kdysi vlastnoručně zašívala punčocháče.“

Chantel se se smíchem znovu posadila na pohovku. „Mám štěstí, že tě mám, Matte.“

„To ti říkám už pěkných pár let... Někdo zvoní, půjdu otevřít.“

Chantel se natáhla pro sklenici teď už zteplalé minerálky. Jestli si Matt myslí, že Quinn Doran jí pomůže, nezbyvá, než mu věřit. Ale šťva

lo ji, příšerně ji šťvalo, že se bude muset nějakému cizímu chlapovi svěřovat se svými osobními problémy.

tu chvíli ten cizí chlap vešel do dveří.

Kdyby Chantel hledala někoho pro roli špiona, soukromého detektiva nebo pouličního rváče, bez váhání by si vybrala Quinna Dorana.

Byl vyšší a ramenatější než Matt a téměř vyplňoval dveře, jimiž vcházel do pokoje. A přitom byl štíhlý a šlachovitý a Chantel měla pocit, že ten chlap jako hora se dokáže pohybovat rychle a hbitě jako kočka. Ještě si ani pořádně neprohlédla jeho tvář a už se jí jako muž zalíbil – což si vzápětí vyčetla.

Na prvního milovníka obličej neměl, ale jeho sebevědomý, neohrožený výraz by zrychlil tep leckteré ženě. Tmavé, husté kadeře se mu hrnuly přes uši a přes límec pracovní džínsové košile. Byl opálený a jeho světlezelené oči se dívaly až děsivě chladně. Řasy měl na chlapa až příliš dlouhé a husté, ale zženštile rozhodně nevypadaly. Zženštilého nebylo na Quinnu Doranovi absolutně nic. Krácel lehce a pružně, jako muž, který se dokáže nepozorovaně krást. Když přicházel blíž, maličko se pousmál, ale v jeho očích Chantel neviděla ani úsměv, ani uznání – rozpoznala v nich jedině posměch.

„Takže tohle je ten ledový palác,“ řekl překvapivě příjemným hlasem. „A sněhová královna osobně.“

DRUHÁ KAPITOLA

Samozřejmě že ji neviděl poprvé. Znal ji z plátna – tam vypadala větší než teď ve skutečnosti, vypadala tam nezkratná a nedotknutelná. Její tvář, až mysticky dokonalá, dokázala snadno ovládnout mužskou fantazii. To byla tvář pro veřejnost. Quinn se vyznal v tvářích i přetvářkách

jak vznikaly, měnily se či zanikaly tak, jak to okolnosti vyžadovaly. Teď byl zvědav, co se skrývá za bílým saténovým zevnějškem ženy, která seděla před ním.

Matt znal Quinna příliš dlouho na to, aby přikládal nějakou váhu jeho přezíravému chování. „Chantel O’Hurleyová, Quinn Doran,“ představil je.

Chantel překřížila nohy a s nenuceným půvabem podala hostovi ruku. „Těší mě,“ zamumlala a strnula, když ucítila pevný dotek jeho prstů. Nepotřásl jí rukou, ani jí ruku nepolíbil, jak to dělávají dvorní Evropané – i když měla zvláštní pocit, že by toho byl schopen. Prostě jí dál tiskl ruku a jeho zelenkavé oči se upíraly do jejích. Na okamžik se ani jeden z nich nepohnul.

Její plet’ byla voňavá, bílá a jemná jako satén, který měla na sobě. Jeho byla pevná, nepoddajná a opálená sluncem. Chantel už sváděla tuhle tichou válku s muži mnohokrát a prohrála jen jednou. Pochopila, že rukavice byla hozena a výzvu k souboji přijala.

„Pořád ještě piješ vodku s ledem?“ zeptal se Matt přítele cestou k baru.

„Jo, pořád.“ Pokynutím hlavy dal Quinn najevo, že si je vědom toho, že souboj začal. Pomaloučku uvolnil stisk ruky a pouštěl její prsty ze svého sevření. „Matt mi řekl, že máte nějaké potíže.“

„Vypadá to tak.“ Chantel si vzala cigaretu z porcelánové dózy na stole. Když Quinn vytáhl z kapsy zapalovač a rozžehl ho, usmála se a naklonila se k němu. Připálila si, zdvihla oči a pohlédla mu do tváře. „Bohužel nevím, jestli vy budete ten pravý, kdo mě jich zbaví, pane Dorane.“

„V tom s vámi musím souhlasit... slečno O’Hurleyová.“ Jejich pohledy se znovu setkaly. „Ale když už jsem tady, tak mi o nich něco můžete povědět, co říkáte?“ Quinn si vzal od Mat– ta sklenici, a když se Matt chystal promluvit, rychle dodal: „Co kdyby mi to vyličila sama? Koneckonců, jsou to její problémy!“

Jako reklamní agent Matt dokázal rozpoznat, kdy má cenu smlouvat, a kdy ne.

„Dobře,“ souhlasil ihned, „já se zatím budu krmit kreky.“ Posadil se a nechal Chantel s Quin– nem, ať si povídají.

„Někdo mi telefonuje a má znechucující řeči,“ začala Chantel, jako by byla nad věcí, ale její nervozita byla patrná z toho, jak si opakovaně proplétala prsty dohromady a zase je uvolňovala. Ke Quinnově profesi patřila schopnost postřehnout každý detail, a tak si také všiml, že Chantel má drobné ruce s dlouhými, štíhlými prsty a nehty nalakované bezbarvým lakem. Ty prsty nevydržely chvíli v klidu.

„Takže jde o ty telefonáty?“

„A taky dostávám dopisy.“ Pokrčila rameny. „Začalo to asi před šesti týdny.“

„Říká vám něco oplzlého?“

„To nejspíš závisí na tom, co kdo považuje za oplzlost,“ usmála se. „Vaše definice bude pravděpodobně podstatně jiná než moje.“

Díval se na ni pobaveně a Chantel si pomyslela, že náhle vypadá docela přitažlivě. Také ji napadlo, kolik žen asi vstoupilo do jeho lvího doupěte a bylo zaživa pozřeno. „To určitě,“ přikývl. „Pokračujte.“

„Nejdřív – dalo by se říct, že nejdřív mě to skoro pobavilo. Nebylo to příjemné, ale vypadalo to neškodně. Pak...“ Olízla si vyschlé rty a vložila mezi ně cigaretu. „Pak začal být drzejší a jeho návrhy byly intimnější. Začalo mě to znervózňovat.“

„Změňte si telefonní číslo.“

„To jsem udělala. Asi týden jsem měla pokoj. Dneska se ozval znova.“

Quinn se pohodlně opřel a ochutnal vodku. Tak jako její majitelka měla špičkovou úroveň. „A co ten hlas, není vám povědomý?“

„Ne, mluví šeptem.“

„Změňte si číslo ještě jednou.“ Quinn pokrčil rameny a led ve skleničce s vodkou zacinkal. „Nebo požádejte policii, ať vám nainstaluje odposlech.“

„Nebaví mě pořád si měnit telefonní číslo.“ Netrpělivě zamáčkla cigaretu. „A policii do toho nechci zaplétat. Chci, aby se to vyřešilo ve vší tichosti. Matt tvrdí, že vy byste to dokázal.“

Quinn se znovu napil a rozhlédl se kolem. Pokoj byl zařízen v různých odstínech bílé barvy, ale nepůsobil dojmem panenské nevinnosti. Nedostatek jakýchkoliv barev jako by soustředoval všechnu pozornost na Chantel a dělal ji obzvláště přitažlivou. Quinn byl přesvědčen, že si toho je dobře vědoma. Ve všech filmech hrála role žen, které provokují muže, těží z jejich slabostí, z jejich nejtajnějších přání. Quinn proto necítil příliš soucitu s ženou, která celou svou kariéru vybudovala na obrazu záměrně dráždícím muže, a pak si stěžuje kvůli pár nevinným telefonátům.

„Slečno O’Hurleyová, předpokládám, že víte, že muži, kteří takhle telefonují, zůstávají jenom u slov... Doporučuju vám, abyste si ještě jednou nechala změnit číslo a nějakou dobu nechala brát telefony někoho z vašeho personálu, než to toho chlapa přestane bavit.“

„Quinne,“ ozval se Matt a nervózně si hrál se sklenicí před sebou – v napjatých situacích nedovedl být v klidu – „tos nám tedy dvakrát moc nepomohl.“

„Taky si můžete najmout ochranku, jestli se pak budete cítit líp... A zabezpečení tohoto domu se může samozřejmě taky zlepšit.“

„Možná to chce ostnatý drát a vzteklé služební psy,“ podotkla Chantel a vstala.

„Tohle je cena, kterou musíte platit za to, kdo jste,“ řekl chladně Quinn.

„Za to, kdo jsem?“ opakovala významně s přimhouřenýma očima. „Jo tak, chcete říct, že když se promenáduju po plátně, neoblíkám se do pytloviny a nenosím závoj přes obličej, tak si něco takovéhohle koleduju... A nejspíš si to zasluhuju, ne?“

Když se ovládala, byla její chladná tvář vzrušující – ale když se rozčilovala, bylo to jako vidět led v ohni. Quinn ignoroval, jak se mu při pohledu na ni sevřely vnitřnosti, a pokrčil rameny. „Víceméně ano.“

„Takže vám děkuju, že jste se obtěžoval,“ řekla ironicky a otočila se k detektivovi zády. Vzápětí na něj znovu vychrlila: „Co kdybyste zavítal do dvacátého století? Když je žena atraktivní a neskrývá to, neznámá to, že si zaslouhuje, aby ji někdo obtěžoval – ani slovně, ani fyzicky, ani emocionálně.“

„Nevím o tom, že bych řekl, že jakákoliv žena, nejen atraktivní – si zaslouhuje, aby ji někdo obtěžoval,“ namítl Quinn.

Lhostejnost, s jakou vedl diskusi na toto ožehavé téma, jen přilévala olej do ohně.

„Že jsem herečka a sexualita patří k mým rolím, ještě neznámá,“ rozčilovala se Chantel, „že kdejaký chlap na mě může pořádat štvanici. Kdybych hrála vražedkyni, taky to snad neznámá, že bych měla jít před soud.“

„Hrajete na nejprimitivnější pudy, které v mužích jsou, slečno O’Hurleyová. A pěkně v Technicoloru. Nějaká reakce se nutně musela dostavit.“

„Takže se s tím mám prostě smířit,“ zamumlala. „Jste normální trouba, pane Dorane. Jste chlap, co má svaly místo mozku, chlap, co si myslí, že když s ním nějaká ženská jde na večeři, měla by to splatit skotačením v posteli... Takže, aby bylo jasno, já si svoje večeře můžu zaplatit sama a taky dokážu sama vyřešit svoje problémy. Cestu ven jistě najdete sám!“

„Chantel!“ začal Matt, ale otočila se k němu zlostně jako prskající kočka. „Nic... nic,“ řekl chvatně Matt. „Vezmu si ještě pár krekrů,“ zamumlal.

„Slečno O’Hurleyová,“ ozvalo se ode dveří.

Chantel se otočila k vysokému starému muži, který měl na starosti služebnictvo. „Copak se děje, Marshi?“

Řekla to tak, že Quinn rázem zpozorněl.

těch slovech, v tom, jak je řekla, vytušil laskavost, která neuznává žádný domácí kastovní systém.

Ačkoliv byla ještě pořád rozpálená z předchozí hádky, vykouzila na tváři pro starého pána přátelský úsměv.

„Právě vám došly tyhle květiny.“

„Děkuju,“ přikývla a přešla pokoj, aby mu vzala z rukou vázu s liliemi. „Můžete už odejít, Marshi, dneska večer vás nebudu potřebovat.“

„Dobře, slečno.“

Chantel prošla za Quinnovými zády ke stolku poblíž okna.

„Matte,“ otočila se ke svému agentovi, „co kdybys vyprovodil přítele. Nemyslím

Odmlčela se a jen zírala na kartičku, kterou vytáhla z květin. Pak ji třesoucími prsty zmuchlala, ale dřív než ji mohla hodit na zem, Quinn jí už držel zápěstí a vzápětí narovnával zmačkaný papír. Když lístek přečetl, udělalo se mu nevolno.

„Jenom to, co si zasluhuju?“ zeptala se Chantel ledově, ale když jí Quinn pohlédl do očí, uviděl v nich strach. Strčil lístek do kapsy a vzal ji v podpaží.

„Co kdybyste si na to sedla.“

„Další anonym?“ pochopil Matt a šel k nim, ale Quinn ho zarazil a kývl k baru.

„Nalej jí koňak!“

„Nechci pít. Nechci se ani posadit,“ vztekala se Chantel. „Chci, abyste zmizel.“ Snažila se vyprostit, ale Quinn ji jen držel pevněji a dál ji vedl k pohovce. „Jak často takovýhle pozdrav dostáváte?“

„Skoro každý den.“

Natáhla se pro cigaretu, ale pak si to náhle rozmyslela.

„A všechny takhle... přímočaré?“

„Ne.“ Přece jenom si nakonec od Matta vzala skleničku s koňakem, usrkla a měla na sebe vztek, že ho potřebuje. „Takhle se vyjadřuje poslední tři neděle.“

„Co jste s těmi předchozími dopisy udělala?“

„Prvních pár jsem zahodila. Pak, když se jejich tón změnil, chtěla jsem je spálit... Ale nakonec jsem si je schovala. Ani nevím proč. Asi jsem si řekla, že bych je měla mít, kdyby mi to nakonec přerostlo přes hlavu.“

„Zavolejte toho muže, co květiny přinesl. A ukažte mi ostatní dopisy.“

Jeho příkazy ji vzpružily víc než koňak. „Nic vám do toho všeho není!“ naštětila se. „Na tom jsme se přece už dohodli.“

„To jsem ještě nečetl tohle,“ namítl a vyndal z kapsy poslední anonymní dopis.

„Já od vás žádnou pomoc nechci.“

„Ještě jsem vám žádnou neslíbil.“

Chvíli se mlčky měřili pohledy. „Tak co bude s těmi dopisy?“ ozval se posléze Quinn. „Máte snad někoho lepšího, komu je ukázat.“

Měla Quinna Dorana plné zuby. Mohla to ovšem skrýt, byla přece herečka. Ale nestálo jí to za to. Než mohla znovu promluvit, Matt jí chlácholivě položil ruku na rameno.

„Chantel, prosím tě – než něco Quinnovi řekneš, tak to dobře uvaž.“

Stále se upřeně dívala detektivovi do očí.

„Radši neřeknu nahlas ani to, co jsem uvážila,“ zamumlala. Když posměšně ohrnul rty, stiskla zuby a sevřela ruce v pěst. „Nebo to možná řeknu.“

„Chantel!“ stiskl jí Matt rameno. „Nerad dávám komukoliv ultimáta, ale jestli se nedomluvíme s Quinnem, povím to všechno policii. Myslím to vážně,“ přikývl, když viděl její nedůvěřivý pohled. „Jseš přece rozumná ženská, nech si říct.“

Nesnášela, když ji někdo zahnal do kouta – Quinn to na ní jasně viděl. Věděl, oč jí jde: Chantel O’Hurleyová si zakládala na tom, že má vždycky možnost volby a že sama rozhodne, která alternativa jí nejlíp vyhovuje. Byla to vlastnost, kterou uznával, možná i trochu obdivoval. Možná, ale jenom možná, je na Chantel O’Hurleyové přece jenom víc než ten hezký kukuč.

„Tak dobře, ať je po tvém,“ ustoupila. „Aspoň zatím.“ Vstala, už zase sebejistá jako královna. „Marshe ale nechte na pokoji,“ podívala se na Quinna. „Je už starý a neslouží mu zdraví. Nechci ho zbytečně rozčilovat.“

„Kdežto mě to potěší,“ ušklíbl se Quinn. „To víte, ještě jsem si dneska nekop do žádnýho psa.“

„Jenom do pár dětí a koťat,“ zamumlala, když odcházela z pokoje.

„Je to silná povaha, ta tvoje Chantel,“ podotkl Quinn.

„To máš pravdu,“ souhlasil Matt. „Má strach. A přitom jí hned tak něco strach nenažene.“

„To ti věřím.“

Quinn vyndal cigaretu a zamyšleně jí poklepal o krabičku. Musel si přiznat, že původně si myslel, že slečna O’Hurleyová dělá z komára velblouda, ale těch několik vět na posledním lístku změnilo jeho názor. Byly prostě odporné.

Podle Quinna sice hranice mezi tím, co ještě je v mezích zákona a co už ne, měla jistou vůli, ale tohle padlo zcela jednoznačně na tu špatnou stranu. Ale i tak, usoudil, než slíbím, že se budu v.téhle věci angažovat, musím mít jasno v pár věcech.

Chvilku mlčky hleděl na Matta přecházejícího sem tam, pak se zeptal: „Rád bych věděl, jak je to přesně mezi vámi dvěma.“

„Náš vztah lze označit za vzájemně prospěšný a bezkonfliktní,“ usmál se Matt. „A nespíme spolu.“

„To je trochu vyhýbavá odpověď.“

„Chantel ví přesně, co chce a co nechce. Chce, abych ji zastupoval jako její agent... Ale záleží mi na ní.“ Podíval se s obavou ke dveřím a dodal: „Už si užila svoje.“

„S čím? Nebo s kým?“

Matt zavrtěl hlavou a posadil se. „To je jiná záležitost a s tímhle nemá nic společného. Co myslíš, budeš jí schopný pomoci?“

Quinn zamyšleně vyfoukl kouř.

„To nevím.“

„Promiňte,“ ozvalo se ode dveří. Marsh byl stále ještě oblečený v černém obleku a bílé koši

s naškrobeným límcem. „Slečna O’Hurleyová mi řekla, že se mě chcete na něco zeptat.“

„Rád bych věděl, jestli byste mi mohl říct něco bližšího o osobě, co sem přinesla květiny,“ vysvětlil Quinn a pokynul starému sluhovi, aby šel blíž.

„Byl to mladík, pane. Mohlo mu být tak osmnáct dvacet. Zazvonil u brány a řekl mi, že má něco doručit slečně O’Hurleyové.“

„Měl na sobě uniformu?“

Marsh zamračeně vzpomínal. „Myslím, že ne. Ale úplně jistě to nevím.“

„Nezahlédl jste auto, ve kterém přijel?“

„Ne, pane. Převzal jsem květiny u zadního vchodu.“

„Poznal byste toho mládence, kdybyste ho znovu viděl?“

„Možná ano... Myslím, že ano,“ opravil se optimističtěji.

„To je všechno, děkuju vám, pane Marshi.“

Marsh maličko zaváhal, jako by se chtěl na něco zeptat, ale pak usoudil, že se to nehodí, a důstojně se uklonil.

„Rádo se stalo.“

Když zmizel v předsíni, Quinn zaslechl, jak tlumeně hovoří s Chantel. Její hlas zněl chlácholivě a uvolněně. Vzápětí vešla do dveří, v ruce balíček dopisů.

„Určitě se vám budou líbit,“ prohlásila a hodila dopisy Quinnovi do klína. „Nedivila bych se, kdyby to byl podobný styl, jakým vy balíte ženy.“

Už se jí zase vrátilo sebevědomí, pomyslel si Quinn; ignoroval její útočnou poznámku a otevřel první obálku. Adresa, jakož i text uvnitř, byly vytištěny velkými písmeny. Papír byl laciný. Mohl se snažit týdný a stejně ho nevystopovat.

Prvních pár dopisů překypovalo obdivem a jen mírně naznačovalo autorův zájem o intimnější vztah. Jsou dobře napsané, pomyslel si Quinn, autor musí být vzdělaný chlap. Jak bral další dopisy, gramatika a styl zůstávaly dobré, ale tón dopisů byl stále agresivnější. I Quinn, který už leccos zažil a leccos v životě udělal, byl hluboce znechucen. Anonym teď podrobně popisoval své sexuální fantazie a úmysly. Posledních několik dopisů ještě ujišťovalo Chantel, že pisatel je poblíž, že ji sleduje a čeká na vhodnou příležitost.

Když dočetl, Quinn pečlivě srovnal dopisy do úhledné hromádky.

„Nechcete znova uvážit, jestli by nebylo nejlepší kontaktovat poldy?“

Chantel se posadila naproti němu a složila ruce do klína. Není mi sympatický, řekla si v duchu. Nelíbí se mi, jak vypadá a jak chodí.

Nelíbí se mi ten jeho příjemný hlas, který neodpovídá chladnému a uzavřenému výrazu tváře.

Takže už vůbec nechápala, jak to, že přes to všechno chce, že dokonce potřebuje, aby jí právě tenhle chlap pomohl. Dívala se mu do očí. Občas, napadlo ji, se člověk musí spojit i s ďáblem.

„Nechci. Nechci do toho zatahovat policii. Nechci, aby se to dostalo na veřejnost. Chci, aby někdo toho muže našel a zarazil ho.“

Quinn vstal a nalil si další skleničku. Sklenice

nádoba na led byly od Rosenthala. Quinn dovedl ocenit eleganci a styl, právě tak jako dovedl ocenit improvizaci, kterou si život vyžaduje. Vypít pivo z láhve nebo víno z broušené sklenice vyšlo nastejno, pokud má člověk opravdu žízeň. Dovedl ocenit krásu, ale nenechal se jí oklamat. Vzhled a chování ve společnosti mohou být klamné. Když to situace vyžadovala, často toho sám využíval.

Chantel O'Hurleyová byla krásná a elegantní. Pokud tuhle práci přijme, pak nevyhnutelně zjistí, kolik z toho je jenom pozlátko, a kolik jsou ryzí hodnoty Proto váhal. Věděl, jak nebezpečné je dozvědět se o druhém člověku příliš mnoho – pro všechny zúčastněné.

Její krása ho ovšem přitahovala, ale byl si jistý, že tenhle pocit dokáže zvládnout, jak dlouho bude třeba. Co ale nezvládne – co nikdy nedokázal zvládnout –, je zvědavost. Touha zjistit, jaká Chantel O'Hurleyová doopravdy je pod tou krásnou fasádou.

Polkl hlt vodky a otočil se k Chantel. Seděla v křesle, a když se na ni člověk díval, myslel by, že je uvolněná a v pohodě. Quinn pokrčil rameny.

„Pět set denně plus výdaje,“ řekl.

Zvedla obočí. To udivené gesto byla její jediná reakce. Přesto jím vyjádřila vše: pobavení, zvažování jeho návrhu a nechuť.

Co jeho očím zůstalo skryto byla úleva, že zůstane.

„To je královský honorář, pane Dorane.“

„Dostane se vám za něj prvotřídních služeb.“

„To doufám.“ Opřela se a sepjala ruce. Zápěstí měla štíhlá a stejně jemná jako obličej. Na pravé ruce se zaleskl diamant. „Co přesně mi za těch pět set plus výdaje nabízíte?41 zeptala se trochu posměšně.

Našpulil posměšně rty a napil se. „Sebe, slečno O’Hurleyová.“

Usmála se. Už tenhle slovní souboj pomáhal. Byla až překvapivě klidná – strach se kamsi vytratil. „To je zajímavá nabídka.“ Vrhla na něj pohled, jenž by dokázal leckterého muže srazit na kolena a přiměl ho prosit. „A co s vámi asi tak budu dělat?“

„Díváte se na to špatně,“ prohlásil. Popošel blíž, zastavil se až před ní a sklonil se k ní.

„Jak to myslíte – špatně?“

Vypadala jako jeden obraz, který kdysi dávno viděl v Louvru. „Jde o to, co udělám já s vámi. Chci pět set denně, zlato, a vaši důvěru. To je moje cena. Za to dostanete ochranu na čtyřiaadvacet hodin denně. Začnu tím, že jednoho ze svých mužů postavím k tý vaší bráně.“

„Když už tam je ta brána, proč by tam měl ještě někdo stát?“ namítla.

„Nenapadlo vás náhodou, že nemá cenu mít elektronicky zajištěná vrata, když je každému otevřete?“

„Nenapadlo mě, že bych se tu měla zamykat na deset západů,“ mrmlala.

„Čím dřív si na to zvyknete, tím líp. Protože ten chlápek, co vám posílá jednu kytku za druhou, to nemá v hlavě v pořádku.“

očíh jí kmitl strach. Připsal jí k dobru, jak rychle ho zvládla. „To samozřejmě vím taky.“

„Potřebuju znát váš časový rozvrh. Jakmile počínaje zítřkem vystrčíte svůj půvabný nosík ze dveří, jeden z mých lidí bude s vámi.“

„Tak to tedy ne!“ Zavrtěla hlavou a vstala – tvrdohlavost O’Hurleyů z ní přímo čísel. „Za těch pět set denně chci vás, pane Dorane. Vy jste ten chlap, kterému Matt věří, a vám ty peníze platím.“

Stáli proti sobě tak těsně, že se téměř dotýkali. Cítil zneklidňující vůni, která z ní vycházela. Její obličej byl tak dokonalý, že se mu tajil dech. Vlasy se jí zavlnily v nádherném vodopádu jako andělovi. Kdyby se jich dotkl – bude stoupat k nebi, nebo bude svržen do propasti? V podobných případech si ale Quinn s následky hlavu nelámal.

„Abyste nelitovala,“ zamumlal a pousmál se.

To se může stát, Chantel si to uvědomovala, ale hrdost jí už nedovolila ustoupit.

„Budete tu vy osobně, pane Dorane. To je moje podmínka.“

„Vy jste šéfka,“ řekl a zdvihl skleničku, jako by jí připíjel. „Ráno sem přijdou dva moji lidé a napíchnou vám telefon.“

„Nechci

„Jestli mi předem svážete ruce, tak z tohoto obchodu nic nebude,“ přerušil ji. Úsměv mu zmizel z tváře stejně rychle, jako se objevil. „Budeme odposlouchávat telefon. Možná, že ten chlap řekne něco, co ho prozradí. Možná budeme mít kliku a zjistíme, odkud volá. Myslete si, že jsme něco jako lékaři.“ Znovu se pobaveně usmál. „Kdybyste si chtěla s některým z vašich...

přátel povídat nějaké intimnosti, tak se nestyďte
my jsme už slyšeli horší věci.“

Ovládnout svou vznětlivost bylo pro Chantel vždycky to nejobtížnější. Teď v ní vzkypěla zlost, ale když promluvila, byla už klidná. „O tom nepochybuju. Co dál?“

„Půjčím si ty dopisy. Pochybuju, že se nám podaří zjistit, odkud pochází ten papír, ale zkusíme to... Máte nějaké podezření – znáte někoho, kdo by podle vás mohl ty dopisy psát?“

„Ne.“ Řekla to bez váhání a s naprostou jistotou. Quinn se nicméně rozhodl, že tak jako tak prověří každého z jejího okolí.

„Nevykašlala jste se během posledních pár měsíců na někoho, takže na vás může mít vztek?“

„Jistě, jsou jich tisíce.“

„Paráda.“ Vylovil z kapsy blok a tužku. „Potřebuju jména těch, se kterými jste spala. Řekněte tak za poslední tři měsíce.“

„Jděte se vycpat,“ řekla mile a chtěla si zase sednout. Chytil ji za zápěstí a zadržel ji.

„Koukejte, tohle není žádná hra. Je mi absolutně fuk, s kolika chlapama jste byla v posteli. Tohle je obchodní záležitost.“

„Tohle je moje soukromá záležitost.“ „Jednomu z nich to mohlo vlízt na mozek,“ vysvětloval. „Třeba jste se s ním párkrát vyspala a on si myslel, bůhví jak si nestojí dobře. Tak o tom uvažujte. Všechno začalo před šesti týdny

tak s kým jste žila v té době?“

„S nikým.“

Bylo na něm vidět, jak se namíchl. Sevřel jí zápěstí ještě pevněji. „No tak, Chantel, neštvěte mě. Nemáme na to celou noc.“

„Už jsem vám řekla, že s nikým,“ zasyčela a vytrhla mu ruku. Na chvíli si přála, aby mu v odpověď mohla vychrlit tučt jmen, dva tučty jmen, jen aby viděla, jak se bude tvářit. „Když mi nevěříte, je to váš problém.“

„Řeknu vám, čemu nevěřím: tomu, že jste trávila svý večery sama tím, že jste si štuovala ponožky.“

„Nelezu do postele s každým chlapem, který kolem mě projde,“ odsekla. „Mrzí mě, že jsem vás zklamala, ale než dojde na důvěrnosti, musím mít zájem, a ten jsem neměla. Kromě toho jsem měla práci a ta mi zabrala spoustu času.“ Mimoděk si mnula zápěstí v místě, kde ho předtím tiskla jeho ruka. „Jste spokojený?“

„No tak, Quinne, už ji nech na pokoji!“ vložil se do hovoru Matt s pocitem, že se ocitl mezi dvěma válčícími stranami. Popošel k Chantel a objal ji kolem ramen. „Už si dneska užila svoje.“

„Nenajala si mě kvůli tomu, abych ji držel za ruku,“ zamručel Quinn a na okamžik cítil znechucení z toho, co musí dělat. Shrábl dopisy a řekl: „Takže zítra na shledanou. V kolik hodin vstáváte?“

„Ve čtvrt na šest.“ Když viděla, jak na ni zůstal civět, spokojeně se ušklíbla. „Do studia odjíždím ve tři čtvrtě na šest. A sice ráno, pane Dorane. Myslíte, že to zvládnete?“

„Stačí, když mi napíšete šek. Pět set předem.“

„Budete ho mít připravený. Dobrou noc, pane Dorane. Bylo to svérázné setkání/1

„Buďte k sobě ohleduplná a dneska večer už žádné telefony neberte, ano?“ Quinn pokynul Mattovi a zamířil ke dveřím. Chantel čekala, až uslyší cvaknutí venkovních dveří, pak přešla ke konferenčnímu stolku a vzala si další cigaretu. „Tvůj přítel je pěkný parchant.“ „Vždycky byl.“ přikývl Matt. „Ale ten nejlepší.“

TŘETÍ KAPITOLA

Chantel měla strach, že vůbec neusne. Dům se jí náhle zdál přímo ohromný a oblundně tichý. S hlavou plnou dojmů ze setkání s Quinnem Doranem nakonec přece jenom vlezla do postele. Už jenom pomyšlení na něj ji naplňovalo zlostí, uráželo její intelekt a podlamovalo její sebevědomí. A také ji naplňovalo pocitem bezpečí.

Spala jen šest hodin, ale spala tvrdě.

Vzbudila ji hudba linoucí se z reproduktorů vedle postele. Převalila se na druhý bok obklopena polštáři a zakrytá jen prostěradlem.

Tahle manželská postel byla jednou z prvních luxusních věcí, kterou si dopřála. Vlastně si ji dopřála trochu dřív, než si ji skutečně mohla dovolit. Postel byla obrovská a starobylá, s nebesy, jejichž sloupky byly vyřezány z třešňového dřeva. Připadala si pod nimi jako princezna, jež se probudila ze stoletého spánku.

Celé dětství spala na hotelových postelích, a tak když tenkrát podepsala svůj první kontrakt s filmem, rozhodla se, že tahle hříšně nádherná postel je přepych, který si zasluhuje. Malá role v celovečerním filmu jí stačila, aby v ní vzbudila optimismus. Léta plynula, ale když se probouzela v téhle starožitné manželské posteli, pořád cítila stejné uspokojení.

Chantel si vzpomněla na dobu, kdy ještě bydlela v malém dvoupokojovém bytě v Los Angeles. Tahle postel tam zabrala téměř celý pokoj a musela ji přelézat, aby se dostala do předsíně. Když ji jednou navštívily její dvě sestry, natáhly se všechny tři a povídaly si a hihňaly se dobrých pár hodin.

Škoda, pomyslela si, že tu s ní teď Maddy s Abby nemůžou být. Pocit bezpečí by byl reálnější.

Když před pár týdny navštívila New York, málem se s anonymními dopisy a telefonáty svěřila Maddy. Toužila se jí svěřit, potřebovala to, ale věděla, že Maddy má svých starostí dost. Což by

lo pochopitelné, uvědomila si. Posadila se na posteli a protáhla se. Když sestru v New Yorku navštívila, měla Maddy těsně před

premiérou a byla po uši zamilovaná do muže, který hru financoval. Nakonec všechno dobře dopadlo, usmála se. Hra měla obrovský úspěch a Maddy teď plánuje svatbu.

Doufala, že Reed Valentine, jak se jmenoval Maddyin snoubenec, bude pro ni ten pravý. Už takhle si dost protrpěla, když musela pozorovat, jak se nejmladší z trojčat manželství nevyvedlo. Kdyby měla trpět i Maddy, to už bych nesnesla, pomyslela si.

Ale Maddy bude šťastná, ujistila se v duchu. Tak jako je konečně šťastná i Abby. Obě dvě v pravou chvíli potkaly toho pravého muže. Takže teď jedna z jejích sester plánuje svatbu a druhá se chystá porodit třetí dítě. Nechtěla jim kalit radost tím, že jim hodí na krk svoje problémy. A kromě toho, jsem přece nejstarší, pousmála se. Sice jenom o pár minut, ale pro Chantel to vždy znamenalo, že ona musí být z nich tří ta nejsilnější. Samozřejmě, že obě sestry by jí kdykoliv pomohly, tak jako ona jim. Ale nic naplat, jsem přece nejstarší, povzdechla si.

Posadila se doprostřed své ohromné postele a rozhlédla se po ložnici, která byla větší, než celý její první byt v Kalifornii. Proč jenom mám takový pocit, dumala, že mě ještě čeká tolik problémů?

Ale teď není čas na filozofování, pomyslela si. Zesílila rádio, vyskočila z postele a začala se připravovat na další den natáčení.

Quinn nebyl zvyklý vstávat před svítáním. Mnohem bližší mu bylo probdít celou noc a touhle dobou před ránem si jít lehnout, a ne z postele vylézat. Ne že by se mu nelíbil východ slunce v Los Angeles. Prostě dával přednost pozorovat ranní oblohu jen jako pokračování noci příjemně strávené oslavováním – ať už v posteli nebo mimo ni.

Teď projížděl pod růžovofialovým nebem napříč Los Angeles a občas se s mírným pohrdáním podíval po některé z postav, které trávily ráno během pro zdraví. Pobíhat za úsvitu po ulicích nebyl jeho styl. Když si chtěl protáhnout tělo, chodil do posilovny. A ne do žádné noblesní, kde mají stěny vyvedené v pastelových barvách a tlumeně tam zní klasická hudba. Do opravdové tělocvičny, kam lidi nechodí v módních cvičebních úborech a potí se tam se stejnou chutí, s jakou nadávají. Vyhovoval mu chlapecký svět – kde nikdo nepije

frapé z mrkvové šťávy. Svět, do kterého by Chantel O'Hurleyová ani nestrčila svůj milionářský nosík.

Quinn se nervózně zavrtěl na sedadle a zamračil se. Ani nepamatoval, kdy ho nějaká ženská tak vyvedla z míry jako Chantel O'Hurleyová. Vypadala tak, že při pohledu na ni mužský ztrácel hlavu – a nejhorší bylo, že si to dobře uvědomovala a bavila se tím.

Nemohl si dovolit podlehnout jejímu kouzlu. Platila ho, aby jí zajistil bezpečí, takže odteď se na ni musí dívat pouze z tohoto zorného úhlu. Krom toho za honorář, který mu bude Chantel platit, si zaslужuje dostat tu nejlepší ochranu, jaká existuje. A tím nejlepším bodyguardem jsem já, pomyslel si hrdě.

Quinn rozhodně nebyl žádný přívrženec hnutí za ženskou rovnoprávnost. Podle jeho názoru byli prostě muži jiní než ženy, a tím to haslo. Jest

nějakou ženskou uráží, že když jde po staveništi, ozve se hvízdání a někdo na ní zakřičí, aby s ním šla na rande, měla by prostě chodit jinudy. Takové reakce chlapů nejsou ničím jiným než normální srandou. Ovšem v dopisech, co dostala Chantel O'Hurleyová, v těch nebylo po legraci ani stopy. A Chantel taky nevypadala uraženě.

Jestli Quinn dovedl nějakou emoci poznat bezpečně, pak to byl strach.

Dříve nebo později pisatele těch dopisů najde. Bude to jenom vyžadovat trpělivou práci. Než ho najde, poskytne Chantel ochranu čtyřiašedesát hodin denně. Když si vzpomněl, jak Chantel vypadá, připustil v duchu, že to bude vyžadovat silnou vůli. Tu ovšem mám, ukončil své úvahy, když zastavil před železnými vraty ve zdi, obklopující zahradu kolem Chanteliny rezidence. A pak, je tu taky naděje, že v tuhle ranní dobu bude Chantel O'Hurleyová vypadat jako čarodějnice.

Natáhl ruku okénkem ke zvonku a stiskl ho.

„Ano?“

Quinn se okamžitě zaškaredil – i z toho jediného slova bezpečně poznal Chantel O'Hurleyovou. Nepředpokládal, že chodí k interkomu sama. „Doran,“ řekl stručně.

„Jste přesný.“

„Však jste si to zaplatila.“

Chantel na to nic neřekla, jen masivní vrata se začala pomalu otevírat. Quinn projel dovnitř a pak na okamžik zastavil, aby se přesvědčil, že se za ním vrata zase v pořádku zavřela.

Ted', za denního světla, si mohl lépe prohlédnout zahradu. Byla sice obklopena zdí, ale každý, kdo by opravdu chtěl, mohl se přes ni dostat. Kdysi, vybavilo se mu, zdolali s kamarádem strmou skálu v Afghánistánu jenom s pomocí lana a odvahy.

Stromy roztroušené po zahradě kvetly a vydávaly příjemnou vůni. Kromě toho mohly každému vetřelci poskytnout dostatečný kryt. Také se bude muset zamyslet nad bezpečnostním systémem, který měl dům chránit – i když si byl dobře vědom, že všechno, co může do domu namontovat, se koneckonců dá překonat.

Quinn dojel před schody k hlavnímu vchodu, vystoupil a opřel se o kapotu. Sem žádný hluk aut nedoléhal. Jen zpěv ptáků. Když se rozhlédl, uviděl pár reflektorů a asi tucet obyčejných svítidel, které byly v zahradě rozmístěny zjevně z důvodů estetických, a ne pro dosažení větší bezpečnosti. Quinn mrkl na hodinky a rozhodl se, že obejde dům a podívá se na vlastní oči, jak situace z hlediska bezpečnosti vypadá.

Chantel prodlévala v oblékárně déle než obvykle – nejspíš Quinnovi naschvál, napadlo ji. Samozřejmě, taky ho mohla pozvat dovnitř a nabídnout mu hrnek kávy, než přijede limuzína. Ale neměla chuť mu prokazovat laskavost. Místo toho si dávala načas, pečlivě si upravovala vlasy, několikrát se přesvědčila, že má v tašce všechno, co může během natáčení potřebovat, pak ještě napsala pár instrukcí služebné. Když zazněl zvonek od brány, pozdravila se s řidičem a popadla scénář. Zamířila do ložnice a málem se tam srazila s Quinnem. Sledoval, jak se ohromení v její tváři mění ve vztek.

„Co tady ztraceně děláte?“ vyjela na něj.

„Kontroluju váš bezpečnostní systém.“ Opřel se o zárubeň dveří a s neklidem v duši konstatoval, že přes tu ranní hodinu vypadá Chantel naprosto fantasticky. „Je ubohý Každý skaut by ho dovedl překonat.“

Chantel si přehodila tašku přes rameno a v duchu si přísahala, že tohole chlapa Mattovi jen tak neodpustí. „Když mi ho instalovali, ujistili mě, že je to to nejlepší, co můžu dostat.“

„Možná tak v tombole. Pošlu vám sem svoje lidi, aby vám ho trochu vylepšili.“

Byla vychována k praktičnosti a poslední roky na tom nic nezměnily. „Kolik to bude stát?“

„Dokud to tu pořádně neprohlídnu, tak vám to přesně neřeknu... Tak tři až pět, odhaduju.“

„Tisíc?“

„Pochopitelně. Jak jsem říkal „Já vím, dostane se mi prvotřídních služeb,“ zamumlala a prošla kolem něho k nočnímu stolku. „Dobře, pane Dorane, dejte se do toho. Ale až budete příště prověřovat bezpečnostní systém, radši vynechte mou ložnici!“ Otočila se a v ruce držela pistoli ráže 0.22 s perletí vykládanou rukojetí. „Občas jsem trochu nervózní.“

Quinn na pistoli v její ruce reagoval pozdviženým obočím. Na téhle straně pistole se už ocitl mnohokrát. „Víte, jak se s tím zachází, zlato?“

„Člověk zmáčke tu páčku dole,“ usmála se a dodala: „Musím se ale přiznat, že neumím pořádně mířit. Klidně se může stát, že vám zamířím na nohy a prostřelím vám omylem hlavu.“

„Když jde o pistoli, existuje jedno zásadní pravidlo, a sice,“ zarazil se a zamračeně pohlédl přes její rameno. Když Chantel pootočila hlavu, byl jedním skokem u ní, a než se nadála, držel pistoli v ruce a tiskl herečku pod sebe k posteli. „To pravidlo zní: na nikoho nemiř, když nechceš vystřelit!“

Neprala se s ním, nehybně ležela pod ním a čekala, až ji přejde zlost.

Quinn naučeným pohybem otevřel zásobník. „Není to nabité,“ konstatoval.

„Samozřejmě že ne,“ řekla klidně. „Nesnesla bych mít doma nabitou zbraň.“

„Pistole není žádná hračka.“ Zasunul zásobník a podíval se na Chantel: na tváři neměla ani stopy po make-upu – vypadala krásně a naštvaně. Proti své vůli mu ta kombinace připadala k pomilování. Její tělo bylo drobné a pevné a nebylo tak kypré, jak očekával.

„Pěkná postel,“ zamumlal a neodolal, aby zblízka nehleděl na její rty.

„Chválu z vašich úst považuji za ocenění nejvyšší, pane Dorane... A teď, když dovolíte, musím už jet do práce.“

Kolik asi chlapů ji takhle drželo přitisknutou k téhle pevné, široké matraci? napadlo ho. Kolik chlapů asi cítilo tu divokou touhu se s ní milovat? Odsunul se stranou a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát.

Chantel si dobře uvědomovala, jak se jí zrychlil tep, a nijak si nenamlouvala, že to je zlostí. Touhu po milování dobře znala, i když jen velmi málo mužů ji v ní dokázalo vzbudit. Byla to také touha, kterou uměla ovládnout. A instinkt jí napovídal, že je pro ni životně důležité ovládnout ji v téhle chvíli, a pokud jde o Quinna, je třeba

V tom vytrvat.

„Možná že mě, pane Dorane, přimějete, abych do té pistole náboje přece jenom dala,“ poznamenala chladně a uhladila si vlasy.

„Nebylo by to na škodu.“ Quinn uložil zbraň zpátky do zásuvky nočního stolku. „A říkejte mi Quinne, zlato. Zvlášť když uvážíme, že jsme spolu byli v posteli.“ Vzal ji v podpaží a vedl ji po schodech dolů.

„Dobré ráno, Roberte!“ usmála se Chantel na řidiče, když jí otevíral zadní dvířka limuzíny. „Pan Doran mě teď bude pár dní doprovázet.“

„Rozumím, slečno O’Hurleyová.“

Když si Quinn sedal vedle Chantel dozadu, oddělen od řidiče kouřovým sklem, neušel mu závistivý pohled, který na něj řidič vrhl.

„Jaký to je pocit, pobláznit každého chlapa na setkání?“ poznamenal a kývl hlavou dopředu k řidiči.

„Je to ještě kluk.“ podotkla Chantel.

„To je podle vás nějaký rozdíl?“

Chantel zavřela oči za zelenými brýlemi. „Pardon, zapomněla jsem, že jsem jedna z těch bezcitných ženských, které flirtují a svádí muže. Vysaju je a pak je prostě odhodím jako prázdnou láhev od koly.“

Quinn si s pobaveným výrazem pohodlně natáhl dlouhé nohy. „Lip bych to říct ani nedoved.“

„Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo by tak pohrdal ženami jako vy, pane Dorane.“

„To jste na omylu,“ protestoval. „Ženy jsou náhodou moje oblíbené hobby.“

„Hobby!“ Chantel se musela násilím ovládnout, aby na něj nezačala ječet. Pak si sejmula brýle a pátravě se na Quinna zadívala ve snaze poznat, jestli ji jen tak hecuje, nebo jestli to myslí vážně. Vzhledem k celkovému mínění o Quinnu Doranovi se nakonec rozhodla pro druhou z možností. „Vy jste klasický sexista, pane Dorane. Až doted’ jsem myslela, že lidi jako vy už vymřeli.“

„Máme tuhý kořínek, zlato.“ Quinn stiskl tlačítko a sledoval, jak se před něj vysunul dobře zásobený bar. Nejprve si chtěl namixovat *Bloody Mary*, ale pak se rozhodl pro čistou pomerančovou šťávu.

Chantel si znovu nasadila brýle; usoudila, že další konverzace v tomhle duchu nemá cenu, a změnila téma. „Myslím, že bude lepší, když vás nepředstavím jako svého osobního strážce. Klidně se obejdu bez těch dohadů, co by to vyvolalo.“

„Jasně. Takže co jim teda povíte?“

„Nic. Budou si prostě myslet, že jste můj milenec.“ Vzala mu sklenici džusu z ruky a upila z ní. „Na tyhle dohady jsem zvyklá.“

„To věřím... Vy jste šéf. Co komu řeknete nebo neřeknete, je vaše věc... V tom případě ale bude lepší, když si budeme tykat.“

„Na veřejnosti,“ svolila.

Quinn zavrtěl hlavou.

„To by nedělalo dobrotu. Když tykat, tak pořád. Jinak se spleťete a všichni se budou divit, že svému milenci vykáte.“

Přikývla a vrátila mu sklenici. „A co tam vlastně budete... budeš celou dobu dělat?“

„Svou práci.“ Když projeli branou studia, Quinn dopil šťávu a sklenici vrátil do baru. „Klidně se dál usmívej do kamery, zlato, a o mě se nestarej.“

Musela stisknout zuby tak pevně, až to bolelo. Náhle se k němu otočila a vyděšeně ho uchopila za košili. „Kristepane, Quinne, nemáš ponětí, jak se bojím. Jsem vyděšená k smrti. Je to hrozný, když člověk ví, že může každým okamžikem zemřít.“ Poposedla si k němu blíž a hlas se jí zlomil. „Nedovedu ti ani říct, jak jsem šťastná, že tu budeš se mnou. Že mě ochráníš. Jsem tak bezmocná, tak slabá... A ty jsi... tak silný.“

Byla tak blízko, že viděl, jak za tmavými brýlemi zavřela oči. Maličko se chvěla, když se k němu přitiskla. Cítil, jak ho vzrušuje, cítil, jak ho prostupuje touha ji chránit a utěšit. Byla tak bezmocná, tak odevzdaná. Když ji k sobě přitiskl, její vůně ho obstoupila, až se mu z ní zatočila hlava. „Nemusíš se ničeho bát,“ zamumlal. „Postarám se o tebe.“

„Quinne...“ Zdvihla hlavu, až se její rty téměř dotkly jeho. Když ucítila, jak strnul, vtiskla mu cosi do ruky. „Tvůj šek,“ řekla lhostejně a vystoupila z limuzíny.

Quinn zůstal ještě hezkou chvíli nehnuté sedět ve voze a napadlo ho, že tohle je poprvé, co má chuť ženu uškrtit. Když konečně vystoupil, chytil ji za paži a zašeptal. „Jseš dobrá. Vážně jseš moc dobrá.“

„Jo, to já vím.“ Pobaveně se na něj usmála. „A jsem čím dál lepší.“

Během obvyklé ranní procedury líčení a česání Quinn prostě stál opodál a pozoroval, co se děje. Jen během první hodiny přišla Chantel do styku aspoň s tuctem lidí. Byli to další herci, technici a celá řada lidí z filmového štábu. Musím ji požádat o jmenný seznam, uvědomil si. Ale už teď mu bylo jasné, že to pátrání bude muset obsáhnout spoustu lidí. Ať už ji pronásleduje kdokoliv, zřejmě zná její rozvrh práce, pomyslel si, takže nejvíc podezřelí jsou právě lidi, kteří se účastní natáčení.

„Slečno O’Hur– Chantel!“ Objevil se Larry s ranním šálkem kávy.

„Díky Jako byste mi četl myšlenky.“

Larry se chvíli kochal tou pochvalou, pak dodal: „Věděl jsem, že dneska vás budou česat dýl.“ Sledoval, jak kadeřnice trpělivě provléká do komplikovaného účesu šňůru perel. „V té scéně na bálu budete opravdu krásná.“

„Rozhodně to bude rozdíl proti včerejšku,“ usmála se Chantel a napila se kávy „Kdyby mě včera polili ještě jednou, tak jsem se asi rozpustila.“

„Slečna Rothschildová řekla, že včerejší záběry dopadly skvěle. Ověřoval jsem si to.“

„Díky.“ V zrcadle zahlédla Quinna, a tak usoudila, že nemá cenu jeho představení dál odkládat. „Larry, tohle je můj přítel Quinn Doran.“ Natáhla paži a díky létům tvrdého tréninku dokázala vzít Quinna za ruku, aniž by na ní byla vidět nechuť. „Larry je moje pravá ruka,“ vysvětlila Quinnovi. „A často i ta levá.“ Pak se znovu otočila ke svému tajemníkovi. „Quinn bude pár dní jezdit se mnou a sledovat, jak to při filmování vypadá.“

„Jistě,“ odkašlal si Larry. „To je prima.“ Quinn na mladíkovi viděl, že jeho přítomnost mu rozhodně prima nepřipadá. Další ctitel, pomyslel si. Ale nemohl si dovolit žádné sympatie nebo antipatie, jen podezření.

„Budu se držet stranou,“ slíbil Quinn a mazlivě hladil hřbet Chanteliny ruky. „Jde mi jen o to, abych uviděl Chantel v akci.“

„Není rozkošný?“ rozzářila se Chantel. „Quinn je momentálně nezaměstnaný,“ vysvětlila Larrymu, „a tak má spoustu času.“ Poklepala Quinno

chlácholivě na rameno. „Nesmíš si to tak brát, zlato,“ řekla a vyprostila ruku z jeho sevření. „Všichni víme, jak svízelné je dneska sehnat rozumnou práci, zvlášť pro botanika.“ Chantel se na sebe spokojeně zadívala do zrcadla a vstala. „Musím se jít převlíct.“

Larry se nejistě zadíval na Quinna, pak řekl k Chantel: „Nezapomeňte prosím, že na dneska dopoledne jsou naplánované ty reklamní fotografie. Jakmile budete hotova, máte přijít do tanečního sálu.“ „Dobře.“

„Doprovodím tě, drahoušku,“ řekl Quinn, objal Chantel kolem ramen a stiskl ji o něco pevněji, než jí bylo příjemné. „Budeš potřebovat někoho, kdo ti pomůže s knoflíčky a háčky.“

Sotva byli za dveřmi, Chantel zamumlala: „Dejte si pohov, Dorane. Pro tuhle scénu mám šaty bez ramínek a nemůžu si dovolit mít na rameni podlitiny.“

„Jsem v pokušení ti je udělat tam, kde určitě vidět nebudou. Takže botanik, jo?“

„Vždycky mě přitahovaly vědecké typy Introspektivní povahy.“

„Jako Larry?“

„Larry je můj tajemník. Laskavě ho z toho vynech.“

„Laskavě mi nerad, jak mám dělat svou práci!“

„Je to fajn kluk, měl vynikající doporučení a „Kdy pro tebe začal pracovat?“

Chantel našťvaně otevřela dveře do šatny. „Asi před třemi měsíci.“

Když se za Quinnovými zády dveře zase zavřely, vytáhl notes. „Plným jménem?“

„Larry Washington. Ale nechápu „To taky není nutné. Co ten maskér?“

„George? Zbláznil ses? Mohl by být mým dědečkem!“

Quinn se na ni vyčkávavě díval. „To jméno, zlato. Člověk nemusí být mladý, aby mu ruplo v hlavě.“

Neochotně zamumlala Georgovo jméno, pak zmizela v oblékárně.

„Nelíbí se mi, jak na to jdete, pane Dorane!“ zavolala z vedlejší místnosti.

„Předám to našemu oddělení pro stížnosti zákazníků.“ Posadil se na opěrkou křesla a se zájmem se rozhlédl po šatně. Podobně jako v jejím domě i tady bylo vše vyvedeno v nenápadných odstínech bílé. „A když už jsme v tom, potřeboval bych jména všech ostatních mužů, se kterými při natáčení přijdeš do styku.“

Nastala chvíle významného ticha. „Všech?“

„Přesně tak.“

„To je vyloučené,“ namítla. „Všechny si prostě nemůžu pamatovat. Znáám většinu podle vidění a znám jejich křestní jména, ale tím to končí.“

„Tak to zjisti.“

„Mám svou práci. Nemůžu „Já taky. Potřebuju ta jména.“

Chantel si zapnula zip na zádech a zamračila se na stěnu, která je oddělovala. „Zkusím požádat Larryho, aby mi ta jména sehnal.“

„Ne, to nechci. Nechci, aby měl kdokoli nějaké podezření.“

„Dobře, dobře...“ Na okamžik ji napadlo, že hledání toho anonyma ji obtěžuje víc než anonym sám – pak si ale vybavila text posledního dopisu. Ať se mi to líbí nebo ne, pomyslela si, potřebuju, aby s tím někdo konečně něco udělal. „Asistent režie se jmenuje Amos Leery. Asistent kameramana je Chuck Powers. A něco ti povím, Quinne, nejsou to žádní nováčkové. Dělají tuhle profesi už léta a oba mají rodiny.“

„To je přece úplně fuk. Posedlost je posedlost.“ Když se Chantel vrátila do pokoje, Quinn si stále ještě dělal poznámky.

„A co režisér?“

„Režisér je režisérka.“ Chantel si odepnula hodinky a položila je na stolek. „Aspoň tu snad můžeme vynechat, ne?“ zeptala se ironicky.

„A co Quinn se dopustil chyby, když při těch slovech vzhlédl. Jeho schopnost uvažovat rázem vzala za své. Chantel měla na sobě jasně rudé šaty, které vypadaly jako oheň olizující její tělo. U krku byl hluboký výstřih poodhalující ňadra a dál se šaty těsně přimykaly k tělu. Sukně byla na jedné straně vykasaná k pasu, kde byla zachycena kroužkem třpytících se diamantů. Quinn na ni zíral a v ústech měl náhle sucho.

Chantel zaregistrovala jeho pohled a vše jí bylo jasné – normálně by reagovala úsměvem, ať už proto, že by ji ten obdivný pohled potěšil, či prostě ze zdvořilosti. Teď jí však úsměv strnul na rtech, jen vstala a instinktivně ustoupila o krok. Až mnohem později si uvědomila, že to bylo poprvé, co před mužem ucouvla.

„Zbytek jmen ti budu muset říct později,“ prohlásila chvatně. „Už na mě čekají.“

Neodvážil se udělat k ní už ani krok. Pud sebezáchovy ho držel zpátky. „Koho máš v tomhle,“ ukázal na její šaty, „představovat?“

Chantel si olízla rty.

„Ženu, která touží po pomstě.“

Znovu si ji prohlédl od hlavy k patě a zase zpět, až se jejich pohledy setkaly. „Řek bych, že se ti ta pomsta podaří.“

Hraj svou roli, vybídla sama sebe a s jistou námahou se uklidnila. „Líbí se ti ty šaty?“ Zatočila se a předvedla odvážný výstřih na zádech.

„Pro mě je v půl osmé ráno na takovouhle podívanou moc brzy.“

„Neříkej?“ Teď už se opět usmívala, byla zase v pohodě. „Počkej, až uvidíš šperky, které k tomu dostanu. Cartier nám zapůjčil náhrdelník a náušnice. Drahokamy za čtvrt milionu dolarů! Za chvíli se tu s tím mají objevit dva ozbrojení muži a jeden nervózní klenotník.“

„Proč nepoužíváte atrapy? Lesknou se přece stejně.“

„Protože pravé klenoty jsou lepší pro reklamu,“ vysvětlila. „Jdeme?“

Když byla ve dveřích, zarazil ji lehounkým stiskem na holé rameno. „Ještě poslední otázku,“ řekl chraptivě. „Máš něco pod tím?“ Podařilo se jí ještě jednou vyloudit na tváři bezstarostný úsměv, ale pevně při tom svírala kliku dveří. „Jsme v Hollywoodu, pane Dorane. Drobné detaily jako tenhle necháváme na představitosti diváků.“

Vyšla ven a jen doufala, že až začne natáčení, nebude mít tak sevřené hrdlo jako teď.

poledne Quinn zjistil, že aspoň v jednom ohledu si musí o Chantel O'Hurleyové mínění opravit. Nebyla to žádná rozmazlená, náladová primadona, jak si o ní původně myslel. Dřela jako kůň – možná jako čistokrevný kůň – každopádně bez jediného slůvka protestu hrála opakované záběry znova a znova.

Byla zdvořilá a srdečná k fotografům, ačkoliv se sezení protáhlo na jeden a půl hodiny. Nevyjížděla si na maskéra tak jako jedna z jejích kolegyň, když už po bůhvíkolikáté opravoval její make-up. Ačkoliv díky zářícím reflektorům bylo v ateliéru vedro, Chantel nejevila žádné známky únavy. Jenom mezi záběry usrkávala minerálku, kterou pila ve stoje, protože kostymérka naříkala, že jinak se jí na šatech nadělají faldy.

Dvě ozbrojené strážce z ní – a z diamantů, které měla na sobě – nespouštěli oči. Musel přiznat, že jí ty šperky slušely – zlatý náhrdelník z masivního zlata posetého diamanty a rubíny, náušnice poseté zářícími diamanty a rudě žhnoucími kameny. Nosila šperky se samozřejmostí ženy, která ví, že si je zaslouží.

Quinn si stoupl daleko od místa natáčení a s přibývajícími hodinami se stále víc podívoval, jak mohou herci vydržet to úmorné opakování.

„Je to neuvěřitelné, co?“ ozvalo se vedle Quinna. Detektiv otočil hlavu a uviděl vysokého muže s prošedivělými vlasy. „Co myslíte?“

„Jak tráví celé hodiny tím, aby natočili dvouminutovou sekvenci.“ Muž si vyndal tenkou černou cigaretu a zapálil ji od oharku předchozí. „Vlastně ani nevím, proč se na to chodím dívat.“

Jsem z toho jenom nervózní. Ale nemůžu zůstat stranou, když tu pitvají moje duchovní dítě.“

„Ne, to jistě ne,“ přikývl Quinn trochu udiveně.

Muž potáhl, vyfoukl kouř a pak se usmál. „Nebojte se, nejsem blázen-nebo možná jsem... Napsal jsem ten scénář. Lépe řečeno, napsal jsem něco, čemu se to, co tu točí, vzdáleně podobá.“ Podal Quinnovi ruku. „James Brewster.“

„Quinn Doran.“

„Jo, já vím. Vy jste ten přítel slečny O’Hurleyové.“ Znova se usmál a pokrčil rameny. „V malých městech se zprávy šíří rychle. Je skvělá, co?“

„Já se v těchhle věcech moc nevyznám.“

„Jo, ujišťuju vás, že je. Podle mě prostě neexistuje nikdo jiný, kdo by Hailey mohl hrát. Chladnokrevná, mstivá žena, která se nikdy nevzdává

a přitom zase bytost křehká a zoufale toužící po lásce. Jak tohle dobrodružství pokračuje, tak jediné, o co strach nemám, je Chantelina interpretace Hailey.“

„Jo, vypadá jako kdyby věděla, co dělá.“

„Víc než to – ona skutečně prožívá to, co dělá.“ Štáb se začal připravovat na další scénu a Brewster chvilku mlčky kouřil. „Strašně rád se na ni jen tak dívám.“

Quinn vrazil ruce do kapes a v duchu se rozhodl připojit Brewsterovo jméno k rostoucímu seznamu mužů, které je třeba prověřit. „Každopádně je Chantel mimořádně krásná ženská,“ nadhodil.

„To bezesporu je. Ale abych tak řekl, to je jenom to, co vidí povrchní pozorovatel. Co je na Chantel O’Hurleyové skutečně fascinující, to je skryto uvnitř.“

„A to je co?“ zeptal se Quinn a přimhouřenýma očima se zadíval na spisovatele.

„Myslím, pane Dorane,“ pousmál se Brewster, „že to si musí každý muž objevit sám.“

Režisérka zakřičela, aby bylo ticho, a Brewster nervózně zmlkl. Quinn se ponořil do svých úvah.

Chantel skutečně svou roli prožívala. V klíčové scéně se střetávala po třech letech se svým bývalým milencem, který ji opustil. I po šestém opakování dokázala dát do svých slov tu správnou dávku jízlivosti a do pohledu chlad. Na tanečním parketu plném lidí sledovala neochvějně svůj cíl: svést muže, který ji opustil, a ponížit ho. Chantel to hrála s takovou lehkostí a přesvědčivostí, až měl Quinn dojem, že ji ta role těší.

Dokonce i jemu, kterého život naučil, že je třeba nahlížet za zdání věcí, připadalo, že Chantel má oči skutečně jenom pro muže, v jehož náručí tančila. Jako by kolem neexistovaly žádné kamery, žádní technici a rozsvícené reflektory.

Natáčení se vleklo dlouhé hodiny, ale Quinn byl trpělivý. Se zájmem sledoval, jak kdykoliv přestávka trvá déle než pět minut, už stojí u Chantel její tajemník a podává jí skleničku minerálky. Párkrát k ní přistoupil asistent režisérky, vzal Chantel za ruku a něco jí šeptal. Maskér jí několikrát opravoval make-up a dotýkal se její tváře s úctou, jako kdyby to bylo vzácné plátno.

Bylo už po sedmé hodině večer, když natáčení skončilo. Mezitím byla hodinová pauza na oběd, takže když ji odečetl, Chantel byla na nohou celých čtrnáct hodin. Celkem vzato, pomyslel si, než tohle, tak radši budu osm hodin kopat krumpáčem.

„Nikdy jsi neuvažovala o nějakém snadnějším živobytí?“ zeptal se jí ironicky Quinn, když se spolu ocitli zpátky v její šatně.

„Kdepak,“ zavrtěla Chantel hlavou. Vyzula se a cítila, jak ji chytá křeč do nohou. „Miluju půvaby týhle profese.“

„Zajímalo by mě, v čem spočívají.“

Usmála se. „Vidím, že jsi půvaby natáčení rychle prokouknul. Kdyby chtěla Mary točit ještě jeden záběr, jeden jediný záběr navíc – tak jsem tě požádala, abys ji zlikvidoval... Rozepneš mi, prosím tě, ten zip na zádech? Mám ruce jako z gumy.“

„Protože jsi je měla celý den obtočený Carterovi kolem krku.“

„Jedna z vymožeností týhle profese.“ Otočila se zády ke Quinnovi, který jí rozepjal zip až pod boky.

„Když má někdo rád tyhle ulízaný hezouny z reklam, tak se mu to může líbit,“ ušklíbl se.

Otočila hlavu a přes rameno se na Quinna usmála. „Přesně ty já miluju.“

„Nikdy tě nenapadlo, že to může třeba být on, kdo ti posílá ty květiny?“

Strnula, pak přešla do převlékárny. „Ten je příliš zaměstnaný tím, jak se snaží rozvést se svou třetí ženou. Navíc se známe už spoustu let.“

„Lidi se mění a kromě toho někdy dělají zcela neočekávané věci. Když už pominu, že ho teď objímáš pár hodin denně.“

„Je to naše povolání.“

„Je to fajn povolání. Ale neměla bys důvěřovat nikomu,“ varoval ji.

„Kromě tebe.“

„Přesně tak. Mimochodem, Brewster je do tebe taky celý pryč.“

„Brewster? Ten spisovatel?“ Chantel se vrátila do pokoje s pobaveným úsměvem a cestou si

zapínala poslední knoflíčky blůzy „James m; í mnohem větší zájem o své postavy než o lidi, kteří je hrají. A nějakých dvacet let je šťastně ženatý. Ty nečeš klepy v bulvárních časopisech?“

„Je to moje oblíbená četba.“ Chantel se náhle zhroutila na židli a chytla se za nohu. Quinn přestal hledat cigaretu a vylekaně se zeptal: „Co se děje?“

„Nejvíc člověka začne všechno bolet, když ze sebe shodí tu maškarádu,“ stěžovala si. Zamračeně si masírovala nohu a přitom tlumeně nadávala. „Vsadím se, že vysoký podpatky vymyslel nějaký chlap... Ten samý mizera, co vymyslel podprsenku.“

„Ale jsou to ženy, kdo je dobrovolně nosí,“ poznamenal. Klekl si a sevřel jí chodidlo do dlaní. „Bolí tě klenba, ne?“

„Jo, klenba, ale –“ Chtěla protestovat, ale jakmile jí začal nohu masírovat, zapomněla na to a s blaženým povzdechem se pohodlně usadila v křesle. „To je skvělý... Minul ses povoláním. S takovýma rukama by sis mohl vydělat jmění jako masér.“

„To bys teprve koukala, co bych svedl se zbytkem tvého těla.“

Chantel otevřela jedno oko. „Děkuju za nabídku, ale zůstaneme jen u toho chodidla. Kdybych byla o pár centimetrů vyšší nebo Sean

o pár centimetrů menší, obešla bych se ve většině záběrů bez vysokých podpatků.“

„Musím ti říct, že ty milostné scény byly neobyčejně přesvědčivé.“

„To se taky od nich čeká.“ Unaveně otevřela oči. „Koukni se, jsme oba profesionálové. Vypadají doopravdy, protože to oba dokonale předstíráme, ne proto, že bychom já nebo on měli skutečný zájem o toho druhého.“

„Mně se zdálo, že z jeho strany tam zájem je. Když jsem viděl, jak ti položil ruku na

„Bavme se o něčem jiném, pane Dorane!“

„Koukám, že se mi zase snažíte radit, jak mám pracovat, slečno O’Hurleyová!“

„Naopak, byla bych moc ráda, kdybyste dělal svou práci,“ odsekla, „a nenasazoval na někoho jenom proto, že je dobrý herec.“

„Nenasazuju na něj, chci si ho jen prověřit.“

„Nepřeju si, abys špicloval moje přátele a spolupracovníky.“

„Jestli chceš někoho, kdo se bude pořád ohlížet na to, aby se nedotknul citů tvých známých, tak to sis měla najmout někoho jinýho.“

„To už mě taky párkrát napadlo.“ Samotnou ji zaskočilo, že se zase tak rychle namíchla – ale dotek jeho prstů na noze způsoboval reakci, kterou nedokázala potlačit, a tak najednou zatoužila, aby Quinn Doran prostě zmizel z jejího života a už ho nikdy neviděla. „Co kdybys to prostě zabalil, Dorane?“ vyprskla a vyškubla mu nohu, kterou stále ještě masíroval. „Nejsi chlap podle mého gusta.“ Vyskočila a dodala: „Peníze si můžeš nechat.“

„Fajn!“ Byl naštvaný stejně jako ona a stejně jako ona nechápal, co to do ní vjelo. Věděl jen, že na krátký okamžik předtím k ní pocítil sympatie, na okamžik k ní toužil být něžný. Ta chví –

le byla pryč, smazána, jako by ani neexistovala. Nahradil ji vztek a touha tak silná, že se už nedokázal ovládnout. „Možná bych mohl dostat dokonce i bonus,“ zamumlal a přitiskl ji k sobě.

Věděla, že nebude něžný. Ruku jí zabořil do vlasů a přitiskl ústa k jejím. Věděla, že od něj žádné jemné finesy nemůže očekávat.

Nevěděla ale, anebo si to nepřipouštěla, že se mu tak bez váhání poddá.

Ještě ji nesvíral žádný muž, kterému by to sama nedovolila. Žádný muž od ní nechtěl polibek, aniž by mu ho sama nenabídla. Ale Quinn ji líbal a nenašla v sobě ani odvahu, ani chuť mu v tom zabránit. Nebylo by obtížné se mu vysmeknout, ale přesto se v jeho náručí nevzpírala. Třásla se jí kolena, ale sotva to vnímala. Vnímala jen dotek jeho rtů na svých a potěšení, které ji zaplavilo. Vzrušeně rozevřela rty.

Quinn si zřídka kdy lámal hlavu s následky a ještě řidčeji zpochybňoval svůj instinkt. Když zatoužil Chantel obejmout a políbit, prostě to udělal. Už teď na to doplácel. Bylo to nádhernější, než tušil. Byla poddajnější, vzrušivější a jemnější. Neobjímal žádný sexuální symbol, ale vášnivou, vzrušující ženu. A sotva vychutnal dotek jejích rtů, už toužil zmocnit se jí plněji. Padl do pasti a pozdě si to uvědomil.

Odtáhl se od ní, aby jí viděl do tváře. Pomalu otevřela oči a měla je tak neuvěřitelně modré, že na okamžik zcela propadl jejich kouzlu. Cítil, jak se jeho touha mění v bolest a nejistotu a konečně se vzpamatoval.

„Byl to zajímavý den, zlato,“ řekl tiše. A v duchu dodal: A těžko na něj kdy zapomenu. „Co kdybys řekla Mattovi, ať ti najde někoho jiného?“ Už dlouho se jí nestalo, že by ji někdo odmítl. Bolelo to víc, než si pamatovala. Ale hrdost a její herecká profese jí přišly na pomoc, takže když promluvila, znělo to chladně a lhostejně.

„Jestli jste skončil s tou ukázkou své neodolatelné mužnosti, tak můžete běžet.“ Už zase byla nedobytnou a chladnou Chantel O’Hurleyovou. „Kdybych se dozvěděla o někom, kdo hledá ochranku pro svého pudla, dám mu vaši navštívenku.“

Právě když se otočila, zazvonil telefon. Zdvihla sluchátko a ještě se ohlédla přes rameno po Quinnovi – právě odcházel. „Haló?“

„Celý den čekám,“ ozval se ze sluchátka až příliš povědomý šepot, „abych si s tebou mohl promluvit. Jseš tak krásná, tak vzrušující. Celý den si představuju, jak bychom my dva

„Nechte toho!“ vykřikla Chantel do sluchátka. „Proč mě nenecháte na pokoji?“ Než stačila praštit sluchátkem, Quinn jí ho vzal z ruky.

„Nezlob se na mě!“ slyšel Quinn úzkostí zbarvený hlas. „Miluju tě. Budeš se mnou šťastná, šťastnější než s kýmkoliv přede mnou.“

„Slečna O’Hurleyová,“ přerušil ho Quinn, „bude nejšťastnější, až ji přestanete otravovat.“

Nastalo ticho a Quinn slyšel, jak muž na druhém konci ztěžka oddychuje. „Vás nepotřebuje.“ ozval se konečně anonym. „Potřebuje mě. Mě potřebuje!“ opakoval a vzápětí se spojení přerušilo. Quinn tiše zavěsil. Chantel stála zády k němu, ale po chvíli se otočila.

„Myslela jsem, že jste odešel,“ řekla tiše. Byla bílá jako pokoj kolem nich.

„Taky že ano.“ Quinn měl zásadu nikdy se neomlouvat za to, co udělal. Ne že by byl přesvědčený, že si vždycky počíná správně, ale omlouvání člověku zhoršuje jeho pozici. V tomto případě se rozhodl zajít tak daleko, jak bylo možno, aniž by tuto zásadu porušil. „Heleď, nerad utíkám od rozdělaného případu. Můžu ho vyřešit, i když ti nejsem sympatický. Co kdybychom prostě zapomněli na to, co se tu před chvílí stalo?“

Chantel měla ke kompromisům stejnou nechuť jako Quinn k omlouvám. Ale ještě větší nechuť v ní vzbuzovala představa, že by měla čelit tomu šílenci sama. Zářivě se usmála a řekla: „Ono se tu něco stalo?“

Quinn na její hru bez váhání přistoupil. „Vlastně vůbec nic. Tak pojďme, vypadneme odsud.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Chantel si už dávno uvědomila, že člověk nemůže být současně slavný a přitom mít nárok na soukromí. Aby dosáhl prvního, to druhé musí být téměř nevyhnutelně obětováno. Kdyby si vyšla s přítelem na neformální večeři ve dvou, druhý den se o tom dočte v novinách. Kdyby tančila s někým stejně slavným jako ona, objeví se fotografie a klepy dřív, než hudba dohraje. Podle tisku byl Chantelin život plný mužů, vášní a milostných afér. Zvykla si na to. Byla také dost chytrá na to, aby pochopila, že když bude hrubá nebo agresivní vůči bulvárnímu tisku, otisknou fotografie, na nichž bude vypadat nejhůř. A tak byla – v rozumné míře – ochotná jim vycházet vstříc a podpořit na veřejnosti obraz půvabné a nedostupné Chantel O’Hurleyové.

Ale mít odposlouchávaný telefon a hlídku u dveří, to bylo něco jiného. Tohle už nepatřilo k tomu mystickému obrazu šustícího hedvábí a zářících diamantů, s jehož vytvořením pro veřejnost souhlasila. Kdyby měla na vybranou... Pokaždé, když ve svých úvahách došla k tomuhle bodu, Chantel zatla zuby a připomněla si, že na vybranou nemá.

Měla by vlastně být Quinnovi vděčná. Bylo těžké si to přiznat, ale věděla, že to tak je. Po onom telefonátu v šatně ve studiu už k žádnému dalšímu obtěžování nedošlo – žádný dopis, žádné květiny, žádný šeptající hlas v telefonu. Pořád si říkala, že by měla cítit úlevu – ale místo toho jako by jen čekala, co horšího se stane.

Během týdne pracovala tak intenzívně, že na nějaké přemýšlení o anonymním citeli a jeho oplzlých návrzích neměla čas. Na několik hodin denně se změnila v Hailey a prožívala její problémy. A tak dokud natáčení probíhalo a s ním i pracovní vypětí, neměla čas lámat si hlavu s osobními problémy. Práce jí už pomohla překonat nejedno těžké období – spoléhala na ni i tentokrát.

Ale teď byla sobota, natáčení až dosud probíhalo hladce, a tak měla volno. Normálně si vychutnávala takováhle rána, kdy mohla zůstat v posteli o pár hodin déle a těšit se z věcí, které podle bulvárního tisku patřily k jejím každodenním radostem.

Jenže se vzbudila v sedm hodin. Znechuceně se snažila znovu usnout, ale ve čtvrt na osm už jen zírala na strop a přemítala o ztraceném klidu své duše. Teoreticky mají krásné a přitažlivé ženy spát až do oběda a pak si nechat udělat masáž a pleťovou masku. Kdyby už nebyla filmovou hvězdou nějaký ten pátek, možná by tomu i uvěřila.

Odhodila pokrývku a přešla do pracovny, která s ložnicí sousedila. Ze všech pokojů v domě jenom tenhle odrážel skutečnou Chantel. Nábytek, i když dokonale provedený, byl jednoduchý a praktický. Záclony sice možná byly ušity z pařížské krajky, ale prostor jako celek nechala zařídit s hlavním důrazem na účelnost. Psací stůl byl nejen hezký, ale i praktický. A Chantel ho také pravidelně užívala – stejně tak jako počítač, který na něm stál.

Měla sice agenta a manažera, měla tým lidí starajících se o její publicitu, měla i tajemníka – ale přesto dávala přednost tomu, aby své záležitosti řídila sama. Věděla přesně, jaké vlastní akcie a kolik dělaly honoráře za filmy, v nichž hrála. Všechny kopie jejích smluv byly pečlivě založeny. A Chantel je nejen podepisovala – také je důkladně sama četla.

Přešla přímo ke stolu, minula tlustý sešit obsahující žádosti o schůzky, spoustu telefonních vzkazů, které pro ni zapsala její služebná, a sáhla rovnou po velkém balíku – ten obsahoval tři scénáře, na které se ještě ani nepodívala. Filmování *Cizinců* nepotrvá věčně, uvědomila si, a čím dřív začnu přemýšlet o dalším projektu, tím méně času pak promarním.

Vlezla si znovu do postele, položila si první ze scénářů na kolena a řekla si, že s kávou počká až do osmi.

Že první scénář je beznadějný, zjistila ale mnohem dříve. Zápletka měla sice několik světlých bodů, ale její potenciální role by vyžadovala

la, aby šla nahá z jednoho vášnivého objeti do druhého. Chantel sice nebyla prudérní, ale také nebyla ochotná předvádět své tělo jen proto, aby se nějaký idiotský film lépe prodával. Kromě toho ji už unavovalo hrát tyhle role démonických žen nebo nevinných obětí. Hodila scénář znechuceně na zem a sáhla po druhém. Zaujal ji od prvního okamžiku.

Byla to komedie. Konečně jí někdo poslal inteligentní příběh, který nespolehal jenom na její sexuální přitažlivost. Scénář měl nejenom vtipné dialogy, ale i zápletku plnou situačního humoru a zvratů, takže se Chantel chvílemi hlasitě smála. Během děje se hrdinka mnohokrát dostala do potíží a do komických situací, aby dokonce jednou skončila s obličejem pokrytým blátem. Chantel se do hrdinky rázem zamilovala.

Bůh ti žehnej, Mattel Ještě nebyla ani v polovině textu a už tiskla scénář šťastně k prsům. Matt si zjevně uvědomil, pomyslela si, že potřebuju nějakou roli, která by se konečně lišila od obrazu, který jsme spolu posledních šest let budovali... Bude to ovšem také riziko. Budou lidé ochotni platit za vstupenku, aby viděli její obličej plný bláta? Chantel byla ochotna se vsadit, že ano.

nepoměrně lepší náladě stiskla tlačítko domácího telefonu a objednala si snídani do ložnice. Předsevzala si, že nechá všechno plavat, dokud nedočte scénář až do konce – a pak hned zavolá Matta. Pokud by to bylo nutné, byla ochotna zúčastnit se i konkursu na tu roli, třeba

i hlasových zkoušek. A vezmu ji, i kdyby mi nabídli méně peněz, než je moje taxa, umiňovala si.

Opřela se pohodlně o polštář a otočila stránku.

Když se po chvíli ozvalo zaklepání, byla už zcela pohroužená do četby. Automaticky zavolala: „Pojďte dál!“ a začala se pochechtávat, jak hrdinka – už se viděla na jejím místě – vybědla z dalšího maléru.

„Koukám, že sis našla opravdu veselý čtení,“ ozval se ode dveří Quinnův hlas.

Chantel bleskově otočila hlavu a její pobavení se rychle změnilo v podráždění. Škoda jenom, pomyslela si, že to tomu chlapovi tak sluší. „Mrzí mě, že jsem ještě nestačila nabít tu pistoli,“ sdělila mu.

„Přece bys nezastřelila muže, který ti nese snídani.“ Přešel ložnicí až k posteli, položil tác se snídaní Chantel do klína a bez rozpaků se uvelebil na posteli vedle ní. Na sobě měl tričko a seprané džíný. „Copak to čteš?“ zeptal se. Ruce založil pod hlavu a natáhl se, přičemž si bez zábran položil tenisky na ručně vyšíváný přehoz na postel.

„Burzovní zpravodajství.“

„Jo, tomu se vždycky taky zasměju.“

Z polštářů cítil exotickou, vábivou vůni jejího těla. Chantel byla trochu neupravená, jak se zřejmě krátce před jeho příchodem probudila, vlasy jí spadaly na ramena a na záda. Ale ani jasné ranní slunce neodhalilo jedinou závalu na jejím obličeji. Noční košile zavěšená na úzkých ramínkách měla hluboký výstřih lemovaný krajkou. Náhle se mu vybavilo, co potřeboval nejméně: jak ji tiskl k sobě a jak ji líbal, až dočista ztrácel rozum.

Natáhl se pro jeden toast na tácu a nabral nožem zavařeninu.

„Jen si nabídni,“ zamumlala a potlačila myšlenku posunout táč mimo dosah jeho rukou.

„Díky.“ Namazal si toast tlustě zavařeninou, přičemž byl tak blízko ní, že cítila jeho dech na nahém rameni. „Jak už jsem jednou konstatoval, máš úžasnou postel.“

„Až dostanu účet za vyčištění toho přehozu, odečtu vám ho z honoráře, pane Dorane.“ Rozhodnuta ignorovat jeho provokativní chování, nalila si hrnek kávy. „Máte nějaké přání?“

Přežvykoval toast a jen se na ni díval. Pak se mu pomaloučku na tváři začal rozlévat úsměv.

„Snaž se překonat své rozpaky a mluv,“ dodala ironicky a napila se.

Káva byla příliš horká a popálila si jazyk. Usoudila, že ten chlap je jí nejen nesympatický, ale že ho přímo nesnáší.

„Mám jednu hloupou otázku,“ začal a odmlčel se, aby si nalil kávu.

„Heleď, mám práci, takže co

„Jo, koukám, že pilně pracuješ.“

„To, co čtu, je scénář.“

„Dobrý?“

Chantel si znechuceně povzdechla. Někteří chlapi mají hroší kůži, pomyslela si. Možná, že když s ním prohodím pár přívětivějších slov... „Když to musíš vědět, tak ano. Chci ho teď ráno dočíst, takže pokud chceš projednat něco pracovního

„Zase tam vyřídíš nějakého chlapa?“

Klid, nabádala se. Když se člověk baví s blbem, musí projevovat soucit. „Ne, tohle je náhodou komedie.“

„Komedie? Ty a komedie?“ zasmál se a znova se napil.

„Dávej si bacha na jazyk!“ řekla výhružně.

„Ale no tak, zlato! Ty přece nemáš tvářičku, kterou by nějaký chlap strčil do šlehačkového dortu!“

„Do bláta.“

„Cože?“

„V tomhle scénáři mi strčí obličej do bláta.“

S vážnou tváří si ukrojil kus melounu. „Tak to se na to budu muset jít podívat.“

„Počítám s tím, že stejně bude uvažovat pár milionů lidí,“ usmála se. S nenuceným půvabem vzala ubrousek a podala mu ho.

„Koneckonců ty přece jsi výstavní vzorek obyčejného chlapa, ne?“

„Obyčejnější už ani nejsou,“ přikývl v pohodě.

„A teď už bys mi snad mohl konečně říct, proč tu ležíš s botama v mé posteli a užíváš si snídani!“

„Myslel jsem, že to patří k obsluze. To kafe je skvělé.“

„Vyřídím to kuchaři. Že bys konečně přešel k věci?“ začínala ztrácet trpělivost.

„Ty nic nejíš...“

„Dorane!“

„Tak jo.“ Vyndal z kapsy malý notes a otevřel ho. „Mám tu předběžná hlášení o pár lidech. Myslel jsem, že by tě mohly zajímat.“

„O jakých lidech?“

„Larry Washington. Amos Leery, James Brewster. A taky něco o tom maskérovi a tvém řidiči.“

„O mém řidiči? Ty jsi prověřoval Roberta?“ Přešla ji chuť k jídlu a namíchnuté si poposedla. Pod krajkou lemující ěadra se objevilo tmavě růžové hedvábí košilky a Quinn uvažoval, kam až jí tak může sahat. „To je tedy ten nejabsurdnější nápad, o jakém jsem kdy slyšela.“

„Zlato, copak jsi nikdy nečetla žádné detektivky? Zločincem je vždycky ten, koho podezříváš nejmíň.“

„Neplatím tě, abys nechával prověřovat lidi, jako je Robert nebo George.“

Quinn chvíli uvažoval, pak se natáhl po jahodě. „Všimla sis někdy, jak se na tebe Robert kouká?“

Chantel se usmála. „Milý pane Dorane, takhle se na mě koukají **všichni** chlapi!“

Dlouze se na ni zadíval, pak usrkl kávy. I on měl problém poznat, kdy hraje Chantel O'Hur– leyová divadlo a kdy ne. „Jelikož někde začít musím, začal jsem s lidmi, kteří jsou ti nejbliž.“

„Takže příště mi řekneš, že jsi začal prověřovat Matta, ne?“ Když mlčel, zavrtěla nechápavě hlavou. „To snad nemyslíš vážně. Matt

„Je chlap,“ dokončil Quinn. „Právě jsi řekla, že po tobě jdou všichni chlapi.“

Chantel vztekle popadla tác a strčila mu ho do klína. Káva vyšpláchla z hrnků na tác. „Heleď, skončeme s tím, a nejlíp hned teď. Nedovolím, abys otravoval a špicloval lidi, na kterých mi záleží. Matt je můj nejbližší přítel a měla jsem dojem, že to je i tvůj přítel.“

„Najala jsi mě kvůli vyšetřování.“

„Dobře, vyšetřování je skončeno. Nikdo mi netelefonuje a dopisy přestaly taky.“

„Jo, na celé dva dny.“

„Podle mě skončily definitivně. Zaplatím ti včetně dneška a tím budeme Odmlčela se a slova jí uvázla v hrdle, protože v té chvíli začal telefon vedle postele zvonit. Aniž by věděla, jak se to stalo, náhle křečovitě tiskla Quin– novu ruku.

„Dole ten hovor vezmou,“ zamumlal Quinn. „Neboj se. Jestli to je on, zachovej klid. Snaž se, aby mluvil co nejdýl! Potřebujeme čas, abychom zjistili, odkud volá.“ Domácí telefon zabzučel a Chantel sebou trhla. „No tak, Chantel, vzchop se! To přece zvládneš!“

„Ano?“ řekla Chantel do interkomu a snažila se dýchat normálně.

„Slečno O'Hurleyová, volá vás nějaký muž. Nechce říct, jak se jmenuje, ale tvrdí, že to je důležité. Mám mu říct, že nejste doma?“

„Ano, řekněte Quinn jí stiskl zápěstí a Chantel se vzpamatovala: „Ne, počkejte... Vezmu to. Děkuju.“

„Klid,“ opakoval Quinn. „Prostě ho nech, ať se vypovídá.“

Roztřesenými a nemotornými prsty zdvihla sluchátko. „Haló?“ Quinnovi stačil jeden pohled na její tvář, aby věděl, s kým mluví.

„Nezpanikař!“ šeptal a tiskl jí volnou ruku. „Jen ať povídá. Zůstaň klidná a odpovídej mu.“

„Děkuju,“ vypravila Chantel ze sevřeného hrdla, „ano, dostala jsem vaše dopisy... Ne, nezlobím se.“ Zavřela oči a snažila se ignorovat mrazení v zádech, které vyvolala mužova slova. „Přála bych si jenom vědět, kdo jste. Kdybyste Se směsicí zklamání i úlevy se zadívala na Quinna. „Zavěsil,“ oznámila.

„Zatraceně.“ Položil tác se snídaní na zem, naklonil se přes Chantel k nočnímu stolku a vytřukal na telefonu pár čísel. „To jsem já,“ řekl jen a znovu zaklel. „Jo, pokračujeme dál... Neměli dost času,“ oznámil Chantel. „Neřekl ti něco, čím by se prozradil? Něco, z čeho bys poznala, že to je někdo, koho znáš?“

„Ne, to ne.“ Znovu se zachvěla. Když konečně nabyla ztracenou rovnováhu, zavrtěla hlavou. „Nikdo, koho znám, není takhle úchylný.“

„Vypij si tu kávu,“ řekl chápavě. Dolil jí hrnek a podal jí ho. Chantel pila a cítila, jak se jí strachem sevřené hrdlo uvolňuje.

„Quinne, on...,“ polkla naprázdno, „řekl, že má pro mě nějaké překvapení, nějaké velké překvapení.“ Otočila k němu tvář a Quinn viděl, že má oči temně modré a rozšířené strachem. „Řekl, že už to nebude dlouho trvat.“

„Neboj se, my si s tím poradíme,“ uklidňoval ji. Quinn měl pochopení pro bezbranné – už mockrát se kvůli tomu dostal do potíží: v Jižní Americe, v Afghánistánu a ve spoustě dalších míst. I když věděl, že každý důvěrný dotek ženy vedle něho může být pro něj nebezpečný, vzal ji kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Proto mě přece platíš, zlato, ne?“

„Dostane mě,“ řekla s takovou odevzdaností, že ji musel stisknout pevněji. „Cítím to.“

„To se mu těžko podaří, když tu jsem s tebou já a moji lidé,“ snažil se ji uklidnit. „Dva muži obcházejí zahradou a dva nahrávají telefony.“

„Moc mi to nepomáhá,“ podotkla, zavřela oči a na moment si opřela hlavu o jeho hrud'. „Možná proto, že je nevidím,“ povzdechla si.

„Ale mě vidíš, ne?“

„Jo, tebe jo.“ A také cítila svaly jeho paže, cítila jeho rameno a drsnou tvář.

„Chtěla bys mě vidět víc?“

Chantel se na něj nedůvěřivě podívala.

očíh mu viděla pobavení – ale, a to se snad musím mýlit, napadlo ji – viděla v nich i skutečnou obavu a soucit.

„Prosím? Jak to myslíš?“

„Co kdybych se k tobě na nějaký čas nastěhoval?“ Viděl, jak se na něj podezřívavě zadívala, a rychle dodal: „No tak, nesmíš tolik podléhat představě o své neodolatelnosti, Chantel. Máš v tomhle baráku spoustu pokojů, a i když jsem si tuhle postel vážně zamiloval, spokojím se s nějakou jinou. Co ty na to, zlato? Nechceš spolubydlícího?“

Zamračila se a nechtělo se jí přiznat, o kolik bezpečněji by si připadala, kdyby byl stále poblíž. Dům byl samozřejmě dost velký aby do se– be příliš často nevráželi – i když její soukromí by bylo stejně ztraceno. Jako největší problém jí připadalo, že si rázem vybavila, jak krásný byl jeho polibek. Kdyby byl poblíž čtyřiaadvacet hodin denně, možná by nezůstalo jen u vzpomínky.

„Možná bych si měla spíš pořídit hlídacího psa,“ zamumlala sklesle.

„To záleží na tobě.“

„Tak dobře, sbal si věci, najdu tu pro tebe nějaký koutek, kde budeš spát.“ Mechanicky vzala zase do ruky scénář a začala jím listovat. Musela uznat, že už teď se cítí líp. Ledová ruka, jež jí svírala žaludek, zmizela. „Kolik mě ta legrace bude stát?“

„Jídlo – a upozorňuju předem, že mně ta troška ovoce k snídani nestačí –, a jelikož tím utrpí můj společenský život, tak ještě dvě stovky denně.“

„Dvě stovky?“ Chantel se pohrdlivě uchecht– la. „Nedovedu si představit, že tvůj společenský život stojí za víc než za padesátku. To tak bude současné vstupné do masážního salónu pro pány, ne?“

„Co ty víš o masážních salónech?“

„Jen co jsem viděla v kině, drahoušku,“ ušklíbla se.

„Nemáš zájem o malou ukázkou?“ natáhl paži a prstem jí stáhl ramínko noční košile přes rameno. Aniž se namáhala ho vrátit zpět, Chantel znovu sklopila oči ke scénáři.

„Ne, díky. Pochybuju, že ty bys mě mohl něco naučit.“

„Myslel jsem to právě naopak.“ Když jí svlékl druhé ramínko, Chantel pozdvihla zrak. Snaží se mě vyprovokovat, uvědomila si, ale to se mu nepodaří.

„Odložíme to, pane Dorane, až budu mít někdy pár týdnů volna. Obávám se, že s vámi bude třeba začít úplně od začátku.“

„Učím se rychle!“ Sklouzl dlaní po jejím rameni a hřbetem ruky jí pohladil tvář.

Automaticky ho chytila za zápěstí. „To stačí, pane Dorane!“

„Jestli ti tohle stačí, o hodně se šidíš.“

Strašně ji chtěl pohladit, ucítit, jak je její pleť hladká a teplá. Toužil vidět, jak jí ztmavnou oči zlostí a pokušením. Vypadala, že je hotova mu zatnout nehty do obličeje. Ale ani riziko poškrábaného obličeje by ho neodradilo od pokušení vidět vzplanout ten oheň, který v ní dřímá a který znal z filmového plátna.

Když po něm vztáhla ruku, chytil ji za zápěstí. Ona držela jeho ruku, teď zase on její, připadalo mu, že jsou si kvit. Neprala se s ním, odhadoval, že jí v tom zřejmě brání jednak hrdost, jednak víra, že ho může srazit na kolena, kdykoliv si zamane. V tom ovšem může mít pravdu, obával se.

Právě ji chtěl pustit, když zachytil její vyzývavý pohled. Vždycky měl problémy odolat pokušení. S očima upřenýma do jejích sklonil hlavu. Nepolíbil ji však, a místo toho jí jemně skousl spodní ret.

Chantel se cítila zaskočená – plánovala, jak ledově přijme jeho polibek, a teď cítila, jak chlad střídá vzrušení. Mohla by ho ovšem zarazit. Trace, její bratr, ji – a ostatní sestry – naučil, jak se bránit příliš dotěrným nápadníkům. Jistě by Quinna zaskočila a jediným kopnutím kolena by ho mohla vyřídít, až by se zhroutil na postel a lapal po dechu. Místo toho však ležela nehnuté – jako hypnotizovaná upřeným pohledem jeho zelených očí.

Vzrušení a pocit touhy ji zaskočily. Myslela si, že tyhle pocity definitivně vytěsnila ze svého organismu už před lety, když zjistila, že její city jsou jen pro smích. Netušila, že znovu zažije ten svíravý

pocit kolem žaludku, že jí údy zvláční při doteku mužského těla. Točila jednu milostnou scénu za druhou – tak, jak to režisér žádal, znovu a znovu, aby byl záběr dokonalý – a necítila nic, co by nepatřilo k postavě, již ztělesňovala. Věděla proto líp než kdo jiný, jak málo může to nejvášnivější objetí znamenat.

Jakkoliv to považoval za vyloučené, nemohl se zbavit dojmu, že z Chantel vyzařuje jistá nevinnost. Jestli to hrála, pak je lepší herečka než si dovedl představit. A jestli to nehraje... Ale nemohl kloudně uvažovat. Provedla něco s jeho myslí, pronikla do ní, zmocnila se jí, až zapomněl na všechno kolem a zůstala jen ona. Z posledních sil si uvědomil, že dvě věci nesmí ztratit ze zřetele: musí zajistit, aby ve zdraví přežila, a musí přežít i on.

Když si uvědomil, že nad sebou ztrácí kontrolu, vzpomatoval se. Další krok by ho dostal na příliš nejistou půdu. Protentokrát bude lépe, když opravdu přibrzdím, rozhodl se. „S tebou člověk rychle ztratí hlavu, zlato,“ řekl chraptivě.

Klid, nabádala se a snažila se nalézt pevnou půdu pod nohama. Pro něj tohle nic neznamená. Nic víc než věčný souboj, který mezi sebou svádí žena s mužem. Uvnitř určitě nic necítí, nemá potřebu, aby ho někdo měl rád. Neposkytnu mu to zadostiučinění, aby věděl, že já tu potřebu mám.

„Až ji příště ztratíš, už ji nenajdeš.“

„To je docela možný,“ zamumlal a odtáhl se od ní. „Jsi trochu bledá,“ poznamenal s očima upřenýma na její obnažená ramena a vzápětí se proklínal, když cítil, jak ho ten pohled vzrušuje. Potřebuju na vzduch, opakoval si v duchu. A co nejrychleji. „Oblékni se a sejďme se u bazénu. Řeknu ti, co jsme zatím zjistili.“ Odkulil se z postele, vzal svůj notes a šel ke dveřím.

Quinn se pohyboval ve vodě jako úhoř – rychle a tiše. Když Chantel došla na chodník vedoucí kolem bazénu, zastavila se na sluníčku a pozorovala ho. S těmi svaly se nemýlila – napínaly se při každém tempu, při každém kopnutí nohou. Oblékl si černé plavky, které byly u bazénu připraveny pro hosty. Vynikaly v nich jeho úzké boky a svalnaté nohy.

Nicméně předpokládala, že si je vybral z hromady plavek čistě pro pohodlí a ne, aby na ni udělal dojem. Jak ho zatím poznala,

Quinn Do– ran byl příliš přesvědčený, že je neodolatelný, než aby se zabýval takovýmihle podrobnostmi. Sedla si na židli ke stolu se slunečníkem a čekala, až vyleze z vody.

Únava z plavání Quinnovi pomohla. Dodatečně si uvědomil, že ve své hře s Chantel zašel dál, než je zdravo. Vlastně mu pořád nebylo jasné, proč si s ní něco začal, když dobře věděl, že Chantel O’Hurleyová je žena, které se prozíravý člověk obloukem vyhne. A prozíravý Quinn byl, jinak by už dávno nebyl mezi živými. Jenomže vždycky měl problémy, aby odolal pokušení. A Chantel O’Hurleyová představovala to nej– větší pokušení, s nímž se dosud setkal.

Když přeplaval bazén sem a tam třicetkrát, prakticky všechno předchozí napětí z něj vyprchalo. Za jiných okolností by pro tento účel použil boxerský pytel, ale byl zvyklý použít cokoliv, co bylo právě k dispozici.

Zastavil se na mělkém konci bazénu, odhrnul si mokré vlasy z čela a vtom ji zahlédl.

Seděla na židli, obličej zastíněný velkým bílým slunečníkem, a vypadala jako ztělesnění ženské krásy. Vlasy měla vyčesány nahoru a dozadu, takže nerámovaly obličej – a tím ještě víc vynikla jeho krása. Měla na sobě hluboce vystřižený živůtek zastrčený v kratičkých šortkách, jež vystavovaly na odiv její dlouhé nohy. Když Quinn vylézal z bazénu, nemohl od těch nohou odtrhnout oči.

„Čím míň toho na sobě máš, zlato, tím vypadáš líp.“

„Tvrdí se to.“ Sáhla na vedlejší židli pro ručník a hodila mu ho. „Koukám, že už tu jsi jako doma.“

Přehodil si ručník přes krk. Slunce rozsvětlo– valo kapičky vody na jeho dobronzova opáleném těle. „Pěkný bazén.“

„Mně se taky líbí.“

„Tak bys ho měla víc užívat. Plavání je skvělý způsob, jak se udržet ve formě.“

„Pokud jde o mou formu, poradím si sama, Dorane.“ Potlačená zlost opět prosákla na povrch. „Bude to trvat ještě dlouho? Ráda bych odpoledne stihla manikúru.“

„To stihneme.“

„My?‘4 Musela se usmát při té představě. „Nějak si tě dost dobře nedovedu představit v tom dámském hnízdečku zvaném *Nehťáčky*.“

„Už jsem byl na horších místech.“ Posunul si židli, aby byl na plném slunci. „Co ještě máme dneska stihnout?“

„No, možná bych se šla projít po Rodeo Drive a koukla se tam trochu po obchodech,“ řekla v náhlém popudu dát mu trochu zabrat. „Oběd

Ma Maison nebo možná v **Bistru**.“ Opřela si bradu o hřbet ruky. „Už jsem nebyla mezi lidmi, ani nepamatuju. Doufám, že máš něco slušného na sebe.“

„Poradím si. Dneska máš tu dobročinnou večeři.“

„Jak to víš?“ naježila se.

„To patří k mé práci, ne?“ Quinn se natáhl po svém bloku a rozevřel ho, i když ho fakticky nepotřeboval. „Moje sekretářka už zavolala Seanu Carterovi a vysvětlila mu, že jeho doprovod nepotřebuješ.“

„Tak to mu může rovnou zavolat znova. Dohodli jsme se se Seanem, že pojedeme spolu, abychom přispěli k reklamní kampani **Cizinců**.“

„To chceš riskovat, že si sedneš do limuzíny s neprůhlednými skly s chlapem, který možná „Sean to není,“ přerušila ho a vzala si cigaretu z balíčku, který Quinn hodil na stůl.

„Prostě to uděláme tak, aby to pro tebe bylo bezpečný! „ prohlásil Quinn, vyndal zapalovač a zapálil jí. „Zavezu tě na ten večírek a tam si dělej, co chceš. Když se ti to bude líbit, můžeš se tam muchlat se Seanem před fotoaparáty. Jak to vypadá zítra?“

Chantel se na něj podívala. „Čekám, až mi to povíš!“

Quinn nalistoval v notesu příslušnou stranu. „V jednu za tebou má přijít reportér a fotograf z časopisu **Životní styl**,“ konstatoval. „Chtějí udělat reportáž o tvém domě. Víc toho nemám. „ Odložila cigaretu do popelníku a nechala ji tam kouřit. „Protože nic víc na zítřejším programu není. Chci si zařídit pár věcí tady doma a půjdu brzy spát, protože v pondělí je pracovní den.“

Quinn otočil stránku a řekl: „Larry Washington.“

„Tak ven s tím,“ povzdechla si. „Vidím, že nebudeš mít klid, dokud mi to nepovíš.“

„Na první pohled je ten chlapec čistý. Loni graduoval tady na univerzitě, zaměřený management. Vypadá to, že měl vždycky zájem o divadlo, ale spíš o jeho organizaci a takové věci než o hraní.“

„Což je přesně ten důvod, proč jsem ho přijala.“

„Podle mých informací měl velice důvěrný vztah s jednou studentkou, který skončil před půl rokem. Byla to neobyčejně přitažlivá modrooká blondýna... Pustila ho k vodě.“

Nemusel říkat, proč to tak zdůraznil. „Spousta holek má modré oči a spousta studentských lásek se rozpadne.“ namítla.

„Amos Leery,“ pokračoval nerušeně dál. „Věděla jsi, že se s ním jeho první žena rozvedla, protože nenechal žádnou sukni na pokoji?“

„Jo, věděla. A kromě toho, to už je dobrých patnáct let, takže

„Zvyk je železná košile... George McLintoch.“

„Jste k politování, pane Dorane.“

„Dělá maskéra třiatřicet let. Má pět vnoučat a další čeká na podzim. Jeho manželka před pár lety zemřela a od té doby má problémy s alkoholem.“

„To stačí!“ Vyskočila ze židle a začala rozčileně přecházet po okraji bazénu. Voda vedle ní byla klidná a nezkalená – tak jako její život ještě před pár týdny. „Teď už toho mám vážně dost. Nebudu tu sedět a poslouchat, jak vyhrabáváš špínu na lidi, se kterými pracuji.“ Ohlédla se přes rameno na Quinna a ušklíbla se. „Máte nechutné povolání, pane Dorane.“

„To je fakt.“ Aniž by se pokusil jakkoliv ospravedlnit, prostě pokračoval: „James Brewster. Na pohled vede docela spořádaný rodinný život. Jedenadvacet let ženatý, jeden syn studuje práva na východě. Zajímavé je, že deset let navštěvuje psychoanalytika.“

„Každý v tomhle městě chodí za psychoanalytikem.“

„Ty ne.“

„Brzy začnu, jestli tu ještě pár týdnů budeš.“

Usmál se a otočil stránku. „Tvůj řidič Robert DeFranco je zajímavý. Mladý, ale už má celý zástup slečen.“

„Mládenec podle tvého gusta.“

„Musím obdivovat jeho energii. Matt Burns.“

Ted' se rázem otočila. Viděl, že se na něj nedívá našťavaně, ale s odporem. Jako by se v něm hnulo svědomí, když si to uvědomil. „Jak to můžeš dělat?“ řekla tiše a nevěřičně. „Matt je tvůj přítel.“

„Je to moje práce.“

„Tvoje práce je hrabat se v soukromých záležitostech blízkých lidí? Lidí, na kterých ti záleží?“

„Když pro někoho pracuju, záleží mi jenom na něm. To je zákon téhle profese.“

„V tom případě si nechávej to, co najdeš, pro sebe. Ať už na Matta vyhrabeš cokoliv, nechci to vědět.“

Nesmím se od ní nechat znechutit natolik, abych litoval toho, co dělám, opakoval si. Už jsem musel dělat v životě horší věci než tohle... Co by asi říkala, kdyby věděla, co jsem o Matto – zjistil? pomyslel si.

„Chantel, přece musíš zvážit všechny možnosti.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „To je tvůj úkol. A momentálně za to dostáváš sedm stovek denně. Tvůj úkol je najít toho chlápka, co mě pronásleduje, a než to dokážeš, zajistit mou bezpečnost.“

„To taky dělám.“

„Fajn. V tom případě od tebe nechci slyšet nic jiného, než to jedno jméno.“

Otočila se a vyrazila zpátky k domu, ale Quinn ji dohonil. „Chantel!“ Chytil ji za ramena. Viděl na ní, jak s ní zamávalo, že pátrání zasahuje do života jejích přátel. Nic nepředstírala, skutečně ji to bolelo. Musí jí vysvětlit, že to je přepych, který si nemůže dovolit. „Ten chlap, co ti volá, může být absolutně kdokoliv. Teoreticky to sice může být někdo, koho vůbec neznáš – ale můj instinkt mi říká, že to tak není. Ten chlap tě dobře zná!“ Maličko s ní zatřásl, aby si uvědomila závažnost téhle skutečnosti. „A chce tě dostat. Strašně to chce. Dokud ho nenajdeme, musíš přistoupit na to, co ti říkám.“

Poslední telefonát toho rána jí pořád ještě zněl v uších. Jestli musí udělat kompromis, udělá ho. „Poslechnu vás, pane Dorane – s jednou výjimkou. Odposlouchávejte telefon, hlídejte mi vrata a zahradu, byďte se mnou, ale ušetřete mě téhle špíny.“

„Jinými slovy, souhlasíš, abych to hrál podle svých pravidel, ale nechceš znát podrobnosti.“

„Přesně tak.“

„Myslel jsem, že máš lepší žaludek.“

Chtěla na něj zakřičet, ale pak si uvědomila, že má vlastně pravdu. Prostě na takovéhle věci nemá žaludek. „Vypadni, Dorane.“

Otočila se a odešla. Díval se za ní a přitom ho napadlo, že jeho instinkt byl správný: až půjde do tuhého, Chantel O'Hurleyová nepovolí.

PÁTÁ KAPITOLA

Když spolu úspěšně absolvovali víkend, aniž by měli chuť jeden druhého uškrtit, Chantel usoudila, že by spolu pod jednou střechou existovat mohli.

Nakonec tedy šla na večeři s ním a ke své nelibosti musela před zraky nějakých tří set lidí předstírat, jak ji to těší. Nejdřív ale musela přesvědčit sama sebe, že večer s Quinnem je třeba považovat za herecké představení – že musí podat obtížný a nepříliš příjemný herecký výkon.

Musela si přiznat, že Quinn jí to usnadnil. Byl zábavný a milý.

Černý oblek a kravata mu překvapivě slušely. Nedovedly sice zcela zakrýt, že jejich nositel je zvyklý na drsnější společnost, ale to mu naopak přidalo na zajímavosti. Nedokázal být uctivý či chovat se s vybranou elegancí a uhlazeností – ale z nějakého důvodu to bylo Chantel příjemné. Quinn si sice mohl uvázat hedvábnou kravatu a obléci se jako džentlmen, ale člověk věděl – zvláště když tím člověkem byla žena –, že pod tou úhlednou slupkou se skrývá barbar.

Než večer skončil, Quinn si připil šampaňským s lidmi, kteří natočili nejnavštěvovanější film toho roku, a zatančil si s herečkou, která už získala tři nominace na Oscara. Sedmdesátiletá filmová veteránka pak poklepala poctivě Chantel na rameno a řekla jí, že její vkus při výběru partnerů se zlepšuje. A i když tohle bylo trochu těžké spolknout, fakt byl, že Quinn jí za celý večer nezavdal jediný důvod k nespokojenosti.

neděli se ani neukázal. Když se dostavili reportéři a Chantel jim poskytla interview a nakonec je provedla po domě, jako by ani v domě nebydlel. Tušila, že je někde poblíž, nicméně do jejího soukromí nijak nezasáhl. Nerušeně si dočetla scénář, dala si dlouhou a osvěžující masážní koupel a pak se věnovala korespondenci a

několika zdlouhavým obchodním záležitostem. Když v pondělí ráno odjížděli z domu, Chantel byla téměř ochotna změnit na pana Dorana názor.

Cítila se odpočatě a těšila se na práci. Na nový scénář se těšila čím dál víc. Dokonce neodolala, aby nevzbudila Matta a neřekla mu, že tu roli musí dostat. Bylo sice teprve chvíli po šesté ráno, ale Chantel se cítila skvěle.

Mrkla na Quinna, který seděl v limuzíně vedle ní, nohy natažené a oči za zelenými skly brýlí zavřené. Vypadalo to, že se od soboty neholil, a přitom musela přiznat, že mu ten poněkud zanedbaný vzhled sluší.

„Vypadáš, jako bys měl za sebou těžkou noc.“

Otevřel jedno oko, pak zjistil, že i to vyžaduje příliš energie, a zase ho zavřel.

„Hrál jsem poker.“

„Tys hrál včera večer poker? Netušila jsem, žeš odjel z domu.“

„Hráli jsme v kuchyni,“ zamumlal a v duchu přemýšlel, jak brzy by se mohl dostat k nějakému hrnku kávy.

„U mě v kuchyni?“ zamračila se Chantel a popudilo ji, že ji nikdo ke hře nepřizval. „A s kým?“

„Se zahradníkem.“

„S Rafaelem? Vždyť umí anglicky jen pár slov.“

„Na to, aby věděl, že trojice s dvojicí je víc než postupka, moc anglických slov nepotřebuje.“

„Takže tys hrál s Rafaelem v kuchyni poker,“ usmívala se. „Opili jste se a tys mu napovídal spoustu lží.“

„Ještě tam byl Marsh.“

„Cože?“ Ruka, sahající po sklenici, se zarazila. „Chceš říct, že Marsh hrál karty? Můj Marsh?“

„Vysoký, skoro plešatý.“

„Teda, Quinne! Vždyť Marshovi je skoro osmdesát a zdraví mu už moc neslouží. Ani od tebe bych nečekala, že toho zneužiješ.“

„Obral mě o třiiosmdesát dolarů. Pěkně ma– zanej stařík.“

„Dobře ti tak,“ řekla spokojeně. „Dřepět v kuchyni, chlastat pivo, kouřit a kecat o ženských – a brát za to sedm stovek denně!“

„Tys už spala.“

„Na tom snad nezáleží. Platím tě za to, abys na mě dával pozor, a ne abys mastil karty.“

„To mi křivdíš. Dával jsem na tebe pozor.“

„Jen neříkej!“ Napila se pomerančové šťávy. „Za celou neděli jsem tě ani nezahlídla.“

„Byl jsem poblíž... Ty si tu masážní koupel opravdu vychutnáváš.“

„Prosím?“

„Strávila jsi v masážní vaně málem hodinu.“ Vzal jí sklenici z ruky a dopil ji. „Vždycky jsem si myslel, že žena jako ty bude mít dva tucty plavek... Nejspíš jsi nemohla žádné najít.“

„Tys mě pozoroval!“ vyhrkla užasle.

Vrátil jí do ruky prázdnou sklenici a pohodlně se rozvalil na sedadle.

„Jaks řekla: platíš mě za to.“

Vztekle strčila sklenici zpátky do držáku. „Neplatím tě za to, abys tady dělal voyera. Ukájej svoje záchvaty chlíplosti někde jinde.“

„Nemůžu být zároveň tady a někde jinde, zlato. Kromě toho skoro to samé jsem viděl, když jsem vypláznul čtyři a půl dolaru, abych tě spatřil v **Tenkém ledu**. A vůbec, kdybych měl záchvat chlíplosti, byl bych tam vlezl k tobě.“

„Utopila bych tě jako kotě,“ zasyčela, ale Quinn se jen usmál a znovu unaveně zavřel oči.

hlavě mu bušilo, jako kdyby tam měl bu- char. Zažil už noci, v nichž toho naspal ještě méně než tuhle, ale zatím to bylo vždycky proto, že se rozhodl v noci pracovat. Tentokrát šel hrát v noci poker, aby zapomněl, že ona spí sama nahoře, aby zapomněl, jak vypadala, když ležela ve zpěněné vodě masážní vany.

Ve skutečnosti ji nepozoroval. Zahlédl ji pouze, jak jde do budovy s krytým bazénem, a když se po nějaké chvíli neobjevila, šel zkontrolovat, jestli je v pořádku. Koupala se ve velké vaně a z reproduktorů na stěně se linul Rachmaninov. Vlasy měla rozpuštěné a vznášely se ve zpěněné vodě. A její tělo... její tělo bylo dlouhé a štíhlé a bílé. Pořád ještě cítil, jak na něj ten pohled zapůsobil – bylo to jako rána perlíkem.

Nezůstal tam a raději rychle odešel stejně tiše, jako přišel. Najednou ho popadl strach, že kdyby zůstal a ona otevřela oči a pohlédla na něho, plazil by se před ní jako otrok.

Celý zbytek dne a celou noc nedokázal ten obraz vymazat z mysli. Dobře věděl, že by to měl umět přemoci. Že by neměl dopustit, aby ho někdo takhle vyvedl z míry. Zato teď začínal lépe chápat, jak nějaká žena může svou pouhou existencí vyvolat v chlapovi chorobnou touhu. Začínal chápat, jak to vypadá, když je nějaký muž ženou posedlý, jak se může stát, že skončí přemožen vlastními erotickými vizemi.

Měl o sebe trochu strach, ale hlavně začal mít opravdový strach o Chantel. Čeho všeho bude schopen muž, jehož už touha po ní připravila o rozum? Čeho všeho bude schopen, jen aby se jí zmocnil? Dopisy a jeho řeči v telefonu začínaly být stále naléhavější a otevřenější. Quinn tušil, že není daleko chvíle, kdy neznámý přestane Chantel obtěžovat jen platonicky a uchýlí se k něčemu mnohem nebezpečnějšímu.

Přestože Chantel měla strach, Quinn měl zato, že ve skutečnosti si není plně vědoma, kam až může chorobná posedlost dotyčného dohnat. Čím déle jí Quinn byl nablízku, tím víc si uvědomoval, jak nebezpečný ten muž může být.

Natáčení se konalo pod širým nebem za studiem, ale další filmový štáb už točil exteriéry v New Yorku. Chantel se těšila, až spolu s ostatními herci odletí na východ, kde se řada scén filmu odehrávala. V New Yorku bude mít možnost se sejít se svou sestrou Maddy, a při trošce štěstí ji uvidí i v hlavní roli muzikálu, který se hraje na Broadwayi.

Při té představě se jí zase vrátila dobrá nálada a vydržela jí i přes hodinovou pauzu, během níž technici odstraňovali různé závady.

„Vypadá to tady jako v Nové Anglii,“ poznamenal Quinn, když se rozhlédl po scéně.

„Jako v Massachusetts, abychom byli přesní,“ poznamenala Chantel a ukusovala houbovitou zemi. „Byls tam někdy?“

„Narodil jsem se ve Vermontu,“ prozradil Quinn.

„Já se narodila ve vlaku,“ zasmála se Chantel. „Lépe řečeno skoro ve vlaku. Naši byli zrovna na cestě na nějakou štaci, když

máma dostala porodní bolesti. Stačili akorát vystoupit a máma porodila mě a moje sestry.“

„Tebe a tvoje **sestry**?“

„Přesně tak. Jsem nejstarší z trojčat.“

„Takže vy jste tři! No nazdar.“

„**Já** jsem jenom jedna!“ zdůraznila Chantel. Ukousla kus žemle a spokojeně se vyhřívala na slunci. „Jsme trojčata, ale každá z nás je jiná. Abby žije ve Virginii, má tam dvě děcka a spoustu koní – momentálně je s klukama v New Yorku, kde je Maddy ohromuje na Broadwayi.“

„Ty mi jako rodinný typ moc nepřipadáš.“ „Myslíš?“ Měla příliš dobrou náladu, aby ji jeho poznámka urazila. „Taky mám ještě bratra. Ale co ten dělá, ti říct nemůžu, protože to nikdo z nás pořádně neví. Řekla bych, že je buď profesionální gigolo, nebo mezinárodní zloděj šperků. Ty by sis s ním moc dobře rozuměl.“ Sledovala, jak jeden z rekvizitářů posunuje balvan o kus dál. „Dokonalá scéna, co?“

Quinn si prohlížel stromy. Vypadaly jako skutečné stromy – pokud se ovšem člověk nepodíval na dřevěný stojan, ve kterém byly upevněny. „Je tady vůbec něco pravé?“ zeptal se ironicky.

„Těžko. Kdyby bylo třeba, tak ti tu za pár hodin udělají džungli v Keni.“ Chantel se protáhla a pozorovala kousek ledu v hrnku s kávou. Na čekání byla zvyklá. „Měli jsme to původně natáčet ve skutečném exteriéru, ale vyskytly se nějaké potíže.“

„Koukám, že při natáčení se promrhá spousta času.“

„Není to povolání pro lidi, kteří nemají trpělivost. Kolikrát se musím vrátit do šatny a čekat tam pár hodin, abych pak natočila pětiminutovou scénu. A jindy jsem na placu nonstop čtrnáct hodin.“

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč to děláš?“

„Protože tohle je profese, kterou jsem odjakživa dělat chtěla.“ To byla její obligátní odpověď

proč teď cítila nutnost k tomu ještě něco dodat, sama nechápala. „Když jsem byla malá a seděla jsem v divadle a viděla, jaké zázraky se tam dějí, bylo mi jasné, že se na tom chci podílet.“

„Takže ty jsi odjakživa chtěla být herečkou,“ opakoval pobaveně.

Odhrnula si vlasy z čela a zasmála se.

„Herečkou jsem se už narodila. Chtěla jsem být hvězdou.“

„Vypadá to, že se ti to podařilo.“

„Vypadá,“ zamumlala a musela překonat chvilkovou depresi. „A co ty? Vždycky jsi chtěl být – tím, čím jsi?“

„Chtěl jsem se stát mladistvým delikventem – a vedl jsem si velice nadějně.“

„Úžasný nápad,“ zavrtěla hlavou, ale toužila dozvědět se víc. Vlastně o něm chtěla zjistit úplně všechno, ale otázky kladla opatrně. „Jak to tedy, že teď nesedíš v Quentinu a nekroutiš tam nějakých deset patnáct let?“

„Odvedli mě na vojnu,“ usmál se.

„Armáda dělá z chlapců muže,“ citovala Chantel armádní slogan.

„Tak nějak... Každopádně jsem se naučil dělat to, na co jsem měl talent, vydělávat si tím a ještě se vyhnout kriminálu.“

„A na co máš talent?“ zeptala se. Otočil k ní hlavu a pobaveně se na ni podíval. „Zapomeň, že jsem se ptala. Raději mi pověz, jak dlouho jsi byl v armádě.“

„Neřekl jsem, že jsem sloužil v armádě.“ Nabídl Chantel cigaretu, a když zavrtěla hlavou, zapálil si sám.

„Řekl jsi, že tě odvedli.“

„To ano. Odvedli a trénovali na vládní útraty. Nechceš ještě kávu?“

„Ne. Jak dlouho?“

„Dýl, než bylo zdrávo.“

„To tam ses naučil dávat takové jasné odpovědi?“

„Jo, přesně tak.“ Znovu se na ni usmál, a aniž by o tom uvažoval, natáhl paži a dotkl se jejích vlasů. „Vypadáš docela jako malá holka.“

Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Neměla by tak přehnaně reagovat – vždyť to byl jen letmý dotek, jen pár slov a významný pohled v tomhle přelidněném světě plném přetvářky. „Přesně tak mám taky vypadat,“ vypravila ze sebe za okamžik. „V té scéně mi má být dvacet, jsem nevinná, naivní a zamilovaná... a mám tam přijít o panenství.“

„Tady?“ zeptal se užasle.

„No, přesně vzato, o kus dál. Tamhle,“ ukázala na malou mýtinku v lese, který rekvizitáři právě vytvářeli. „Ten pacholek Brad mně slíbí věčnou lásku a svede mě. Vykřesá ze mě vášeň, kterou jsem do té doby věnovala jenom malování, a zneužije toho.“

„A tihle všichni,“ ukázal Quinn na filmový štáb, „se budou koukat?“

„Mám publikum ráda.“

„A pak se vztekáš kvůli takový hlouposti, jako že jsem tě viděl, jak se koupeš ve vaně?“

„Ty –“

„Chantel,“ přerušil je Larry, „scéna je připravená. Čeká se na tebe.“

Chantel přikývla a vstala. Pečlivě si oprášila kalhoty a otočila se ke Quinnovi.

„Najdi si nějaké dobré místo. Budeš mít možnost se něco přiučít.“

Poslušen její rady, sledoval Quinn několik zkoušek zmíněné scény. Všiml si, že oba herci nehrají naplno, takže scéna působila dosti mdle: naivní žena, vychytralý muž a jarní příroda. Příroda z umělé hmoty, pomyslel si přitom, plast od listů až po kmeny. Quinn pozoroval maskéra, jak ošetřuje Chantelinu pleť, aby její obličej vypadal stále tak dívčí a neposkvrněný. Jeden z rekvizitám jí přinesl skicář a tužku, které zůstaly ležet na scéně.

„Na místa. Ticho.“ Ruch utichl a všude zavládlo ticho. „Kamera.“ Klapka skočila před kameru a klapla záběr číslo jedna. „Akce.“

Všechno začalo znova od začátku. Chantel seděla na skále, skicář v ruce, a kreslila. Objevil se Sean a pozoroval ji. Když Chantel zdvihla hlavu a uviděla ho, Quinn zatajil dech. Teď bylo v jejím pohledu všechno, co si muž může přát. Láska, důvěra, touha. Chlap, na něhož se krásná žena takhle dívá, pomyslel si Quinn, dokáže zvítězit v boji nebo pokořit hory.

Quinn po lásce netoužil. Láska svazuje ruce a člověk pak cítí zodpovědnost ještě za někoho dalšího než jen za sebe. Člověk tak ztrácí stejně

možná i víc –, než získává. Tohle si myslel,

tímhle si byl jistý – ale jen do chvíle, než uviděl ten Chantelin pohled.

Je to jen film! musel si připomenout, když zjistil, že než se vzpamatoval, uběhlo pět minut natáčení. Teď už probíhal druhý záběr. Ten pohled, opakoval si, je stejně nepravý jako les, v němž Chantel sedí. A každopádně nepatřil jemu. Byl to film, Chantel je herečka a všechno, co se tam děje, je napsáno ve scénáři.

Když se jí Sean poprvé dotkl, Quinn pevně stiskl zuby. Ještě štěstí, pomyslel si, že režisérka záběr přerušila.

Než natáčení pokračovalo, Quinn se už opět ovládal. Opakoval si, že tu je jen proto, že je za to placen, že Chantel pro něj neznamena víc než jenom jednoho z klientů a že mu je fuk, s kolika muži se milovala, ať už před kamerou nebo mimo ni.

Pak ale sledoval, jak se její rty něžně dotkly Seanových, a měl pocit, že po tom chlapovi co nevidět skočí a zakroutí mu krkem.

Věděl, že to je jenom film, iluze s nepravými kameny a stromy a nepravými city. Ale připadalo mu to tak skutečné, tak opravdové. I když kolem bylo pár tuctů lidí, svítily reflektory a nad hlavami herců se vznášely mikrofony. A navzdory tomu, že když Sean stiskl Chantel v náručí, kamera popojela až téměř k nim.

Chantel se ale chvěla. Viděl to zatraceně dobře, jak se rozechvěla, když jí Sean rozvázal pásku obtočenou kolem hlavy a nechal jí vlasy volně splývat. Hlas se jí trásl, když mu řekla, že ho miluje, že ho chce a že se ničeho nebojí. Náhle si Quinn uvědomil, že ruce vražené v kapsách má sevřeny v pěst.

Když ji Sean zahrnul polibky, Chantel zavřela oči. Vypadala neuvěřitelně mladě, tak dychtící milovat a být milována. Quinn si ani nevšiml kamery, která popojela pro detail. Viděl jen, jak jí Sean rozepíná blůzičku a jak její oči, modré a doširoka rozevřené, hledí do jeho. Váhavě začala rozepínat jeho košili, a když ji rozevřela a přitiskla tvář k jeho hrudi, Quinn viděl, jak jí tváře zrudly rozpaky. Pak spolu oba klesli do trávy.

„Stop!“

Quinn sebou trhl a vrátil se do skutečnosti. Viděl, jak se Chantel posadila a něco řekla Seano— vi, který se rozesmál. Měla na sobě poloviční podprsenku bez ramínek, která zůstávala mimo záběr kamery, a pytlovité džínsy. Larry jí přehodil přes ramena svléknutou blůzu a Chantel se na něho nepřítomně pousmála.

„Vezmeme to ještě jednou. Chantel, až rozepneš Seanovi tu košili, chci, abys zdvihla hla–vu.“ Mary Rothschildová se sklonila k Chantel, která si zapínala blůzu. „Chci tam polibek, pěkný dlouhý polibek, a pak teprve jdete dolů na trávu.“

Když to uviděl zhruba popáté, Quinn se konečně vzpamatoval natolik, že se dokázal věnovat svým povinnostem. Rozhlédl se a začal si všímat okolostojících mužů. Pokud mu stále ještě nebylo zcela volně okolo žaludku, teď už to aspoň dokázal ignorovat. Je tu přece proto, aby našel muže, jenž možná právě teď pozoruje Chantel a jenž při tom prožívá muka žárlivosti nebo při tom pohledu popouští uzdu své fantazii.

Quinn si zapálil další cigaretu a pečlivě studoval výrazy mužů kolem sebe. Zvolna mu začala docházet hlášení na všechny z nich, počínaje kameramanem a konče rekvizitáři. Jeho instinkt mu napovídal, že autor těch dopisů je někdo, kdo Chantel osobně zná a s kým možná, aniž by tušila něco špatného, každodenně mluví.

Quinn si toužebně přál, aby toho muže našel, a to co nejdřív. Než se ta posedlost přenese i na něj.

Asistent režiséra teď objal Chantel kolem ramen a důvěrně k ní skloněn, odváděl ji ze scény. Než dorazili do přívěsu, který sloužil jako Chan–telina šatna, Quinn jim zastoupil cestu.

„Už jste skončili?“ zeptal se nepřátelsky. Chantel se na něho zlostně podívala, ale pak se ovládla. „Jdu se na chvíli schovat před sluníčkem. Amos mě seznámil s dnešním programem... Nesmíš se na Quinna zlobit,“ omlouvala se Amosovi, „je trochu... majetnický.“

„Já se mu nedivím,“ řekl Amos dobromyslně a poklepal jí pochvalně na rameno. „Byla jsi skvělá, Chantel, fakt skvělá. Až tě budeme potřebovat pro detaily, tak tě zavolám. Počítám, že to bude tak asi za půl hodiny.“

„Díky, Amosi.“ Chantel čekala, až mírně ob–tloustlý kameraman odejde z doslechu, pak se otočila na Quinna. „Tohle mi nedělej!“

„Tohle – co?“

„Chyběl ti jenom nůž mezi zuby,“ zamumlala a trhnutím otevřela dveře do přívěsu. „Už jsem ti jednou řekla, že Amos je neškodný. Má

„Má ve zvyku ohmatávat ženy. A jedna z nich je shodou okolností moje klientka.“

Chantel vyndala z malé chladničky limonádu bez cukru a sklesla na pohovku. „Kdyby mi vadilo, že se mě dotýká, tak ti garantuju, že by si to nedovolil. Tohle není poprvé, co s Amosem dělám, a pokud se nebudeš chovat jako maniak, tak doufám, že to není naposled.“

Quinn otevřel chladničku a s potěšením zjistil, že tam je i pivo. „Koukej, zlato. Nemůžu prostě zúžit seznam podezřelých tak, aby to vyhovovalo tvým pocitům. Už je načase, aby sis přestala předstírat, že ten chlap, co se ho tak bojíš, není jedním z těch, co znáš.“

„Nic si nepředstírám,“ namítla.

„Ale ano.“ Upil z láhve piva a pak se posadil vedle ní. „Předstíráš to, a nejde ti to ani zdaleka tak dobře jako ta scéna v trávě před pěti minu– tama.“

„Tamto je práce. Tohle je život.“

„Přesně tak – tvůj život.“ Vzal ji za bradu a Chantel překvapeně zamrkala. „A já jsem za něj zodpovědný... Abych ti taky řekl něco, co tě potěší, tak jsem právě ze seznamu podezřelých vyškrtl Cartera.“

„Seana?“ Ulevilo se jí, pak zpozorněla. „Ale proč?“

„Celkem jednoduchá úvaha.“ Znovu se napil a nechal ji čekat na vysvětlení. „Myslím, že když je nějaký chlap posedlý nějakou ženou – v tom jsme doufám zajedno, že tu jde o posedlost?“

„Jo, jistě.“ Vytrhla mu láhev z ruky. „Tak už to vyklop, kam tím míříš?“

„Prostě si říkám, že kdybych já kvůli nějaké ženské začal ztrácet rozum, tak se s ní nemůžu půl dne muchlat, polonahou ji objímat a pak se sebrat, otřepat se a jít domů.“

„Skutečně?“ Chantel mu vrátila láhev se zbytkem piva. „To si musím rozhodně zapamatovat.“ Uvolněně se opřela o polštáře a natáhla si nohy. „Tak jak se ti líbila ta milostná scéna?“

„Nejedny brýle se zamlží dojetím.“

„No tak, Quinne!“ Zdvihla sklenici limonády proti světlu a prohlížela si její orosené okraje. „Ta scéna není jenom o sexu. Je to hlavně o zradě, o zneužití nevinnosti a důvěry. Hailey s sebou ponese až do konce života následky téhle osudové chvíle v novoanglickém lese. Nejde jenom

o to, že si to rozdají na borovicových šiškách.“

„Ale rozdají si to a díky tomu se lidi pohnou do kina.“

„Tohle je pro televizi. Nám jde zase o sledovanost. Ztraceně Quinne! Dala jsem do té scény všechno, co umím. Znamená zvrat v Haileyině životě. Jestli to podle tebe není nic víc než

„Bylas dobrá,“ přerušil ji a Chantel se na něho vyčkávavě zadívala.

„Dobře,“ přikývla a odložila pití. „Vadilo by ti, kdybys to zopakoval?“

„Řekl jsem, žes byla dobrá. Medaile nerozdávám, zlato.“

Skrčila kolena pod bradu. V září slunce probleskujícího zataženými závěsy vypadala pořád ještě mladě a nevinně.

„Jak dobrá?“

„Jak si vede tvoje sebevědomí, když není nikdo poblíž, aby ti lichotil?“

„Sebevědomí mám ažaž. Jak dobrá?“

„Dost dobrá na to, abych měl sto chutí Carte– rovi jednu vrazit.“

„Opravdu?“ Potěšeně skousla spodní ret, ale zároveň se rozhodla, že nesmí dát najevo, jak moc jí záleželo na tom, aby ji pochválil. „Kdypak? Předtím, nebo po tom, co kamery jely?“

„Předtím, při tom a po tom.“ Neočekávaně po ní natáhl ruku a chytil ji za blůzu. „A už toho radši nech, zlato. Mám ve zvyku si vzít, co se mi líbí.“

„Ty jsi prostě úžasný, Dorane!“ řekla a vyprostila blůzu z jeho prstů. „Úžasný mizera.“

„Tak si to zapiš za uši. Když to chceš vědět, zlato, tak jednou nebo dvakrát mě to vzrušilo, když jsem sledoval, jak se s Carterem muchláte.“

„My jsme se nemu –“

„Říkej si tomu, jak chceš. Ale přesto žes byla tak dobrá, nekoukal jsem pořád jenom na tebe. Trochu jsem se rozhlížel a viděl jsem zajímavé věci.“

„Jako třeba?“

„Brewster vykouřil celý balíček cigaret za tu dobu, co jsi s Carterem... pracovala.“

„Je to nervózní chlapík. Některý autoři to prožívají i hůř, když jim něco filmují.“

„Leery si ti málem sednul na klín, jak se snažil dostat ten správný pohled.“

„Koukat se má v popisu práce.“

„A tvému tajemníkovi div nevypadly oči z důlků, když ti Carter svlíknul blůzu.“

„To už stačí.“ Chantel vyskočila a přešla rozčileně k oknu. Za chvíli půjdu na scénu, uvědomila si. Nesmím se nechat vyvést z míry tím, co mi ten chlap povídá. „Mám spíš dojem, že přenášíš na všechny ostatní na pláče svoje vlastní pocity.“

„Což mi připomnělo jinou věc.“ Čekal, až se otočí a podívá se na něj. „Matt se tu ještě ani neukázal. Není to divný? Nejsi ty jeho nejprominentnější zákazník?“

Hezkou chvíli na něj mlčky hleděla. „Ty ses prostě rozhodl, že mi znechutíš všechny chlapy, co znám, vid’?“

„Přesně tak,“ přikývl a spolkl trpký pocit, který v něm její výtky vyvolala. „Nějaký čas bys měla důvěřovat jenom mně.“

„Za chvíli mě už zavolají,“ řekla, „takže teď si chci na chvíli lehnout.“ Aniž se na něho znova podívala, prošla do zadní místnosti přívěsu.

Quinn měl nepochopitelné nutkání praštit lahví o stěnu – jen aby slyšel, jak se roztrhne. Nemá právo ve mně vyvolávat pocit viny! vztekal se. Dávám na ni pozor a za to mě přece platí. Všechno by bylo snazší, kdyby byla i ona trochu podezřívavá. A jestli toho nemůžu dosáhnout, aniž by si párkrát zaplakala, tak se nedá nic dělat. Na to se můžu vyklašlat. A je mi to fuk.

Se zakletím práskl lahví na stůl a vyrazil do zadní části přívěsu. „Heleď, Chantel

Seděla na posteli a zírala na obálku v ruce. Vzápětí ucítil omamnou, nasládlou vůni divokých růží. Když se rozhlédl, uviděl je stát na stolku se zrcadlem.

„Netroufám si to otevřít,“ zašeptala. Vzhlédla k němu a Quinn strnul. Nejenže byla sinavě bledá, nejenže se jí chvěly prsty, ale v očích jí viděl beznaděj a zoufalost. „Už to dýl nevydržím.“

Posadil se vedle ní a přitiskl ji k sobě. Byl tak plný soucitu, až ho to zaskočilo. Měl za to, že tenhle cit z něho vyprchal už před mnoha lety. „Nemusíš se ničeho bát, proto jsem přece tady.“ Vzal jí obálku

ze strnulých prstů. „Odted’ už žádný z těch dopisů neotvírej. Když je najdeš dřív než já, prostě mi je dávej.“

„Nechci vědět, co je uvnitř.“ Zavřela oči a v duchu si spílala, že je tak slabá. „Prostě to roztřej.“

„Nedělej si s tím žádné starosti.“ Zastrčil obálku do zadní kapsy kalhot a pak políbil Chantel na vlasy. Potřeboval zjistit spoustu věcí – hlavně se musí zeptat, kdo se sem do její šatny mohl během dne dostat. „Při takovýhle záležitosti je nutné, abys mi důvěřovala... Nech všechny starosti prostě na mně.“

Hlava opřená o jeho rameno se nesouhlasně pohnula. „Nemůžeš mi zabránit, abych na to myslela, aby mi z toho třeštila hlava... Vždycky jsem chtěla vyniknout. Vždycky jsem chtěla být někdo... Proto mě tohle potkalo?“ Vzlykla a odtáhla se od něho. „Možná jsi měl pravdu. Možná jsem si o to koledovala.“

„Přestaň!“ Pevně jí sevřel ramena a modlil se, aby ovládla slzy, které měla na krajíčku. „Mluvil jsem nesmysly. Jsi krásná, máš talent a užíváš ho při své práci. To přece neznamená, že můžeš za to, že někdo je mentálně chorý!“

„Ale jde po mně, a já mám strach,“ zašeptala.

„Postarám se, aby se ti nic nestalo.“

Hluboce si povzdechla a stiskla mu ruku. „Stvrdíš mi to krví?“

Usmál se a pohladil ji po tváři.

„Čí krví?“

Potřebovala se dotknout nějaké soucitné bytosti, a tak na chvílku přitiskla tvář na jeho. To gesto jí otřásl.

„Díky,“ zašeptala.

„Za málo.“

„Víš, já uznávám, že jsem ti tu práci moc neusnadňovala.“ Znovu se od něj odtáhla. Jak doufal, slzy nepřišly. „Nějak se mi nechťelo.“

„Jsem na potíže zvyklý. A krom toho, mně se líbí, jak se chováš.“

„Když už si říkáme hezké věci,“ ozvala se, „vlastně se mi ten tvůj styl taky docela líbí.“

„Den plný vyznání,“ zamumlal, zdvihl její ruku k ústům a políbil ji.

Což byl omyl a oba si to vzápětí uvědomili. Jejich ruce se propletly a Chantel cítila, jak napětí přeskočilo z jeho dlaně do její.

Ted' nešlo o žádné pokušení, o zlost či chvilkové vzplanutí – měla živočišnou potřebu cítit, jak ji jeho paže ovinují, jak ji k sobě tiskne. Měla potřebu cítit jeho rty na svých, teplé, pevné a žádostivé. Pak, věděla, všechno ostatní pomine.

Tiskl její ruku ted' až bolestivě, ale nebránila se. Na co myslí? napadlo ji. Náhle jí připadalo svrchovaně důležité, aby věděla, aby chápala, co se odehrává v jeho mysli, v jeho srdci. Touží po ní tak silně, jako právě ted' touží ona po něm?

Žádná žena v něm ještě nevzbudila takovou touhu jako Chantel O'Hurleyová, říkal si v té chvíli Quinn. Ještě žádná žena v něm nevzbudila svou blízkostí tak opojný pocit. Rozhodně ne jen tím, že se na ni mohl dívat. Měl dojem, že by tu dokázal sedět celou věčnost a jenom na ni hledět. Je to jen tím, že je tak krásná? Je možné, že převrátila jeho život naruby jenom tím, že její tvář nemá jedinou vadu?

Anebo je v tom něco víc, něco, co vyzařuje z jejího nitra? Když se jí člověk zadíval do očí dost pozorně, viděl v nich cosi prchavého, cosi tajemného... Viděl to právě ted' a najednou nemohl myslet na nic jiného, než jak strašně po ní touží.

Natáhl k ní volnou ruku a propouštěl si její vlasy mezi prsty. Byly jak tekuté zlato, andělské vlasy. Vypadala jako anděl, ale byla to žena z masa a krve. Žádná nadpřirozená bytost, ale žena. Přitiskl ji k sobě a viděl, jak sklopila řasy.

Když se ozvalo zaklepání na dveře přívěsu, Chantel se bleskově odtrhla a vstala. Obličej si zakryla dlaněmi, ale když ji chtěl Quinn podepřít, zavrtěla hlavou.

„Ne, jsem v pořádku... To mě jenom volají na plac.“

„Posaď se – řeknu jim, že ti není dobře.“

„Ne, to ne.“ Ruce jí sklesly podél těla. „Nedovolím, aby to ovlivnilo mou práci.“ Sevřela levou ruku v pěst, ale Quinn dobře viděl, kolik úsilí jí stojí zachovat klid. „To nesmím dovolit.“ Zrak jí zabloudil na kytici růží. „To nedopustím.“

Zvažoval, zda ji nemá přinutit, aby zůstala, ale právě tohle na ní obdivoval: byla silnou osobností, tak silnou, že ji nezlomil ani takovýhle psychický tlak. „Fajn. Co takhle aspoň pár minut navíc?“

„Jo, to možná jo.“ Přešla k oknu a odhrnula závěsy, aby se dovnitř dostalo víc slunce. Tma byla děsivější, mnohem děsivější. V noci zůstávala sama se svými myšlenkami a představami. Ale teď, připomněla si, teď svítí slunce. Musím do práce!

„Nevadilo by ti, kdybys jim šel říct, že přijdu za pár minut?“

„Zařídím.“ Zaváhal, protože měl nutkání ji znovu obejmout, ale věděl, že v této chvíli by to neprospělo ani jednomu z nich. „Už běžím. A Chantel! Nechoď ven, dokud se nevrátím.“

„Neboj se, jsem v pořádku.“

Počkala, až uslyší jeho kroky venku, pak sklonila hlavu a opřela čelo o chladivé sklo. Kdybych se vyplakala, moc by se mi ulevilo, pomyslela si. Toužila se vybrečet, začít ječet, cokoliv, jen, aby uvolnila to napětí, které jí ochromovalo mysl. Ale uvolnit se nemohla, právě tak jako nemohla zůstat takhle nervózní. Do večera ji ještě čekaly hodiny práce. Potřebovala být soustředěná a potřebovala spoustu energie.

Zvládnou to, umíňovala si. Zhluboka se nadechla a odvrátila se od okna. Kytice růží už byla pryč. Zírala na prázdný stolek a cítila bláhovou úlevu. Quinn je odnesl. Dokonce ho o to ani nemusela žádat.

Jaký ten chlap vlastně je? napadlo ji. Jednu chvíli je hrubý a nezdvořilý, vzápětí je něžný. Jako by nemohl mít jednodušší povahu! pomyslela si a musela se pousmát. Zavrtěla hlavou a vydala se ke dveřím přívěsu. V Quinnovi se prostě člověk nevyzná. A přitom ji dovede dokonale vyvést z rovnováhy. Rozhodně to není chlap, s nímž by žena mohla být stále v pohodě, uvědomovala si. A přece se v jeho blízkosti cítila tak bezpečná.

Kdyby se neznala tak dobře, kdyby si nebyla tak jistá, že se dokonale ovládá, mohla by téměř nabýt dojmu, že je na nejlepší cestě se do něho zamilovat.

ŠESTÁ KAPITOLA

Následující týden strávila Chantel spoustu času v posteli, ale rozhodně to nebyl týden odpočinkový. Nebyla to totiž její postel, ale velká, ozdobná postel s plyšovým přehozem ve studiu D. Natáčela se její svatební noc – respektive Haileyina svatební noc – a ne s mužem, jehož Hailey milovala, ale s tím, do něhož by se ráda zamilovala.

Řekvizity zahrnovaly kyblík s ledem a šampaňským, křeslo se sobolí kožešinou a stolek plný růží, které musely být neustále roseny, aby v žáru reflektorů zůstaly svěží a neuvadly.

Muže, za něhož se vdávala, hrál celkem neznámý herec, Don Sterling. Vybrali ho, protože dobře vypadal a protože čtené zkoušky s Chantel dopadly výborně.

Jenže teď byl k zbláznění nervózní a hned první dopoledne se kvůli němu musel záběr opakovat už šestkrát.

Když ji posedmé objal a Chantel cítila, jak se chvěje nervozitou, zkazila záběr dřív, než to mohl udělat on sám. Doufala, že ho tím trochu uklidní.

„Pardon!“ řekla a pokrčila rameny. „Můžeme dostat pět minut, Mary? Už jsem nějaká vyčerpaná.“

„Deset minut pauza!“ nařídila Rothschildová a otočila se, aby cosi projednala se svým asistentem.

„Nedal byste si kávu?“ usmála se Chantel na Dona a vklouzla do pláště, který jí tajemník podal.

„Leda, že bych se v ní mohl utopit.“

„Třeba bude stačit, když se jí jenom napijete.“ Zamávala na Larryho a pak se s Donem usadila v relativně tichém koutě. Když viděla, že se Quinn chystá k nim přidat, zavrtěla hlavou a naklonila se k Donovi. „Je to těžká scéna.“

„Myslím, že ani ne,“ povzdechl si a prohrábl si husté tmavohnědé vlasy.

„Víte, problém je už v tom, že tenhle seriál natáčejí v takovém pořadí, že jsme si spolu vlastně ještě pořádně nezahráli. Rovnou na vás vybaflí, že jsme svoji a trávíme spolu líbánky.“ Vzala od Larryho šálek s kávou. „Nevím jak vy, ale pro mě je při filmování snazší hupnout do postele s někým, koho znám líp než jenom od vidění.“

Držel hrnek v dlaních a nevesele se usmál. „Od toho jsem herec.“

„To byste mohl říct o mně taky.“

„Vy byste tuhle scénu dovedla zahrát se zavřenýma očima.“ Usrkl kávu, pak ji znechuceně odložil stranou. „Budu k vám upřímný. Mám před váma strašnou trému.“ Když jenom tázavě zdvihla obočí, uhnul pohledem a pokračoval: „Když mi můj agent

zavolal a řekl mi, že jsem tu roli dostal a budu hrát s váma, málem jsem omdlel.“

„Pak je ovšem těžké zahrát vášnivou lásku.“ Chlácholivě ho vzala za ruku. „Ale při čtené zkoušce jste byl skvělý. Nikdo se vám nevyrovnal.“

„To byla ovšem jiná scéna, to bylo v Haileyině ateliéru.“ Znovu zdvihl šálek a povzdechl si. „Tam žádná postel nebyla.“

„První milostná scéna, kterou jsem já hrála,“ vzpomínala Chantel, „byla se Scottem Baronem. Pořád jsem musela myslet na to, že Baron je hollywoodská legenda – chlap, o kterém říkali, že je nejvíc sexy na celém světě... Měla jsem ho políbit, a přitom jsem byla tak vyděšená, že mi jektaly zuby. Vzal si mě stranou, koupil mi sendvič s tuňákem a bavil mě různými historkami, z nichž si polovinu určitě vymyslel. Ale pak mi řekl něco hluboce pravdivého. Řekl, že všichni herci jsou vlastně děti a jako všechny děti si rády hrají. A když si některé nedovede pořádně hrát, musí dospět a najít si opravdovou práci.“

Viděla, jak napětí v jeho tváři povoluje. „Pomohlo to?“ zeptal se.

„Bud' to povídání, nebo ten tuňák – každopádně jsme se vrátili na plac a hráli si.“

„Byla jste v tom filmu lepší než on,“ podotkl.

„Někteří lidi to tvrdili.“ Usmála se a upila kávy. „Ale nemyslete si, že vás nechám, abyste byl v tomhle filmu vy lepší než já.“

„Přeřekla jste se prve schválně,“ nadhodil.

„Jak jste na tohle přišel?“ podívala se na něj udiveně.

„Říká se o vás, že jste nepřístupná a posedlá úspěchem.“ usmál se. „Nikdy by mě nenapadlo, že jste... tak, no, tak milá.“

„Nechte si to pro sebe,“ usmála se, vstala a podala mu ruku. „Jdeme na to, ať už máme ty líbánky za sebou.“

Natáčení pak běželo jako po másle. Quinn nevěděl, co Chantel vykládala svému partnerovi během jejich krátkého sezení, ale každopádně to zabralo. A pokud šlo o něj, naučil se, že se nesmí vzrušovat pokaždé, když někdo jiný drží Chantel v náručí. Bylo ostatně těžké nechat se znechucovat scénou, kolem které se točilo tolik dalších lidí a techniky. Světla musela být ztlumena, aby simulovala osvětlení svíčkami. Chantel s Donem leželi v posteli, on

obnažený po pás, Chantel v krat'oučké košilce. Ale kamera byla těsně nad nimi, režisérka jim klečela v posteli a instruovala je, co mají dělat. Pak se – na daný povel – Chantel s Donem přitiskli k sobě, jako kdyby široko daleko nebylo živáčka.

Quinn nepřestával žasnout, jak snadné bylo pro Chantel napodobit vášnivý cit. Když ji takhle pozoroval, začal pochybovat, jestli je ještě vůbec schopná **skutečného** citu, když její emoce mohou být na povel zapnuty nebo vypnuty. Připadalo mu, jako kdyby byla jen nádherně vyrobenou loutkou, krásná navenek a prázdná uvnitř.

Na druhé straně ale věděl, že ji držel v náruči a cítil, jak je plná nejistoty i touhy. Nebo to všechno byla jenom hra, tak jako teď? Koneckonců mi to může být jedno, připomněl si, když si zapaloval cigaretu. Musí mi to být jedno. Chantel O'Hurleyová je prostě zákaznice a nic víc. A jestli ve mně vzbuzuje touhu, musím se včas stáhnout. Zaplést se se ženou jako Chantel je hotová sebevražda pro každého, kdo se dokonale neovládá.

Jenomže když se na ni díval, všechna jeho předsevzetí brala za své.

Je to jenom touha, smyslná žádost, napomínal se. Samozřejmě, kdo by se s ní nechtěl milovat? pousmál se. Ale uvědomoval si, že když ji předtím držel v náruči, necítil nic tak laciného jako chtíč.

Takže prostě a dobře jsem pořád ještě schopen soucitu, usoudil nakonec. Popošel k židli, ale když se chtěl posadit, zjistil, že je příliš nervózní, aby seděl. Musel bych být pěkně bezcitný, kdybych nechtěl utěšit a uklidnit tak vyděšenou ženu, pomyslel si.

Vlastně to nebyly ani tak soucit a sympatie, měl prostě vztek. Přesně si to vybavoval i teď, jak se díval na tu kytici růží v její šatně a zuřil, že někdo obtěžuje **jeho** dívku. Jeho dívku! V tom byl ten problém. Čím déle s ní byl, tím přitažlivější bylo uvažovat o ní jako o své dívce.

Dej si zpátečku, Dorane, nařídil si. A hezky rychle. Jestli se okamžitě nevzpamatuješ, tak ti to přeroste přes hlavu.

Zamáčkl cigaretu a přál si, aby už měl ten nekonečný den za sebou.

Během týdne zadržel dva dopisy, které jí ani neukázal. Tón dopisů se změnil z prosebného „a kňouravý. Quinnovi to dělalo větší

starost ne/ skryté hrozby v předchozích listech. Vycítil, že autor dopisů je před zhroucením, a byl přesvědčený, že až k tomu dojde, šílenství vybuchne v tom chlapovi jako gejzír, rychle a násilně.

A jak už sám ztrácel trpělivost, Quinn si jen přál, aby se to už stalo, aby k jejich střetnutí došlo co nejdřív. Alespoň bude mít možnost vybit si vztek, který se v něm hromadí.

„Tak pro dnešek končíme!“ oznámila režisérka. „A moc přes víkend nedivočte, budeme vás

pondělí všechny potřebovat živé a střízlivé.“

Chantel se posadila na kraj postele a dala se do živé diskuse s Donem. Žárlivost. Quinn netušil, odkud se v něm vzala. Vždycky se považoval za muže, který vyznává zásadu žij a nech žít. Když se nějaká žena – dokonce i žena, s níž měl poměr – zakoukala do jiného muže, bylo to její svaté právo. Žádné omezování, žádné stížnosti, žádné komplikace. Takhle to bezvadně fungova

lo celé roky. Ještě nikdy předtím necítil ten sví– ravý pocit kolem žaludku, až teď, a vůbec se mu to nelíbilo. Nemohl si pomoci: přešel k Chantel, vzal ji v podpaží a přiměl ji, aby se postavila.

„Už ti padla,“ řekl a táhl ji pryč.

„Pusť mě!“ zasyčela, když vedle něho cupitala k šatně. Larry k ní vyrazil s jejím pláštěm, ale když viděl, jak se Quinn tváří, rozmyslel si to.

„Mlč a padej.“

„Dorane, tohle je sice místo, kde pracuju, ale jestli mě nepustíš, udělám tady tak nechutnou scé

nu, že si to ani tvůj úchylný mozek nedovede představit. Budeš o tom číst v novinách celý týden!“

„Tak jen do toho.“

„Zbláznil ses? O co ti k čertu jde?“ zeptala se nakonec se skřípajícími zuby

„O tebe, zlato. Na ženskou, která má být opatrná, ses s tím klukem zatraceně rychle skamarádila.“

„S jakým klukem? To mluvíš o Donovi? Pro kristový rány, je to kolega a není to žádný kluk. Je mu o dva roky víc než mně.“

„Zadejchala jsi tomu chudákovi kontaktní čočky.“

„Ještě tě tyhle řeči nepřestaly bavit?“ Vytrhla se mu a otevřela dveře do šatny. „Pokud děláš svou práci, jak máš, tak už jistě víš, že Don Sterling má dvouletou známost a je prakticky zasnoubený.“

„Jenže ta dáma je v New Yorku a to je pět tisíc kilometrů daleko.“

„To vím taky.“ Odhrnula si vlasy z čela a košilka zašustila na jejím nahém těle. „Zrovna mi říkal, že poletí nočním spojem na východní pobřeží, aby s ní mohl strávit víkend. Miluje ji, Dorane! I když chápu, že tohle slovo ty neznáš.“

„Klidně ji může milovat a pořád ještě chtít dostat i tebe!“ zavrčel.

Práskla za sebou dveřmi a opřela se o ně. „Co ty víš o lásce? Pro tebe je jakýkoliv cit španělská vesnice!“

„Chceš vidět, jaký city vyvoláváš v chlapcích ty?“ zasyčel a opřel se rukama o dveře tak, že ji uvěznil před sebou. I když pobledla, zůstala nehnuté stát. „Chceš vidět, jak to chodí doopravdy? Když to nejní podle žádného scénáře? Jseš na to připravená?“

Srdce jí bušilo až v hrdle. Připadalo jí, že se snad zbláznila, ale náhle toužila, aby se jí zmocnil, aby ji zlomil a pokořil. V jeho očích viděla jen vztek, ale z nějakého důvodu si vychutnávala i ten. Jestli tohle je to jediné, co k ní je schopen cítit, spokojí se s tím – to zjištění ji děsilo.

„Nech mě na pokoji,“ zašeptala.

„Aspoň že máš tolik rozumu, aby ses mě bála!“

„Nebojím se tě.“

Přistoupil k ní ještě blíž. „Třeseš se.“

„Vztekem!“

„Možná. Anebo prostě nevíš, co bude dál. Tohle nemáš ve scénáři, co?“

„Uhni a nech mě jít.“

„Ještě ne. Chci vědět, co cítíš.“ Zlehka se k ní přitiskl a jako v horečce šeptal: „Chci vědět, jest vůbec něco dokážeš cítit.“

Ztrácela klid a byla čím dál víc roztřesená. Kdyby ji teď sevřel do náručí^ kdyby se jí opravdu chtěl zmocnit, nebyla by schopna se mu bránit. Jak mu ale mohla říct, co cítí, když to bylo tak nepravděpodobné? Kdyby mu řekla, že chce, aby ji objal, aby ji

hýčkal, miloval a chránil, jen by se jí vysmál. Už jednou zůstala její láska neopětovaná a znova to zažít nechtěla.

„Nejseš o nic lepší než ten chlap, před kterým mě máš chránit!“ zašeptala, když jeho ústa byla jen kousek od jejích.

Ustoupil, jako kdyby mu vytřela políček. Tvářil se přitom tak ohromeně, že jí ho bylo okamžitě líto. Chtěla ho nějak utěšit, ale místo toho jen stála, tiskla se zády ke dveřím a čekala, co udělá.

„Oblékni se,“ řekl chraptivě a ustoupil stranou. Když odešla, zamířil k ledničce a vyndal z ní láhev piva. Má pravdu, uvědomil si ohromeně. Otevřel láhev a hltavě se napil.

Chtěl jí ublížit. Cítil, že ho připravuje o rozum, a tohle měl být protiúder. Chtěl použít sex, aby se vzpamatoval, aby se pomstil za ty bezesné noci. Pocítil znechucení nad sebou samým, které bylo stejně neobvyklé jako žárlivost, již cítil odpoledne.

Pořád se chystal udělat krok zpět, a pak místo toho udělal skok vpřed a přistál v bahně. V životě už udělal – a viděl – věci, které by většině lidí vyrazily dech, ale teď poprvé v životě cítil, že se pošpinil.

Když zaslechl, že se Chantel vrací, hodil prázdnou láhev do koše. Měla na sobě růžové plátěné kalhoty a pastelově zbarvené sako s květinovým vzorem. Vypadala klidně, sebevědomě a vůbec se nepodobala té nepokojné, tápající dívce, kterou celý den představovala.

Beze slova ho minula a zamířila ke dveřím. Než je mohla otevřít, Quinn jí stiskl ruku na klice. Když strnula a lhostejně se na něj podívala, jen si v duchu nadával.

„Jestli máš s sebou ten revolver, máš právo na pár ran,“ řekl schlíple. „Nebudu ani uhýbat.“

Chvilku mlčela, pak, jak ji vztek přecházel, hlasitě povzddechla. Byla utahaná z natáčení z výstupu s Quinnem.

„Schovám si to na později.“

Jak stiskla kliku, sevřel jí ruku pevněji. „Chantel...,“ řekl a zarazil se.

„Ano?“

Chtěl se omluvit. Sice to nedělával, ale moc si přál, aby věděla, že mu je líto, jak se choval. Nicméně nenacházel ta správná slova. „Ale nic. Pojdme.“

MLčky jeli domů a Quinna užíral pocit viny. To přejde, ujišťoval se, chce to jen čas. Prostě to je jenom další z nezvyklých pocitů, které v tobě tahle žena dokázala vyvolat. Pohlédl na ni a viděl, jak je vyčerpaná. I když ještě po skončení natáčení byla v pořádku... Popravdě řečeno vypadala fantasticky až do té chvíle, než ji on...

Zatraceně, nemůže mařit čas takovýmihle úvahami. Má přece svou práci – dobře, trochu to přehnal, ale víckrát se to už nestane. Tenhle případ je uzavřen. Teď ji odvezu domů, uvažoval, přesvědčím se, že jsou všechna okna zavřená a bezpečnostní systém je zapnutý. Pak si dám pohov. Musím také přečíst zprávu od jednoho svého muže ohledně papíru těch anonymních dopisů. Ale už teď počítal s tím, že se nic nezjistilo. Potřebovali by, aby ten chlap udělal nějakou chybu. Jenže až doteď, ať už byl jakkoliv vyšinutý, počínal si opatrně a chytře.

Když limuzína projela vraty, sebekriticky si pomyslel, že to samé nemůže říct o sobě.

Quinn obvykle jednal impulzivně. Když teď vylezl z vozu, nezdržoval se dlouhým přemýšlením – vzal Chantel za ruku a vedl ji kolem domu.

„Co to vyvádíš?“

„Je pátek večer a už je mi špatně, jak jsem každý večer zavřený uvnitř. Navečeříme se někde venku.“ Zastavil se u svého vozu a pozdravil se s jedním ze svých mužů, kteří hlídali zahradu.

„Nenapadlo tě, že já třeba nemám náladu někam chodit?“ namítla.

„Půjdeš tam, kam jdu já.“ Otevřel dveře svého vozu a čekal, až nastoupí.

„Dorane! Tenhle týden jsem točila šedesát hodin. Jsem utahaná a nemám chuť jít do nějaké restaurace, kde na mě bude kdekdo civět.“

„Kdo tady mluví o restauraci? Prostě si nasedni, zlato, nebudeš přece dělat scénu tady před mým hochem.“

„Nemám hlad.“

„Ale já jo.“ Mírně ji postrčil dovnitř a zavřel za ní dveře.

„Už ti někdy někdo řekl, že nemáš absolutně žádné vychování a žádné způsoby?“

„Slyším to pořád.“

Nastartoval a vyrazil po cestě k bráně. Chantel si zapjala bezpečnostní pás. „Jestli se někde se mnou vybouráš, producenti z tebe zaživa sedrou kůži.“ Na okamžik ji napadlo, že by to možná stálo za to.

„Nervózní?“

„Nejsem z tebe nervózní, Dorane. Jenom mi prostě jdeš na nervy.“

„Každý máme talent na něco jiného.“ Stiskl tlačítko rádia a vnitřek vozu ovládl dunivý rock. Chantel zavřela oči na znamení, že může vedle sebe ignoruje.

Když se vůz po chvíli zastavil, Quinn vypnul rádio, ale Chantel se ani nepohnula. Rozhodnuta projevit jedinečnou lhostejnost, seděla a mlčela. Zvenku vnikal do vozu hukot rostoucího víkendového provozu. Neměla ponětí, kde je, a rozhodla se, že jí to je fuk. Quinnovy dveře se otevřely a zase zavřely. Otevřela oči.

Viděla ho, jak jde k malému bistru a pohrdavě se uchechtla. To se teda povedlo: doma mohla mít sklenici výborného vína a čerstvý salát s vynikající zálivkou, která je specialitou jejího kuchaře. Bůhví, co to tady koupil, pomyslela si, když viděla, jak se Quinn vrací s velkým bílým sáčkem v ruce. Ale ať je to, co je to, rozhodla se, že jíst to nebude. Prostě počká, až se Quinn uklidní a vypovídá, ale jíst nebude nic.

Když vnitřek vozu zalila libá vůně, raději zavřela oči. Quinn se na ni s úsměvem požíval a nastartoval.

Pořád ještě neměla ponětí, kam jede, ale silnice se začala kroutit a stoupat a ruch slábl. Slunce zapadalo a všude vládlo takové ticho, že se Chantel začaly klížit oči. Až teď si najednou uvědomila, jak vlastně toužila vypadnout z domova, odpočinout si od práce – a možná i sama od sebe. Napadlo ji, že by vlastně měla být Quinnovi za tuhle projížďku vděčná, ale umínila si, že svoje zjištění si nechá pro sebe.

Když vůz znova zastavil, ani se nepohnula. Přestože měla co dělat, aby nepodlehla zvědavosti, vydržela dál nehybně sedět se

zavřenýma očima. Quinn se beze slova natáhl pro pytel s jídlem, otevřel ho, zřejmě aby se vůně rozlila uvnitř vozu, pomyslela si s nevolí, načež vystoupil a zabouchl za sebou dveře.

Chantelin žaludek se bolestivě stáhl, aby jí připomněl, že kus sýra a talíř ovoce nebyl zase tak vydatný oběd. Kdyby měl ten chlap trochu slušnosti v těle, vztekala se, přinutil by mě něco sníst, tak jako mě věčně nutí do jiných věcí, které dělat nechci. Ale to pána ani nenapadne, prostě si vystoupí, klidně zbaští, co v tom pytli má, a mě nechá o hladu.

Chantel s povzdechem stiskla kliku a otevřela dvířka. Když je za sebou zabouchla, ozvala se ozvěna, jež bouchnutí mnohonásobně zopakovala. Ohromeně se rozhlédla.

Byla nahoře v kopcích, výš než kdykoliv předtím. Dole, kilometry vzdálené, se kam až oko dohlédlo rozkládalo Los Angeles. Jak slunce zapadalo, nebe bylo plné barev. Temně modrá se měnila v bledě modrou, která vybledala dále až do fialova a růžová a všechny barvy byly zlatě podmalované. Nad hlavou se jí objevila první hvězda a čekala trpělivě, až se k ní přidají ostatní. Tady nahoře šuměl vítr ve větvích keřů, ale město v dáli bylo ztichlé, jako kdyby bylo překryté skleněným poklopem.

„Pěkná podívaná, co?“

Otočila se a uviděla Quinna, jak se opírá o obrovské H. První písmeno nápisu HOLLYWOOD, uvědomila si a málem se zasmála: viděla ten nápis tak často, že už ho prakticky nevnímala. Z Beverly Hills vypadal bílý, neporušený a téměř věčný. Zblízka, tak jako město, které symbolizoval, bylo patrné, že ten dojem je jenom klamem. Písmena sice byla obrovská, ale špinavá a poničená, dole počmáraná od sprejerů.

„Potřebovaly by znova natřít,“ zamumlala.

„Ani ne, takhle je to věrohodnější.“ Odkopl stranou prázdnou plechovku od piva a dodal: „Jezdí sem teenageři, poflakují se tu a milují.“

„A ty?“ zeptala se, hlavu skloněnou k rameni.

„Já se sem jezdím jenom koukat.“ Vylezl po několika skalách a uvelebil se na podstavě písmena L. „Líbí se mi to ticho tady. Když má člověk kliku, neslyší tu vůbec nic, leda občas nějakého kojota.“

„Kojota?“ ohlédla se přes rameno.

„Jo, kojota.“ Sáhł do pytle a s potměšilým úsměvem se zeptal: „Nechceš taco?“

„**Tacol** Tos mě přinutil jet takovou dálku, abys mi tu nabídl řaco?“

„Taky můžeš dostat pivo.“

„To je fakt skvělý.“

„Za chvíli bude moc teplý. Měla bys ho vypít hned.“

„Nic nechci.“

„Jak je ctěná libost,“ pokrčil rameny. Rozbalil **taco** a zakousl se do něj. „Ještě tu mám hranolky,“ vzpomněł si s plnými ústy. „Možná jsou na tebe trochu moc mastný, ale pořád ještě jsou teplý.“

„To teda je pokušení!“ Otočila se a znovu se zadívala na město v dálce. Osud tomu chtěl, že vítr k ní nesł vůni jídla. Cítila, jak se jí v ústech sbíhají sliny. Zamračeně si přála, aby Quinna Dorana vzal čert.

„Ženský jako ty asi nevoní nic kromě kaviáru a šampaňského, co?“

Zlostně se k němu otočila. Město a zapadající slunce zůstalo za jejími zády a Quinn zatajil dech: připadalo mu, že Chantel ještě nikdy ne–] vypadala krásněji. „Co ty o mně víš? Vůbec nic.! Dočista nic!“ obořila se na něho, oči zlostně , přimhouřené. „Skoro dvacet let života jsem strávila kodrcáním z jednoho města do druhého, jed– 1 la jsem v ubohých bistrech nebo co jsem si přinesla do pokoje v motelu. Když jsme měli kliku a štace byla dobrá, shltli jsme večeři v hotelové kuchyni. Když jsme tak úspěšní nebyli, koukalo , z toho jen natvrdo uvařené vejce a káva. Laska–] vě si nech svoje uštěpačné poznámky, Dorane! Nevíš, ani kdo jsem, ani jaká jsem.“

Quinn pomalu odložil láhev s pivem na skálu za sebou. „Dobře, dobře,“ řekl chlácholivě. „Nic takového se ovšem v tvém oficiálním životopisu nepíše.“

Jen na něho mlčky zírala. Co to v tom chlapo

je, přemítala, že pokaždé hned ztratím hlavu? Proč mám takové nutkání vykládat mu o své minulosti? „Chci se vrátit!“ řekla nahlas.

„Ale ne, nechceš!“ prohlásil mírně a laskavost, s níž to řekl, v ní zlomila odpor. „Nikdo tu není, Chantel – jen já. Proč bychom tu nemohli

chvilku posedět, odpočívat a dívat se, jak nám svět leží u nohou?“

Popošla k němu, aniž by se rozmyslela. Když vstal a podal jí ruku, aby jí pomohl nahoru, bez váhání po ní sáhla. Zaváhala, až když se jejich ruce spojily. Náhle si vybavila, jaký je to zvláštní pocit, a vzápětí cítila sílu, která z něj do ní proudila, a pohlédla mu do očí. Na okamžik tak stáli a hleděli si do očí, zatímco nebe nad jejich hlavami tmavlo. Pak ji přitáhl na skálu vedle sebe.

„Omlouvám se,“ řekl, a ta slova je oba překvapila.

„Za co?“ Vyprostila ruku z jeho sevření.

Quinn vztáhl paži a odhrnul jí vlasy dozadu.

„Za to, jak jsem se předtím choval. Nevím proč, ale jsem z tebe nervózní.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ podotkla.

Vítr mu odfoukl vlasy z tváře. Quinna napadlo, že v každém vztahu přijde chvíle, kdy je třeba být naprosto upřímný. Možná, pomyslel si, že ta chvíle přišla právě teď. „Chantel, chci tě. Dělán, co můžu, abych to překonal, ale nejde mi to.“

Řada jiných mužů ji také chtěla, řada z nich jí to sdělila obratněji. Ale ještě nikdy jí ta slova ne– vyrazila dech jako teď.

„Mohla bych tě za to vyhodit.“

„To mi je fuk.“

„Jo, asi jo.“ Odvrátila zrak, sama zaskočena zjištěním, jak silně po něm zatoužila. „Quinne, ale já se s tebou vyspat nemůžu.“

„No jo, počítal jsem, že mi odpovíš nějak takhle.“

„Počkej!“ řekla chvatně, když chtěl odejít, a vzala ho za ruku. „Nevím sice, jaké si myslíš, že k tomu mám důvody, ale ujišťuju tě, že se mýlíš.“

„Nemám tvou úroveň,“ utrousil a znovu se natáhl po láhvi s pivem. „Nemám tvý styky.“ Vytrhla mu láhev z ruky a mrštila ji do skal. Ozval se řinkot rozbitého skla. Trochu piva vychrstlo z láhve a potřísnilo kameny vedle nich. „Nevykládej mi, co si já myslím. Nevykládej mi laskavě, co já cítím.“

„Tak mi to pověz ty sama.“ Chytil ji za paži a strhl k sobě.

„Nemusím ti povídat vůbec nic. Nevím, proč bych ti měla cokoliv vysvětlovat! Vem tě čert! Chci mít chvíli pokoj! Aspoň pár hodin chci mít klid. Tenhle neustálý tlak ze všech stran mě ničí. Jestli to bude trvat ještě dlouho, nevydržím to!“

„Dobře, dobře.“ Prsty svírající její paži se okamžitě uvolnily. „Máš pravdu,“ zamumlal a pohladil ji chlácholivě po zádech. „Nezavezl jsem tě sem, abychom se tu hádali. Prostě jsem z tebe podrážděný.“

„Fajn, takže se seberme a jed’me zpátky.“ „Ne, posad’ se. Prosím,“ dodal a políbil ji na vlasy. „Zkusme, jestli můžeme být spolu aspoň hodinu, aniž bychom jeden do druhého neryli... Vem si *taco*.“

Stáhl ji znovu na skálu vedle sebe a usmál se na ni. Chantel se podívala na pytel s jídlem a vzdala to.

„Umírám hladu,“ přiznala.

„Jo, nepochybuju o tom.“ Podal jí několik ubrousků. Několik dalších minut jedli v přátelském mlčení. „Měla jsi těžké dětství?“

Chantel otevřela miniaturní sáček se solí na hranolky. „Ne, to jsem tím, co jsem předtím řekla, rozhodně nemyslela. Naši dělají v showbyz– nysu... Tančí a zpívají spolu už přes třicet let. Bylo nás šest a projezdili jsme snad celé Státy... Některá místa, kde jsme vystupovali, byly opravdové špeluňky. Ale jinak je moje rodina.. spokojeně se usmála a automaticky přijala od Quinna pivo. „Jsou báječní. Trace měl pár tanečních čísel, ale jednička byl za pianem. Vždycky jsem z toho měla komplexy, že ať jsem se snažila sebevíc, nikdy jsem nedovedla hrát jako on.“

„Rodinné soutěžení.“

„Jasně. Bez toho by byl život nudný S Tracem jsme si byli tak podobní, že jsme se nikdy nesmířili s tím, aby jeden z nás uměl něco líp než druhý Se sestrami jsem tenhle pocit nikdy neměla, na to jsme si každá z nás připadala příliš jako část té druhé.“ Upíjela pivo přímo z láhve a hleděla na město pod sebou. „A pořád si tak připadáme. Občas je to hrozně těžké žít tak daleko od nich. Když jsme byly malé, plánovaly jsme, jak budeme spolu vystupovat až do smrti.“ Ta vzpomínka ji zbolela. „Pak jsme vyrostly.“

„Jak vystupovat?“

Zasmála se a olízla si sůl z prstů. „Nikdy jsi neslyšel o ***0’Hurleyových trojčatech!***“

„Je mi líto.“

„O nic jsi nepřišel... Trojhlas, kabaretní melodie a pár evergreenů.“

„Ty taky zpíváš?“

„Dorane! Nejenže ***taky zpívám***, ale já zpívám fantasticky.^{1*}

„Ale ve filmech nikdy nezpíváš.“

„Nějak k tomu nebyla příležitost,“ pokrčila rameny. „Matt mi pořád říká, že bych jednou měla překvapit publikum, vystoupit jako host v něčím pořadu a zazpívat pár písniček – a možná i něco zatančit. No jo,“ rozhodila rukama, když se na ni podíval úkosem. „Dovedu tančit – táta by umřel hanbou, kdybych neuměla.“

„Tak proč to neuděláš?“

„Nějak k tomu nebyla vhodná chvíle. Kromě toho jsem se soustředila na to, v čem jsem nejlepší.“

Zmačkal prázdný sáček od jídla a položil ho vedle sebe. „A co to je?“

„Hrát divadlo,“ podívala se na něj posměšně.

Neoplatil jí úsměv a místo toho jí uhladil vlasy. „Mám pocit, že zrovna teď ho nehraješ.“

Odvrátila hlavu a znovu se zadívala na město v dálce. Nebe ztmavlo, ale hvězd bylo vidět jen pár. „Tím si nebud’ tak jistý Často to nevím s jistotou ani já sama.“

„Myslím, že to víš docela přesně.“

Když se k němu znovu otočila, jeho ústa byla hned vedle jejích. Tak blízko, že musela přemáhat pokušení. „Ne, nedělej to,“ zašeptala. „Řekla jsem ti, že to nejde.“ Ale jeho ústa přejela přes její rty lehce jako vánek a Chantel strnula.

„Máš vůbec ponětí, jak mi bylo, když jsi dneska ležela s tím Sterlingem v posteli?“

„Ne, a nechci to vědět. Už jsem ti řekla, že to je moje povolání.“

Z těch slov, z barvy jejího hlasu vycítil, že už napůl vyhrál. S rozechvěním si představoval, že za chvíli už bude jeho. „Jen jsem nevěděl, jestli mám spíš uškrtnit jeho nebo tebe. Ale věděl jsem s jistotou, že chci, aby ses dívala na mě tak, jako ses dívala na něj.“

„Je to jenom role. Musím „Ale tady žádné kamery nejsou, Chantel, tady jsme jenom my dva. A proto jsi tak vystrašená. Tady nemáš nikoho, kdo by ti řekl, co máš cítit. Nikdo nezavolá: ‚Stop!‘ těsně před tím, než věci zajdou příliš daleko.“

„Nepotřebuju nikoho, aby mi povídal, co mám cítit! Nikoho!“ opakovala a přitáhla si ho k sobě.

Chtěla se s ním líbat. Chtěla se vydat v plen záplavě citů, které v ní vyvolával, které v ní vyvolával pouze on. Mohla by mu sice říct, že nikdo jiný se jí ještě nedotýkal tak jako on – ale stejně by jí to neuvěřil. Její pověst mluvila proti ní a ona sama si dala velkou práci, aby ji vytvořila. Co skutečně cítila, jaká skutečně byla – to směla znát jen ona sama a byla rozhodnuta znovu nedovolit, aby někdo nahlédl do jejího nitra.

Ale něco si dopřát může – žár citu, touhu a beznaděj, to si dovolit mohla. To mohla mít a to mu mohla dát – s tím, že si musí slíbit, že mu nedá příliš mnoho. S tím, že mu nesmí dát všechno.

Nebe už bylo zcela černé a v křoví pohvizdoval vítr.

Ruce měl nejisté, když je k ní vztáhl, aby je zabořil do jejích vlasů. Touha mu zatemnila mysl, ale nebyla tak jednoduchá, jak si předsevzal. Byl připraven, že mu touha ochromí tělo, ale nepočítal s tím, že mu rozerve duši.

Chtěl se s ní milovat tady, na kamení a hlíně. Chtěl se k ní chovat něžně a opatrně, jako by byla z porcelánu.

Celé tělo ho bolelo, jako by chtělo explodovat. Panebože, dunělo mu v hlavě, musím se jí dotknout, musím ji obejmout, i kdyby to bylo naposledy. Přejel jí dlaní po noze, přes bok, až nahnatal ňadro a vtiskl si ho do dlaně. Připadala mu drobná a neskutečně křehká. Rozepjal jí dva knoflíky saka, aby se mohl dotýkat jejího nahého těla.

Připadalo jí to dlouho, strašlivě dlouho, kdy někomu dovolila, aby se jí takhle dotýkal, kdy cítila potřebu být s někým důvěrná. Teď chtěla cítit jeho dlaně na svém těle, jeho rty na svých rtech, jeho tělo, pevné a vzrušené, přitisknuté k jejímu. Kašlu na to, kde jsme a kdo jsme, opakovala si. Je mi fuk, že těžce zaplatím za to, že si dopřeju se zamilovat.

Na znamení, že se mu vzdává, ho objala a přitiskla tvář na jeho hrdlo.

„Chantel,“ zašeptal dojatě. Nebyl si jistý proč, ale náhle zatoužil vidět výraz jejích očí. Vzal její obličej do dlaní a zdvihl ho k sobě, když vtom zaslechl zapraskání v křoví – jednou, dvakrát. Strnul a napjatě poslouchal.

„Slyšels? Co to bylo?“ Sevřela mu vystrašeně paži. „Nějaké zvíře?“

„Jo, asi.“ Ale nemyslel si to. Vyprostil se / |c jého sevření a vstal, připraven k akci.

„Kam jdeš?“

„Podívat se. Ty zůstaň tady.“

„Quinne!“ vyhrkla a vzápětí stála vedle něho.

„Zůstaň tu sedět,“ opakoval. „Pravděpodobně to byl jen nějaký králík.“

Z jeho hlasu vycítila, že si nic takového nemyslí. Nebyl příliš dobrý herec. Strach jí radil, aby si sedla a přikrčila se. Hrdost ji nutila, aby šla tam, kam jde on. „Půjdu s tebou.“

„Chantel, sedni si.“

„Ne, ani náhodou.“ Chytla se jeho paže a hned při prvním kroku klopýtla o kameny.

Rezignovaně ji přidržel. „Tak jo, ale buď opatrná. Někde se poškrábeš a bude to na mně.“

„Taky plným právem.“

Šel k autu a vyndal z něj baterku. „Co kdyby ses prostě posadila

„Ne!“

Tiše zaklel a vzal ji za ruku. Pomalu se vydali ke keři, odkud se šramot ozval, a Quinn se ji přitom nenápadně snažil krýt vlastním tělem. „Je tu spousta divoký zvíře,“ zašeptal, ale tělo měl napjaté a připravené k boji. Tiše došel ke křoví a rozhrnoval větve, Chantel půl kroku za ním.

„Já vím, kojoti.“ zašeptala.

„Jo, přesně tak.“ Zahlédl v měkké zemi otisky a sklonil se, aby na ně zamířil kužel světla.

„Kojoti asi nechodí v botách, co?“ podotkla Chantel stísněně.

„Tenhle je první.“ přikývl chmurně. V jejím

hlase zaslechl strach a cítil se provinile. „Nejspíš to byl jen nějaký kluk.“

„Tomu sám nevěříš,“ zavrtěla hlavou. „Já taky ne.“ Civěla na rozmazané stopy bot. Nebyly dál než pět metrů od místa, kde před chvilkou s Quin– nem seděla. „Někdo nás sledoval a myslím, že oba dva víme proč. Panebože!“ Přitiskla si dlaně na oči. „Byl tady. Hned vedle a pozoroval nás. Proč už si nedá pokoj? Proč toho nenechá?“

„Chantel, vzpamatuj se!“ Vzal ji za ramena a zatřásl s ní. Zhluboka si povzdechla a vzápětí málem vykřikla, když kousek od nich zarachotil motor startujícího auta.

„Sledoval mě,“ zašeptala. Přestala se chvět. Její tělo bylo příliš ochromené i na to. „Kolikrát už mě asi takhle pozoroval?“

„To nevím,“ zamručel. Bezmocně zíral na tmavý pruh silnice. I kdyby se odvážil ji tu nechat samotnou, teď už by auto nedohonil. „Zato víme, že nás pozoroval teď. Ale nedovolím mu, aby se k tobě dostal samotné.“

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ řekla tiše a otočila se. „Chci jet domů.“

SEDMÁ KAPITOLA

„Mám pocit, že pátrání nikam nevede,“ povzdechla si Chantel. Nalila si koňak, pak ho dolila i Mattovi.

„To mě moc mrzí, Chantel. Byl bych přísahal, že jestli někdo něco zjistí, bude to právě Quinn.“

„Já mu to nevyčítám. „ Vzala skleničku s koňakem do dlaní a přešla k oknu. Slunce zapadalo, a ten pohled jí připomněl jiný západ slunce. Se sklenicí u rtů pozorovala, jak padá noc.

„Nějak jsi na něho od našeho prvního rozhovoru změnila názor,“ konstatoval Matt.

Víc než si myslíš, pomyslela si a pokrčila rameny. „Prostě jen nechci tvrdit, že snad nedělá, co je v jeho silách. To je všechno.“

„Možná bych mu to měl naznačit já,“ nadhodil Matt. V jejím hlase slyšel únavu a rezignaci, a to ho bolelo. „Podle toho, co říkáš, vlastně nezjistil nic, na čem by se dalo stavět... Co ty dopisy?“

„Papír těch anonymních dopisů může pocházet z kteréhokoliv papírnictví v oblasti Los Angeles, takže není možné ho vysledovat.“

„Ale ty květiny?“ Matt začal rozčileně přecházet pokojem od okna ke krbu a zase zpátky, zanechávaje za sebou kouřovou stopu z drahé cigarety. „Přece musí být možné vystopovat, kde je ten chlap koupil.“

„Nejspíš ne. Květiny se většinou prostě objeví v mé šatně nebo někde jinde ve studiu... Nikdo ještě nezahlédl, kdo je přinesl.“

„Ale květináři si přece vedou záznamy.“

„Když si květiny sám vybereš a zaplatíš v hotovosti, nikoho pochopitelně ani nenapadne, aby se tě ptal na jméno a adresu.“ Přitiskla si prsty na zátylek, povolila je a zase stiskla, ale napětí v šíji nepolevovalo.

„Někdo by si přece mohl pamatovat, kdo –“

„Quinn mi tvrdí, že jeho lidé prošli všechna květinářství v té oblasti. Nezjistili nic.“

„A ty telefonáty?“

„Nedokážou je vysledovat.“

„Zatraceně.“ Když ten chlap existuje, musí přece být způsob, jak ho najít, namítl v duchu Matt. „Poslyš, Chantel, možná bys měla znovu zvážit, jestli bychom neměli informovat policii.“

Unaveně se otočila a pohlédla na svého agenta. „Vážně si myslíš, že by udělali víc, než dělá Quinn?“

„To nevím.“ Nemohl snést ten výraz tiché beznaděje v její tváři. „To vážně nevím.“ Odložil sklenici a popošel k Chantel. „Byl jsem přesvědčený, že Quinn na to přijde během pár dní.“

„Zřejmě to není tak jednoduché, jak sis mys –

lei. Ten chlap je chytrý... Nebo přinejmenším opatrný.“

„Skutečně jsi Quinnovi řekla úplně všechno, co víš?“

„Co mu neřeknu, na to přijde sám.“ Nervózně si hrála se sklenicí a dívala se, jak v ní zlatistá tekutina víří. „Prověřuje všechny lidi, co znám.“

„No dobře, proč

„Včetně tebe.“

Odmlčel se a zůstal na ni šokované zírat. Pak se ušklíbl, vrazil ruce do kapes a vylovil zapalovač. „Z toho vidíš, že je důkladný.“

„Mně se to nelíbí, Matte.“ Poprvé viděl, že poněkud ožila. „Připadám si... Nevím jak to říct, jako kdybych se pošpinila tím, že on za moje peníze vyšťourává důvěrnosti v životě jiných lidí.“

Matt ji trochu rozpačitě objal kolem ramen. „Podívej, holka, jestli mu pár důvěrností z mého života pomůže najít toho chlapa, tak to stojí za to.“ Chvilí mlčel, pak si odkašlal a zeptal se: „No a co vlastně zjistil?“

„Myslíš o tobě?“

„Někde začít musíme... tak třeba o mně.“

„To nevím.“ Dlouze si povzdechla a položila mu hlavu na rameno. Slunce postoupilo dále k západu a zůstal po něm jen světlý pruh mezi mraky. „Řekla jsem mu, že to nechci vědět. Začal mi odříkávat hlášení o lidech jako Larry a James Brewster a mně to šlo příšerně na nervy.“ Dobře se pamatovala, jak nesouhlasně přijal její rozhodnutí a jak jí dal najevo, že to považuje z její strany za zbabělost. „Dohodli jsme se, že pokud jde o bezpečnost, budu se řídit jeho pokyny. Ale to, co vypátrá, si bude nechávat pro sebe.“

Volnou rukou vykresal oheň ze stříbrného zapalovače s monogramem, který bezmyšlenkovitě převracel v prstech. „Strkáš hlavu do písku, Chantel.“

„To je mi fuk.“

„Podívej, každý – ale doopravdy každý –, komu je přes dvacet, má něco, za co se tak trochu stydí a co by radši před lidma zatajil.“ Matt pokrčil rameny. „Quinn musí mít právo to vyšťourat, a protože ho znám, vím, že to, co najde, si nechá pro sebe.“

„Děkuju za důvěru,“ ozval se ode dveří Quinn. Popošel dovnitř a zadíval se na Chantel a jejího agenta. Matt ji stále ještě držel kolem ramen a Chantel si opírala hlavu o jeho rameno. Poslední paprsky světla jí prozařovaly vlasy. Jako by vychutnávala ten pocit blízkosti, pomyslel si Quinn nesouhlasně, jako kdyby se tu takhle chystala sedět celé hodiny a tulit se k němu.

„Já jsem tě doporučil,“ řekl Matt pokojně. „Nebudu přece říkat, že jsem udělal chybu.“

„Taky jsi ji neudělal.“ Přešel k baru a nalil si dvojitou skotskou. „Jak se daří, Matte? Počítal jsem, že se budeme vídat častěji.“

„Měl jsem hodně práce.“

Chantel vycítila napětí mezi oběma muži a popošla mezi ně. „Heleď, nech toho!“ obrátila se na Quinna. „Nech ho na pokoji.“

„Už zase mi chceš vykládat, jak mám dělat svou práci, zlato?“

„Nehodlám se koukat na to, jak se chystáš nasadit třetí stupeň na moje přátele.“

Quinn se napil a ušklíbl se.

„Škoda, že jsem si zapomněl nahoře tu gumu vou hadici.“

„Co kdybychom si na to sedli,“ navrhl Matt s rukou na Chantelině rameni. „Jseš hodná, že mě chceš chránit, ale není to nutný.“ Podíval se Quinnovi do očí a pokýval hlavou. „Asi mě to mělo napadnout, když jsem tě Chantel doporučil, že to na mě vyhrabeš.“

Quinn vydržel jeho pohled, ale z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. „Jo, to mělo.“

„Vyhrabat co?“ ozvala se Chantel.

Quinn pozdvihl skleničku jako na přípitek a řekl: „Možná by ti to spíš chtěl říct sám.“

„Ano, chtěl. Posad' se na to, Chantel.“ Když na něj jen nechápavě zírala, stiskl jí rameno a opakoval: „Prosím, posad' se.“

Posadila se a cítila, jak se jí sevřel žaludek. „Dobře, už sedím.“

„Před řadou let,“ začal Matt. „Už to bude... deset let, jsem se dostal do finančních potíží.“ Uchopil skleničku a rychle se napil.

„Matte! Nemusíš mi nic říkat.“

„Ano, musím.“ Matt se zadíval na Quinna. „Chci, abys to slyšela ode mě.“ Viděl, že se chystá protestovat, a zdvižením ruky ji zarazil. „Jen mě vyslechni. Až skončím, aspoň se zbavím pocitu, že to na mě praskne.“

„Tak dobře, jak chceš,“ řekla smířeně, ale nervózně poklepávala na opěradlo křesla.

„Hráčská vášeň,“ řekl a hlas se mu zachvěl strachem.

„Matte! Co to povídáš!“ Málem se rozesmála. „Vždyť ty nechceš hrát ani žolíky o sirky.“

„To je teď. Ale vykládám ti, co bylo před deseti lety. Sázel jsem na koně a nemohl jsem přestat.“ Trpce se usmál a pohlédl na Chantel. „Je to jako nemoc a ta moje byla pěkně těžká. Utratil jsem víc, než jsem si mohl dovolit. Byl jsem zoufalý. Půjčil jsem si peníze

od lidí, kteří vymáhali splátky tím, že dlužníkovi lámali kůstky v těle.“

„Kristepane, Matte!“

„Potřeboval jsem rychle sehnat deset tisíc, které mi chyběly. Tak jsem padělal šek. Podepsal jsem jednoho svého klienta.“ Zavřel oči a znovu se napil. Chantel seděla a mlčela. „Samozřejmě netrvalo dlouho a prasklo to. Onen klient naštěstí nechtěl žádný skandál, takže mě nežaloval. Postupně jsem mu všechno zaplatil. To byl, abych tak řekl, bod obratu mého života.“ Zasmál se, ale veselí v tom žádné nebylo. „V sázce byla moje kariéra, takže jsem se nad sebou pořádně zamyslel a vyhledal organizaci, která léčila lidi, co propadli hazardu... Už to je osm let, co jsem nebyl na dostizích. A i když mi sázení málem zničilo život, každý den jsem v pokušení si aspoň jednou vsadit.“ Odložil sklenici a pohlédl na Chantel. „Jestli si teď chceš radši najít jiného agenta, tak to pochopím.“

Vstala a popošla k němu. Beze slova ho objala a přitiskla k sobě. Přes jeho rameno vrhla dlouhý pohled na Quinna.

„Žádného jiného nechci, protože chci mít toho nejlepšího.“

Úlevně se zasmál a políbil ji na obočí. „Jseš vy jimečná holka, Chantel.“

„To mi říkají v jednom kuse.“

Pevně jí stiskl ruku a Chantel si všimla, jak má zpocenou dlaň.

„Nikdy bych tě neošidil, Chantel.“

„To já přece vím.“

Znovu ji políbil. „Musím už běžet. Kdyby bylo něco nového, tak mi zavolaš, ano?“

„Samozřejmě.“

Matt se pak otočil ke Quinnovi. Na okamžik se jen mlčky pozorovali. Pokud některý z nich litoval, co se stalo, nedal to na sobě znát. „Dej na ni pozor,“ řekl Matt.

„Budu se snažit.“

Matt krátce pokývl a vyšel ze dveří.

Chantel se okamžitě vrhla na Quinna. „Jak jsi to mohl udělat? Jaks ho mohl takhle ponížit?“

„Bylo to nutné,“ bránil se Quinn, ale to tvrzení mu zanechalo v ústech nepříjemnou pachut'. Nalil si další sklenici skotské, i když věděl, že tu pachut' jen tak snadno nespláchne.

„Že to bylo nutné? To bych ráda věděla proč! Co má deset let starý dluh při sázení na koně společného s tím, co se tu teď děje mně?“

„Když chlap podlehne jedné vášni, může snadno podlehnout i druhé.“

„To je nesmysl.“

„Ne, to je fakt.“

Zachvěla se, tentokrát ne strachem, ale zlostí.

„Matt Burns byl vždycky můj přítel a agent a nikdy se o nic jiného nesnažil. A že k tomu měl spoustu příležitostí.“

„A ty bys mu něco víc dovolila?“

Chantel hmátla po cigaretě a teprve na potřetí ji svedla zapálit.

„Co to s tím má co společného?“

Popošel až k ní a pevně ji uchopil za rameno. „Tak dovolila nebo ne?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou a vyfoukla kouř. „To ne.“

„A Matt to ví.“ Vytrhla paži z jeho sevření a rozčileně začala přecházet sem tam. „Ty jsi expert na různé scénáře,“ pokračoval. „Tak si představ tenhle. Nějaký muž pro tebe léta pracuje a sleduje, jak stoupáš rovnou na vrchol. Krok po kroku ti pomáhal budovat pověst chladnokrevné, sexuální královny. Co když zatoužil ochutnat to, co sám pomáhal vytvořit?“

Zachvěla se při té představě, ale když se k němu otočila, byla už zase klidná. Zavrtěla hlavou. „Tenhle scénář není věrohodný, Quinne.“

„Je stejně věrohodný jako spousta jiných.“

„Ne, není.“ Znovu ji roztrásl strach. „Proč by ten muž, kterého znám a který je můj důvěrný přítel, prostě za mnou nepřišel a nezkusil se stát mým milencem?“

„Právě proto, že tě zná a že jste si blízcí,“ ujistil ji Quinn. „Dobře ví, že když bude hrát na rovinu, nemá u tebe šanci.“

„Jak by to mohl vědět, když se mě nezeptal?“ namítla a rozčileně zamáčkla cigaretu.

Quinn jí položil ruku na rameno, aby přestala nervózně přecházet po pokoji. „Ty si myslíš, že to muž nepozná, když má o něj žena zájem?“ Pohladil ji, přitáhl k sobě blíž a ihned vycítil tu vib raci, která vznikla už při jejich prvním setkání. Byl si zatraceně jistý, že ji vnímá i ona, i když to odmítala přiznat. „Ty si myslíš, že když chlap koukne na nějakou ženskou, že nepozná podle toho, jak se na něj tváří, jestli má u ní šanci?“ Vzala ho za zápěstí a pomalu se vyprostila z jeho sevření. „Jsem utahaná,“ řekla. „Jdu spát.“ Když osaměl, láhev whisky tu zůstala s ním jako pokušitelka. Příliš snadné řešení, pomyslel si a otočil se k ní zády. Vyšel ven na zahradu, aby se prošel.

Chantel spala čím dál hůř. Večer nemohla usnout, a když se jí to konečně podařilo, uprostřed noci se budila, převracela se a zmítala, upadala do neklidného spánku, z něhož se po chvíli probouzela nervózní a rozlámaná, aby se znovu pokoušela usnout. Několikrát to už chtěla vzdát a nechat si předepsat prášky na spaní. Ale pokaždé se zarazila, protože si jednou provždy předsevzala, že nikdy nebude brát utišující prášky, aby se zbavila stresu, ať už pramení z problémů v osobním životě nebo v pracovních konfliktech.

Se zavřenýma očima si vybavila Matta, s jakým opovržením nad sebou samým a jak omluvně jí říká věci, do nichž jí nic nebylo.

Vybavila si Quinna, neústupného a tvrdého, jak dal Mattovi příležitost, aby jí sám vysvětlil, co se tenkrát před lety stalo.

Aniž by věděla proč, vzpomněla si také na bratra a na hádku, kterou měli, když byli teprve na prahu dospělosti. Trace tenkrát vyhrožoval, že zmlátí jednoho jejího přítele, jestli s ní bude chtít být příliš důvěrný. Doteď si Chantel pamatovala, jak se strašně rozčilila a všechny ujistila, že na sebe dovede dát pozor sama.

Tak proč to nezvládá teď?

Vždycky jsem všechno zvládla, pomyslela si ospale. I Trace tenkrát věděl, že nepotřebuj u, aby mě bránil. Zažila už tragédie, osobní prohru a zklamání, ale vždycky se dokázala vzpamatovat a jít dál. Jenomže teď přestala bojovat, a to je chyba. Nikdy si nikoho nenajala, aby ji chránil. Ale na druhé straně...

Začala přemýšlet o Quinnovi a jeho slibu, že ji bude chránit. Ráda by mu uvěřila. Když stál vedle ní a říkal to, věřila mu.

Ale byla noc a mozek měla utlumený. Hlavně toužila spát. Znovu se přetočila na druhý bok, přetáhla přes sebe zmuchlanou přikrývku a pak konečně usnula.

Když zazvonil telefon, nahmatala ho se zavřenýma očima a dala ho k uchu. V rozespalosti ji napadlo, že to je matka, která jí chce vyhubovat, že přišla pozdě na zkoušku. „Jo,“ zamumlala do sluchátka, „Jo, už jdu.“

„Nemůžu spát,“ šeptal povědomý mužský hlas. „Nemůžu spát, protože na tebe musím pořád myslet.“

V tom šepotu bylo tolik zoufalství, že Chantel byla rázem vzhůru.

„S tímhle musíte přestat!“ protestovala.

„Nemůžu. Zkoušel jsem to, ale nedokážu to. Copak nevíš, co jsi se mnou provedla? Pokaždý, když tě vidím, pokaždý, když jsi blízko mě, já

„Mlčte! Buďte zticha!“ zakřičela a rozplakala se. „Prosím vás... nechte mě už na pokoji... Prosím vás... už mi nic neříkejte...“

Ale slyšela ho, jak šeptá dál. Slyšela ten šepot

potom, co už byl telefon zavěšený. Rezonoval jí v hlavě, i když už ležela a tvář tiskla k polštáři. Schoulila se do klubíčka a slzy se jí řinuly z očí.

Když telefon zazvonil, Quinn stál u okna a díval se ven. Zaklel a rozběhl se na druhý konec místnosti k aparátu – doufal, že u něj bude dříve, než zvonění Chantel probudí. Ale když sluchátko zdvihl, šeptavý hlas už byl vprostřed věty. Na okamžik měl pocit, že v něm slyší cosi povědomého, že poznává nějaký slovní obrat, přízvuk nebo zvláštní frázi. Snažil se na to soustředit, oddělit vlastní slova a Chantelin strach. Pak ale strnul – uslyšel Chanteliny prosby a pláč. Slyšel cvaknutí, když Chantel zavěsila, a pak se muž rozvzlykal, než přerušil spojení.

Quinn praštil sluchátkem, vrazil ruce do kapes a bezmocně je sevřel v pěst. Měl pocit, že něco důležitého mu uniklo, protože se ve chvíli, kdy Chantel propukla v pláč, nemohl pořádně soustředit.

Ta ženská ho rozptyluje a to si nemůže dovolit. A taky to nedovolí. Musím ji nechat na pokoji, přikázal si. Nakonec i ona sama chce, abych

ji nechal na pokoji... A teď, když se zhroutila, si určitě dvojnásob nepřeje, abych za ní chodil. Žena jako Chantel se chce vyplakat v soukromí.

A i kdyby od někoho chtěla útěchu, já jsem ten poslední, od koho by si ji přála. Pocit bezmoci a zlosti ho téměř ochromoval. Odplížil se zpátky k oknu.

Podle hlasu musí být strašně vyděšená.

Nemůžu ji teď nechat samotnou, usoudil nakonec. Teď ne, utvrzoval se a zaťatou pěstí nerozhodně bouchal do okenní římsy. Možná si 1 myslí, že chce být sama, ale ve skutečnosti potřebuje být s někým... Bude jí líp i se mnou, než když zůstane sama. Jen doufal, že až bude s ní, bude vědět, jak se nejlíp zachovat.

Skrz stažené závěsy okna pronikalo do její ložnice trocha měsíčního světla. Celá místnost vy– 1 padala jako postříbřená. Tiše vešel a zadoufal, že Chantel opět usnula a že jenom zkontroluje, zda je v pořádku – možná se na chvíli posadí vedle ní, aniž by o tom věděla. Báł se, že kdyby zjistila, jak touží být s ní pohromadě, jak touží ji ochránit – a co ochránit – spíš dělat jí pomyšlení, mohl by to být jen další důvod, aby se mu vyhýbala.

Ještě nikdy nemusel podobná dilemata ve vztahu k ženám řešit. Protože, přiznával si, až dosud mu na žádné zase tolik nezáleželo. Zato na téhle mu záleželo až příliš.

Chantel ale nespala. Jak se blížil k posteli, slyšel, jak tlumeně pláče. Zůstal nehnuté stát, jakoby zmrazen tím tichým, bezmocným nářkem. Zažil už výbuch granátu a jekot šrapnelů sviští –

cích vzduchem. Dobře znal děsivé staccato střelby a nepopsatelný zvuk, když kulka narazí do těla. Tyhle všechny zvuky mu ale nenaháněly ta kový strach jako Chantelino tiché stkaní.

Kdyby se vztekala, mohl se přidat. Kdyby byla jenom vyděšená, mohl ji nějakou hrubou poznámkou přimět, aby zapomněla na strach. Jenomže ona plakala.

Tichounce došel až k posteli a sklonil se k ní. Přál si, aby věděl, co říct, ale žádná vhodná slova ho nenapadala, a tak ji jen konejšivě pohladil po vlasech. Vykřikla a mžikem se posadila.

„To jsem já. Neboj se.“ Vzal ji za ruce a stiskl je. „Uklidni se. Nikdo ti neublíží.“

„Quinnel!“ Cítil, jak na okamžik napětí v jejím těle povolilo. „Tys mě vyděsil.“

„Promiň.“ V ložnici bylo dost světla na to, aby viděl její tvář mokrou od slz. „Už je ti líp?“

„Jo, jistě.“ Hrdlo měla sevřené a pláč stále ještě na krajíčku. „Už jsem v pořádku. Takže víš, že mi zase volal.“

„Jo, vím.“ Pustil její ruce, protože dostal strach, že by jí v návalu bezmocného vzteku mohl pochroumat prsty. „Nepotřebuješ něco? Přinesu ti sklenici vody,“ navrhl a radši strčil ruce do kapes. „Nebo něco jiného?“

„Ne, nic nepotřebuju.“ Hřbetem ruky si otřela tváře od slz. „Nedokázala jsem ho nechat mluvit dýl,“ omlouvala se. „Prostě jsem to už dýl nevydržela.“

„To nevadí.“

„Ne, vadí to.“ Skrčila nohy a opřela si čelo o kolena. „Je to můj problém, a když se mu pořádně sama nepostavím, tak ho nezvládneme. Měl jsi ve všem úplně pravdu, tys udělal všechno, cos mohl – ale já nesvedu sehrát svou roli.“

„Nikdo ti nic nevyčítá, Chantel.“ Vztáhl k ní ruku, aby ji pohladil po sametových ramenou svěšených v návalu beznaděje. Vzpamatoval se a zaťal ruku v pěst. „Měla by ses snažit usnout.“

„Jo, já vím.“

Zalil ho pocit bezmoci. Jak jenom přišel na ten pitomý nápad, že ho Chantel potřebuje? Jako by nevěděl, že nemá schopnost utěšovat a dávat najevo soucit. Nenapadala ho ta správná slovíčka, která by ji uklidnila a pomohla jí znovu usnout. Neměl v zásobě nic, jen bezmezný vztek na svou bezmoc a zoufalou touhu zajistit jí bezpečí. Ani jedno jí teď nemohlo pomoci.

„Vážně bych ti mohl něco přinést... Jestli chceš, zajdu dolů do kuchyně a udělám třeba čaj.“

Obličej měla stále skloněný ke kolenům a oči pevně zavřené. „Ne, děkuju. Budu v pořádku.“

„Zatraceně, já prostě něco udělat musím!“ Vyletělo to z něho dřív, než si to stačil rozmyslet. „Já to nevydržím, dívat se na to, jak se trápíš... Tak mě aspoň nech přinést pár aspirinů, nebo mi řekni, ať

si tu sednu na židli, než usneš... Cokoliv. Nemůžeš mi prostě jen tak říct, ať tě tu nechám samotnou.“

„Obejmi mě.“ Znělo to téměř jako vzlyknutí. „Můžeš mě na chvilku obejmout?“

Poposedl si blíž, objal ji a přitiskl si její hlavu na hrud'. „Jak dlouho si budeš přát,“ zašeptal. „Uvolni se, zlato, vyplač se.“

Už neměla sílu se dál bránit, a ani nechtěla. Vychutnávala sevření jeho pevných paží a z očí se jí vyřinula záplava slz. Quinn ji konejšivě kolébal a mumlal útěšná slovíčka, která, obával se, nejspíš ani nevnímala. Když se utišila, odhrnul jí vlasy z obličeje a zmlkl.

„Quinne?“

„Mhmm?“

„Díky.“

„Nemáš zač.“

„Normálně takhle nevyvádím,“ řekla a popo- táhla. „Nemáš kapesník?“

„Nemám.“

Nechtělo se jí opustit bezpečí Quinnova objetí, ale nakonec se přece jen natáhla pro papírový kapesník na nočním stolku. „Mám pocit, že chlap jako ty vezme nohy na ramena, když žena začne brečet.“

„Ty jsi zvláštní případ.“

Podívala se na něj. Oči měla napuchlé a tváře uplakané. „Proč?“

„Prostě jsi.“ Otřel jí slzu z řas. „Už je líp?“

„Jo, jistě.“ Samotnou ji to překvapilo, protože si vždycky myslela, že slzami se nic nevyřeší. Teď se vyplakala a byla už jenom unavená a v rozpacích. „Víš... já... byla bych ráda, kdybychom ráno o téhle scéně už nemluvili.“

„Jseš k sobě přísná, co?“

„Nesnáším, když se rozbrečím.“

Řekla to s takovou hořkostí, že ihned věděl, že už kdysi něco musela oplakat. Nebo někoho. „To já taky.“

Pousmála se. „Když se trochu snažíš, dovedeš být docela milý.“

„Snažím se nesnažit se moc často.“ Znovu ji pohladil po vlasech a pak ji k sobě přitiskl. Takže to zase nebylo tak obtížné trochu ji uklidnit. „Myslíš, že už usneš?“

„Nejspíš jo.“ Zavřela oči a napadlo ji, že přitulit tvář na jeho hrud' je neobyčejně příjemné.

Přejel jí konejšivě rukou po zádech a strnul, když sklouzl z hedvábí na holou pokožku.

„Zítra je neděle,“ řekl. „Můžeš zůstat celý den v posteli.“

„V jednu mě mají přijít fotit.“ Oči stále zavřené, přejela špičkami prstů po jeho rameni.

„Můžeš to odvolat.“

„Budu fit. Fotograf se uvolil přijít v neděli, protože přes týden natáčím.“

„Pak bys už teď měla spát, nebo budeš zítra vypadat jako příšerka.“

„Tak to ti tedy děkuju.“

„Nemáš zač.“

Když se od ní odtáhl, zdvihla hlavu a usmála se na něj. Prsty na jejím rameni se mu sevřely a její prsty na jeho také. Úsměv na jejíchotech se vytratil. Projela jimi touha tak mocná, až měli pocit, že rozechvěla vzduch kolem nich.

„Radši už půjdu,“ řekl.

„Ne, nechod'.“ Tohle rozhodnutí už padlo dávno předtím, možná dokonce dřív, než se setkali, napadlo ji. Prostě se s tím musí smířit. Zamilo

vala se a na tom se už nedalo nic změnit. Až do teď, až do setkání s ním, si ani neuvědomoval, i, jak moc potřebovala dostat příležitost se znovu zamilovat. „Chci abys tu se mnou zůstal.“ Rucc jí sklouzly z jeho ramenou níž. „Chci se s tebou milovat.“

Celé tělo ho rozbolelo vzrušením jenom při pohledu na ni. Dotek jejích rukou byl příjemně chladivý a její oči potemnělé touhou se na něj vřele dívaly. Měsíc ji zaléval kropenatým světlem jako ve snu, ale to neznamenal, že smí zapomenout na skutečnost.

„Chantel, tak strašně po tobě toužím, že sotva dýchám. Ale...“ Vzal ji za zápěstí. „Myslím, že bych si do smrti vyčítal, že jsem se s

tebou miloval jen díky tomu, že jsi byla vyděšená a bála ses zůstat sama.“

Usmála se a přiblížila rty k jeho. „Ještě sis nevšiml, že já vždycky dobře vím, co chci?“ Políbila ho lehce na bradu. „Neřekls mi ty sám, že mužovi je všechno jasné už z toho, jak se na něj žena dívá? Nevidíš, jak se na tebe teď dívám?“

„Možná v tom pohledu vidím jen to, co bych tam chtěl vidět,“ poznamenal pořád ještě váhavě, ale zabořil jí prsty do vlasů.

„Chci, abys zůstal,“ opakovala, „ne kvůli strachu, ale pro to, co cítím, když mě políbíš, když mě k sobě přitiskneš, když mě pohladíš.“ Přejela tváří po jeho. „Chci, abys zůstal, protože když jsem s tebou, přestává pro mě existovat celý svět.“

Cítil, jak se v něm cosi zlomilo. Všechna sebe

kontrola vzala za své – vpletl jí prsty do vlasů | a přitiskl rty na její ústa.

Byla jako afrodiziakum. Byla ztělesněním jeho temné a zoufalé touhy a žádostivosti. Klečeli vedle sebe na posteli, a Quinn, tak jako tolikrát ve svých představách, zahrnoval polibky její obličej a vlasy a hrdlo. Vůně, která jako by byla součástí její bytosti, prostoupila jeho mozek jako omamný plyn. Chantel se chvěla, a nebylo to proto, že to vyžadoval scénář – chvěla se z rozkoše, kterou jí poskytoval.

Žádný muž před ním v ní neprobudil takovou touhu. A byla si jistá, že to nedokáže ani žádný muž po něm. Její tělo bylo rozpálené jako pec; a mozek byl zaplaven pocitů rozkoše. To se už ni– i kdy žádnému jinému muži nepodaří – nějak si tím byla jista, vlastně už od samého počátku.

Tahle žena by dovedla připravit muže o rozum

o duši, pomyslel si a cítil, jak se mu svírá hrdlo, když se dotýkal jejího těla. Byl v sedmém nebi

v pekle jen z toho, že ji držel v náruči. Nebyla to jen dokonalost jejího těla, její tváře, Chantel představovala nespoutanou sexualitu uzavřenou v blyštivé ledové schránce.

Už se déle nebudu bránit, pomyslel si. Ani bych to nedokázal. Cítil, jak se Chantel chvěje, slyšel, jak sténá, když se jí dotýká, když ji líbá, když ji vzrušuje. Její pokožka byla rozpálená a zpocená. Její ústa vydechla jeho jméno. I kdyby to měla být jen tahle jediná noc,

opakoval si, musím dokázat, aby mě chtěla stejně horečně a bláznivě, jako chci já ji.

Zabořil jí ruku do vlasů a zvrátil jí hlavu, až se obnažila dlouhá linie jejího hrdla. Srdce jí divoce bušilo, když jí šíji pokryl polibky. Opřela se rukama o jeho hrud', pak jí prsty sklouzly níž a jeho břišní svaly se smrštily, jak se jich dotkla. Když zatáhla za zip jeho džínů, jeho rty objevily její ňadro skryté jen za hedvábím noční košile. Zachvěla se a zaplavena rozkoší cosi nezřetelně zamumlala, pak mu shrnula džínky přes boky.

Dotek jejích prstů ho připravil o poslední zbytky sebekontroly. Jediným škubnutím roztrhl hedvábí, které ho od ní dělilo, a přitiskl ji pod sebe.

Ted' už nebyl schopen uvažovat. Vstoupil do ní a napadlo ho, zda může muž zemřít štěstím, když se mu splní jeho největší přání. Objala ho nohama a udávala rytmus jejich milování. Viděl její vlasy rozpuštěné na bílém prostěradle, oči měla napůl zavřené a rty nepatrně pootevřené.

„Quinne!“ zašeptala, jak ji zaplavila vlna rozkoše. Horko a záře, vichřice. Na tohle nebyla připravena. Chtěla mu to říct, ale to už zakryl její ústa svými. Ted' byli jedno tělo a jedna duše. Vyvrcholení bylo jako povodeň, která odplavila všechna slova.

Nevěděla, co má říct. Očekává od ní nějaký duchaplný komentář? Něco nezávazného? Považovala za nemožné mu říct, že se až do téhle chvíle milovala jenom s jedním mužem, a že to ani zdaleka nebylo takové jako ted'. Kdyby jí na tom tolik nezáleželo – kdyby jí tolik nezáleželo na něm – určitě by ji napadlo pár slov, aby uvolnila napětí, které vyvolávalo dlouhé mlčení.

Nevěděl, co by měl říct. Zmocnil se jí jako šílenec. Určitě si zaslouhovala, aby si počínal něžněji, jemněji. Jenomže to by nesměl tak dočista ztratit hlavu. Na tom už nic nezmění, stejně tak jako na tom, že tím ublížil vztahu, který mezi nimi mohl vzniknout. Mohl jen doufat, že ještě není příliš pozdě, aby to napravil.

Oba vnímali to stísněné ticho, pak se otočili k sobě a současně oslovili jeden druhého. Oba se zasmáli a napětí se uvolnilo.

„Napadlo mě,“ ozvala se Chantel, „žes měl pravdu, když jsi mi řekl, že potřebuju scénář. Najednou nevím, co bych měla nejlíp říct.“

„Já na tom nejsem o nic líp,“ usmál se, vzal ji za ruku a políbil ji. „Mám takový špatný pocit, že jsem byl trošku moc divoký, ne?“

„Ze by?“ Chantel pobaveně vylovila zbytky své košilky a se zdviženým obočím je složila Quinnovi na prsa.

Quinn provinile zdvihl hedvábí dvěma prsty a řekl: „Můžeš to odečíst z mého honoráře.*1

„Přesně to jsem ti chtěla navrhnout. Tri sta padesát dolarů.“

„Tri sta padesát?“ Šokované se podíval na cáry ve své ruce. „Ty nemáš rozum – dát tři sta padesát dolarů za něco, v čem spíš.“

„Těší mě dopřávat si trochu přepychu.“ Naklonila se k němu a něžně sevřela jeho ret mezi zuby. „Ale,“ dodala velkoryse, „vzhledem k okolnostem souhlasím s tím, že ti odečtu jenom půlku.“

„Proč jen půlku.“

„Svým způsobem jsme to rozervali společným úsilím,“ vysvětlila. Usmála se a pohládila ho po prsou. „Krom toho, stálo to za to.“

„Stálo to za to?“ Jeho ruka spočívající na její noze se posunula výš. „Opravdu?“

„No, já jsem opatrná ženská, a víš, co mi říkají v obchodě, když kupuju nové šaty?“

„Ne, to nevím.“ Jak se naklonila nad něj, její vlasy ho šimraly na ramenou. „Co říkají?“

„Radši si to zkuste dvakrát,“ řekla Chantel s povzdechem a překulila se na něj.

OSMÁ KAPITOLA

„Quinne, upozorňuju tě, že to bude trvat dobré tři hodiny,“ varovala ho Chantel. „Možná i čtyři.“ Vystoupila z auta a natáhla se dovnitř pro tašku s šaty, která visela na háčku vedle dveří.

Napadlo ho, že úzká sukně dokonale modeluje její pozadí. „Já jsem trpělivý“

„Nehloupni, Quinne, fotografování je často příšerně otravné i pro lidi, kterých se přímo týká – natož pro někoho, kdo tam jenom sedí.“

„Takovéhle starosti nech na mně,“ řekl a vzal jí tašku z ruky.

„Musím si s tím dělat starosti,“ oponovala. „Když budu vědět, že sedíš ve studiu a v duchu mě proklínáš, budu celá nervózní.“ Chantel stiskla zvonek u dveří a pak si posunula sluneční brýle níž, aby se

přes jejich okraj mohla dívat na Quinna. „A když budu nervózní, bude to na těch fotkách vidět... A to by mě mrzelo, protože tenhle článek pro **Kino** je moc důležitý.“

Posunul jí brýle zpátky a usmál se na ni. „To jsi ty taky, zlato.“

Ta slova ji potěšila. Už to nedokázala zakryt. Stoupla si na špičky a letmo ho políbila. „Děku– ju, ale budu tam naprosto v bezpečí. Bude tam Margot, která tam pracuje jako kadeřnice, a jedna maskérka, co je sice na volné noze, ale už jsem s ní taky dělala. Jmenuje se Alice Cooková. Budou tam během celého fotografování se mnou, takže budu obklopena samými počestnými ženami.“

„A pak tam ještě bude ten fotograf Bryan,“ připomněl jí. „Prostě tě nehodlám nechat samotnou s žádným chlapem.“ prohlásil rozhodně.

Chantel se už chystala, že ho uklidní, ale pak si to rozmyslela. Ženy mají přece právo využít příležitosti, když se vyskytne. Přejela mu prsty po límci košile a zašeptala: „Copak, žárlíš?“

„Jsem opatrný.“

„Prosím?“ ozval se ženský hlas z intercomu vedle dveří.

„Chantel O’Hurleyová... Jsme domluvené na jednu hodinu.“

„Jseš přesná.“

Dveře zabzučely a po zatlačení se otevřely.

„Bryan má nádherné blond’até vlasy,“ podotkla potutelně Chantel, když stoupali po schodech ke studiu. „Bude se ti líbit. Přátelíme se už řadu let.“

Quinn ji vzal za ruku. „O důvod víc, abych tě s ním nenechával o samotě. Než se tahle záležitost vyjasní, jediný chlap, s kým můžeš být sama, jsem já.“

„Fajn.“ přikývla Chantel a přede dveřmi studia se zastavila, aby Quinna objala. „Ty mi stačíš,“ zamumlala a políbila ho.

„To se nedivím,“ ozvala se z otevřených dveří vysoká, krásná blondýna.

„Quinn Doran,“ řekla Chantel a položila ruku Quinnovi na rameno. „Bryan Mitchellová,“ představila pak s úsměvem fotografkou.

„Těší mě,“ zabručel Quinn a podíval se vyčítavě na Chantel, která se tvářila jako nevinátka.

Bryan podala Quinnovi ruku a v duchu už přemítala, jestli by se dal přemluvit, aby se od ní nechal fotografovat. „Pojďte dál a nelekněte se: je tu binec!“ pokynula jim. „Pořád se tu ještě za-
bydluju. Chantel, víš kde je bar, tak se obsluž... Kadeřnice a maskérka jsou v té zadní místnosti a hádají se kvůli módě. Já osobně nechápu, jak se někdo může vzrušovat kvůli tomu, jestli je hen– na zase módní nebo ne.“ Během řeči popošla k pódiu, na němž se povalovala sada bílých deštníků, a upravila je.

Chantel otevřela dveře v boční stěně studia, sledována Quinnem vešla do pokojíku plného krámů a otevřela chladničku. „Heled’, Quinne, bude to trvat hodiny,“ varovala ho znovu. „Určitě existuje nějaký rozumnější způsob, jak ten čas strávit.“

Quinn slyšel, jak se v zadní místnosti dva ženské hlasy baví o plet’ových maskách a kosmetických operacích.

„A ne jeden,“ přisvědčil. „Tucty.“

„Tak si nějaký vyber a běž.“ Chantel odložila láhev se sodovkou a vzala Quinna za ruce. „Před pár měsíci tady v okolí vykradli pár bytů, takže Bryan si tu nechala instalovat bezpečnostní zařízení. Dokud nestiskne tady nahoře tlačítko, nikdo se dovnitř nedostane. Jsme tu čtyři holky, budeme mít spoustu práce, a když tu zůstaneš, budeš nás všechny znervózňovat. Běž si zahrát házenou nebo něco takového.“

Má pravdu, pomyslel si. Bude tu v bezpečí a já bych jim tu jenom překážel – kromě toho, že bych se tu příšerně otravoval. Navíc mi udělá dobře, když ji pár hodin neuvidím a trochu si protáhnu tělo v posilovně. Možná, napadlo ho, že až se pořádně vypotím, nebudu na ni muset v jednom kuse myslet.

„Kousek odsud je posilovna,“ zamumlal. „Myslíš takový to místo, kde jsou závaží a ty odporné přístroje, co na nich chlapi sténají a prolévají pot?“ zeptala se se zdviženým obočím.

„Tak nějak.“ Vyndal z kapsy blok, vytrhl list a napsal na něj jméno a telefonní číslo. „Až tu budete hotový, tak mi zavolej a já tě sem přijedu vyzvednout.“

„Posilovna Rizzo,“ přečetla. „To zní zajímavě.“

„Prostě mi brnkneš,“ opakoval. Sklonil hlavu a něžně jí skousl spodní ret. „Tak už utíkej, ať ti ty holky vzadu trochu vylepší kukuč.“

Objala ho a teď nevěřícně zdvihla obočí. „Chceš snad říct, že se ti nelíbím?“

Věděl, že se ráno nenamáhala vzít do ruky ani tubu s líčidlem. Oči měla zářivě modré a plet' čistou a bledou. Vypadala odpočatě a svěže a její krása brala dech. Pohládl ji po tváři.

„Vypadáš jako čarodějka,“ ujistil ji.

Než mu to mohla vrátit, přitiskl ji k sobě a vtiskl jí polibek, který trval celou věčnost. Pak se na ni dlouze zadíval a řekl: „Prostě se snaž s tím obličejem něco udělat.“

„Koukej už vypadnout, Dorane!“

Uculil se a zmizel za dveřmi ve studiu. Chantel si povzdechla a malátně se opřela o ořískaný pult vedle ledničky. Prostě jsem se zamilovala, uvědomila si. S tím už nic nenadělám – a vlastně, uvědomila si, s tím ani nic dělat nechci. Nejspíš to byla chyba, osudová chyba, ale pozdě bycha honit.

Kdybych se aspoň trochu dokázala držet zpátky, uvažovala, nebude to tak strašně bolet, až z mého života zmizí. Jako že zmizí, není-liž pravda? Chlap jako Quinn bydlí sám, pracuje osamoceně a jde životem sám. Až toho anonyma najde, políbí mě a řekne mi sbohem.

Sevřela spodní ret mezi zuby a odhodlaně se napřímila. Ne, to neudělá! O to se prostě postarám.

„Tuhle partii nevyhraješ, Dorane!“ zamumlala si potichu. „Nemysli si, že jen tak odkráčíš a necháš mě samotnou.“

„Chantel, už na tebe čekají.“

Odložila sodovku na pult a vrátila se do studia.

Další dvě hodiny byla v jednom kole. Její vlasy byly nakadeřeny, uhlazeny, postříkány tužidlem a vyztuženy gelem. Obličej byl nalíčen a na- pudrován. A pokaždé, když se převlékla, její účes a make-up byly pozměněny, aby ladily s oblečením. Bryan pracovala s neutuchajícím nasazením, jako ostatně vždycky

„Ani jsem se tě ještě nezeptala, jak se daří Shadeovi,“ vzpomněla si Chantel.

„Dej si pravou ruku na levé rameno,“ přikázala Bryan. „Teď roztáhni prsty. Fajn... Shade je skvělý Teď je doma a vyměňuje plínky.“ Chantel se škodolibě usmála a Bryan to promptně zvěčnila.

„To bych ráda viděla,“ poznamenala Chantel. „Jde mu to skvěle. Má to úžasně promyšlený.“ „Teda řeknu ti, nevypadáš jako žena, která před dvěma měsíci rodila.“

„Cožpak mám čas jíst? Bradu trochu nahoru a tvař se povzneseně... To je ono.“ Fotografka se přikrčila, poskakovala kolem Chantel a brala ji z různých úhlů. „Andrew Colby je pětikilový otrokář.“

„A ty jsi do něj blázen.“

Bryan odložila aparát a rozzářila se. „Je to naprosto fantastický mimino. Spolu se Shadem jsme už na něj vyplácali snad pět set filmů. Každý den je maličko jiný.“ Přehodila si dlouhý blondátý cop přes rameno na záda. „Člověk vidí, jak je bystrý už jenom z toho, jak se na různé věci kouká. Zrovna včera Bryan se zarazila a rozesmála. „Už končím. Tohle je snad už přímo chorobné.“

„Vůbec ne,“ usmívala se Chantel a ke svému překvapení ji bodl osten závesti. „Je to roztomilé.“

„Něco ti povím: nikdy jsem si nedovedla představit sebe jako matku.“ Zdvihla zase fotoaparát a dodala: „Teď už bych si nedovedla představit, že bych mohla být bez Andrewa. Nebo bez Shadea.“

„Když člověk najde toho správného mužský– ho, změní na leccos názor.“

Bryan si pomyslela, že roztoužený Chantelin výraz, jímž ta slova provázela, bude zatím ten nejlepší záběr.

„Dneska je to focení přímo hračka.“

Chantel se zadívala do aparátu. „Čím to?“

„Otoč se bokem a podívej se na mě přes rameno. Ještě víc se natoč... Trochu vyzývavě.“ Bryan v rychlém sledu stiskla čtyřikrát spoušť. „Když někdo vypadá jako ty, Chantel, je to vždycky potěšení ho fotit. Ale nečekala jsem, že dneska budu mít takovou jedinečnou příležitost.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Chantel a přetočila se, aby se podívala přes druhé rameno.

„Není nic nádhernějšího než fotit ženu, která je zamilovaná. Zavři ústa,“ přikázala.

Chantel se pomaloučku otočila a zadívala na Bryan. „To je to na mně tak vidět?“

„Vadí ti to?“

„Ani ne... Nebo jo? Vlastně ani pořádně nevím. „ Prohrábla si pečlivě načesané vlasy. „Mám jen strach, abych se nezesměšnila.“

„To riskuješ vždycky, když se zamiluješ. Ale myslím, že i kdyby se to stalo, ty bys to přežila... Vypadá úžasně.“ Bryan se zasnila a zeptala se: „Asi bys ho nepřemluvila, aby mi šel sedět, co?“

„Leda bys mu svázala ruce i nohy a odnesla ho sem... Poslyš, Bryan, jak jsi to skoulela s Shadem?“

Fotografka vyndala z kapsy čokoládovou tyčinku a rozbalila ji. „**Ty** se ptáš **mě**, jak zvládnout mužské?“ zeptala se udiveně.

Chantel přijala kousek tyčinky a ušklíbla se. „Nesmíš to na mě prozradit.“

„Už jsi měla někdy chuť ho zavraždit?“

„Několikrát.“

„Pak je všechno na nejlepší cestě. Podle mě je nejlepší, když necháš věcem volný průběh... S focením jsme skončily,“ oznámila a zakousla se do tyčinky. „Na tvém místě bych zbytek víkendu nepromarnila.“

Posilovna byla cítit stejně jako chlapi. Vzduch uvnitř byl nasáklý potem a zněl nadávkami. Většina návštěvníků byla jenom v trenýrkách, pár jich přidalo ještě nátělník. Na žíněnce ležel muž se závažím na nohou a s hekáním absolvoval sérii sedů. V posilovacím stroji ležel další chlap a pokaždé, když vytáhl závaží nad hlavu, hlasitě zaklel. Zařízení posilovny vypadalo prvotřídní, ale už dávno ztratilo svůj lesk.

Chantel vešla a se zdviženým obočím se rozhlédla. První, kdo ji uviděl, byl mladík, který tahem za dvě lana zdvihal závaží klouzající po zdi. Cvičil soustředěně a jak rozpažoval ruce, žíly na šíji mu vždy naběhly. Když ji uviděl, otevřel ústa dokořán, pustil lana a závaží bříinkla o zem. Chantel se na něj usmála.

Opatrně prošla kolem posilovacího stroje. Jak ji muž zahlédl, přestal nadávat a vytřeštil oči. Netrvalo ani deset vteřin a hluk v posilovně totálně ztichl. Konečně uviděla Quinna.

Quinn si nenadálého ticha nevšiml. Zády k místnosti soustředěně bušil do boxerského pytle. Tlumené rány do pytle bylo to jediné, co bylo teď v místnosti slyšet. Vypadal fantasticky. Nohy měl rozkročené, oči soustředěné a všechny svaly na zádech napjaté. Hnědý kožený pytel se míhal vzduchem, jak mu Quinnovy pěsti nedopřály chvilku klidu. Chantel popošla až ke Quinnovi, chvíli čekala za jeho zády, pak mu přejela prstem po šíji.

„Ahoj!“

Zaklel a otočil se, ruku stále ještě zaťatou v pěst a zdviženou k úderu. „Co tu k čertu děláš?“ vyhrkl.

„Pozoruju tě,“ řekla nevinně. Šťouchla prstem do pytle a zeptala se: „Můžeš mi říct, jaký to má smysl mlátit do téhle věci?“

„Řekl jsem ti jasně, že mi máš zavolat.“ Otřel si pot z očí, aby se mohl líp zamračit.

„Měla jsem chuť se trochu projít. Kromě toho jsem se chtěla podívat, kde si chlapi jako ty... hrají.“ Významně se rozhlédla kolem sebe a zavrtěla s posměšným úsměvem hlavou. „Úžasný místo.“

Všichni chlapi v místnosti zatáhli břicha.

Quinn znova zaklel, popadl ji za loket a odváděl pryč. „Ty ses prostě zbláznila. Tohle není místo pro tebe.“

„Ráda bych věděla proč.“ Jak míjeli muže v posilovacím stroji, Chantel se na něj zářivě usmála. Závaží břinkla o bezpečnostní zarážku.

„To si odpusť,“ zamumlal a zavolal: „Rizzo, půjčím si tvou kancelář!“

„Kdepak ho máš?“ zajímala se a ohlížela se přes rameno, zatímco ji Quinn táhl ven. „Strašně ráda bych se s ním seznámila.“

„Zmlkni,“ okřikl ji. „Když má někdo nohy jako ty, nemá sem co chodit!“

„Jiný nemám,“ protestovala.

„Sedni si,“ ukázal na potrhanou plastovou židli. „Co s tebou mám sakra dělat?“

„Mám ti dát na vybranou?“

„Zatraceně, tohle není žádná legrace.“ Rozhrnul krámy na Rizzově stole, až objevil krabičku cigaret. „Koukni, Chantel, dohodli jsme se, že až budeš hotová, tak mi zavoláš. Důvody znáš.“ Vyklepl z krabičky cigaretu a zapálil si.

„Quinne, je nádherný odpoledne a byl to sem jenom kousek. V L.A. člověk nemá moc příležitosti se projít, a tak jsem neodolala. Jestli chceš tvrdit, že nemůžu za bílýho dne jít dva bloky, tak budu ječet hrůzou.“ Podívala se ke dveřím a zamumlala: „To by mě zajímalo, co si teď ti tvoji... přátelé myslí.“

Vyfoukl oblak kouře, pak cigaretu zamáčkl. „Ty beze mě nemáš kam co chodit. Tak jsme se dohodli, a já ti věřil, že to dodržíš.“

„No tak, usměj se!“ řekla. Vstala a opřela se dlaněmi o jeho prsa.

„Jsem zpocený jako...“ Quinn se zarazil a uchopil ji za zápěstí.

„To jsem si všimla. Nechápu, co vás, chlapy, láká do takovéhohle místa, kde to smrdí jako staré ponožky... Ale jestli díky tomuhle jsi v takové bezvadné formě,“ změřila si ho uznale, „co kdybych ti nechala udělat posilovnu u mě doma?“

„Laskavě neodbíhej!“

„Od čeho?“

„Nechci, aby se ti něco stalo.“

Špičkou jazyka se dotkla horního rtu a přesunula se blíž k němu. „Dej si pohov. Za tenhle týden jsi už dostal zapláceno.“

„Nezáleží mi na nějakých pitomých penězích,“ zabručel vztekle.

„Tak na čem ti záleží?“

„Na tobě.“ Procedil to mezi zuby a hned se otočil. Potřeboval trochu odstupu a trochu času, aby získal ztracenou rovnováhu. Jenomže na něco takového byl celý svět příliš malý. „Už to víckrát nedělej.“

„Jistě, omlouvám se.“

„Potřebuju se vysprchovat. Zůstaň tady.“

Když se za ním zavřely dveře, Chantel se znovu posadila. Takže mu na mně záleží. Zavřela oči a vychutnávala to zjištění. Měl o mě strach. Záleží mu na mně. Když ho přiměla, aby jí to řekl, tak už jen zbývá ho přimět, aby se mu to líbilo.

„Jak dlouho vydržíš být naštvaný?“

Vraceli se domů, střechu kabrioletu sklopenou. Už jeli čtvrt hodiny a oba mlčeli.

„Nejsem naštvaný.“

„Máš zat’até zuby.“

„Bud’ ráda, že nedělám nic horšího.“

„Quinne, už jsem se jednou omluvila. Víckrát se omlouvat nehodlám.“

„Nikdo to od tebe nechce.“ Přeradil na nižší stupeň, jak projížděli zatáčkou. „Jenom po tobě chci, abys svou situaci brala vážněji.“

„Máš snad pocit, že to nedělám?“

„Po tom kousku, cos dneska provedla, si nic ji– nýho myslet ani nemůžu.“

Zlostně si poposedla. Vítr jí cuchal vlasy a Chantel zavrčela: „Přestaň se mnou mluvit, jako kdybych byla malá holka. Svou situaci chápu naprosto přesně. Musím na ni myslet čtyřiaadvacet hodin denně, den po dni, každou noc. Myslím na ni pokaždé, když zazvoní telefon, pokaždé, když se probírám poštou. Myslím na ni, když si lehám večer do postele a když z ní ráno vylézám... Kdybych nemohla mít sem tam hodinku, kdy to pustím z hlavy, tak se z toho zblázním... Mám co dělat, abych to ve zdraví přežila – tak se mnou nemluv, jako kdybych byla nějaká nezodpovědná husička.“

Odtáhla se od něj a ve voze znovu zavládlo ticho. Měl jsem pravdu, bránil se Quinn v duchu. Ale ona ji má taky, připustil. Dovede se dokonale ovládat, a tak mám občas dojem, že zapomněla na nebezpečí, které jí hrozí. Ale ve skutečnosti na něj nezapomíná nikdy... Vzduchuje tomu tlaku a nedává na sobě nic znát – jen s výjimkou pár chvil, kdy je sama a nikdo ji nevidí... Obdivoval a miloval ji pro tuhle vlastnost víc než pro co jiného – i když jí to nedovedl říct.

Miluje ji. Tohle slůvko bylo těžké spolknout, ale pravda bývá často tvrdá. Čím mu byla bližší, tím víc mu její blaho leželo na srdci. Věděl, že takovému tlaku, jakému je vystavena, vydrží čelit jen omezenou dobu. Když se to povleče ještě dlouho, i tak silná osobnost, jako je Chantel O’Hurleyová, se nakonec musí zhroutit.

Kdybych měl aspoň něco, nějakou stopu, po které bych mohl jít! vztekal se v duchu. Už to budou tři týdny, co ho najala, a vyřešení

případu bylo stejně vzdálené jako první den. Toužil, aby už konečně mohla zase žít spokojeně a v bezpečí. I když se obával, že až k tomu dojde, prostě mu napíše šek a dá mu pusu na rozloučenou.

Quinn pevně sevřel volant, pak se zase uvolnil. Až k tomu dojde, tak se nevzdá jen tak bez boje.

Jen klid, řekl si. Však ona ti jen tak nevy– klouzne. Aniž pohnul hlavou, podíval se úkosem vedle sebe: seděla zpříma, viditelně navztekaná. Přistřihnu ti křídla, zlatíčko, sliboval jí v duchu.

Ledabylo položil pravačku na opěradlo jejího sedadla. „Špulíš pusu.“

„Běž se vycpat.“

„Když tohle budeš dělat, budeš mít vrásky na obličejí a co potom?“

„Polib mi

„S radostí.“ Zabočil ke kraji a zastavil. Dřív než mohla protestovat, držel ji v náručí. „Co kdybych začal s tvým líbezným obličejíčkem a pak postupoval dolů?“

„Ne!“

„No dobře. Když to chceš odspoda nahoru...“

Když ji chtěl nadzdvihnout, začala se doopravdy bránit. „Nech toho. Nechci, abys mě líbal. Ani dole, ani nahoře.“

„Víš to jistě?“ Vzal ji za ruku a políbil ji zápěstí. „Co tohle?“

„Nech mě!“

„Takže raději tady?“ políbil ji na hrdlo. Chantel se přestala bránit.

„Ne.“

„No, ostatní možnosti jsou tady na veřejnosti trochu riskantní, ale když myslíš

„Neblázni!“ Odstrčila ho a rozesmála se. Pak si odsedla, až se zády opřela o dveře, a překřížila ruce na prsou. „Mizero!“

„Zbožňuju, když mi nadáváš.“

„Pak se ti bude líbit, když –“ začala, ale nedo– řekla. Bleskově jí přitiskl ústa na rty a zdusil další slova. Objala ho a rozevřela rty. Na okamžik vnímala jen odpolední slunce a potěšení z Quin– novy blízkosti.

Zůstala sedět se zavřenýma očima ještě pár vteřin po tom, co se jeho rty vzdálily. Když pak oči otevřela, duhovky měla potměšile a zastřené. „Máš špatné svědomí, drahoušku, co?“ zamumlala.

„Kvůli čemu?“

Vzala jeho obličej do dlaní a nadechla se k odpovědi, ale pak zavrtěla hlavou a povzddechla si: „To je jedno. Pojďme dál.“

Chvíli váhal, pak ji jen krátce políbil a nastartoval. „Mimochodem,“ vzpomněl si, „Rizzo mě

požádal, abych se tě zeptal, jestli bys mu nevěnovala podepsanou fotografii do jeho kanceláře.“

Chantel se zasmála a v pohodě vychutnávala zbytek cesty. Když projížděli kolem vysoké zdi ohraničující její pozemek, napadlo ji, že by mohla strávit odpoledne u bazénu. Bryan měla pravdu. Byla by škoda zbytek víkendu nějak promarnit. Právě se chystala Quinnovi navrhnout, ať se jde koupat s ní, když auto prudce zabrzdilo.

„Quinne, vážně bychom měli počkat, až budeme uvnitř,“ napomenula ho.

„Před bránou je nějaké auto,“ řekl a Chantel strnula. „Je tam nějaký chlap, vidíš ho? Vypadá to, že je tam nějaký rozruch.“

„Nemyslíš si přece, že by Olízla si vyschlé rty. „Nepřijel by přece takhle přímo k hlavnímu vchodu...“

„To snadno zjistíme!“ Vyndal klíčky ze zapalování a odemkl schránku v palubní desce. Chantel sledovala, jak z ní vytahuje revolver. Nebylo to nic takového, jako její malá dvaadvacítká. A taky nepochybovala, že tahle zbraň je nabitá.

„Quinne!“

„Zůstaň tady.“

„Ne, já chci

„Nepři se se mnou.“

„Ale nechci, abys...“ Jak se hádka u brány stupňovala, dolehly k ní i hlasy jejích účastníků. Chantel zpozorněla a ještě pevněji stiskla Quinnovi paži. „To snad není pravda!“ zamumlala. Přimhouřila oči, jak se snažila poznat postavu v dálce. „To se mi snad jen zdá!“ opakovala, a než se Quinn vzpamatoval, vyskočila z auta.

„Chantel!“

„To je táta!“ otočila se se smíchem na Quinna. „Je to můj otec!“ Rozběhla se k bráně a roztáhla doširoka paže. „Tati!“ smála se.

Frank O’Hurley přerušil vzrušenou debatu se strážným a otočil se. Pak se rozzářil. „Támhle je, holčička moje!“ Jeho šlachovitá postava se rozběhla dceři vstříc a Frank chytil Chantel do náruče. Pak se s ní zatočil, jako když byla malá. „Tak copak dělá moje princezna?“

„Je překvapená!“ Políbila otce na tvář, holou jako tvář děcka. Jak vždy byl otec cítit mátou peprnou a pudrem. „Neměla jsem ponětí, že přijedete.“

„Já přece nepotřebuji žádné pozvání, nebo jo?“

„Že se ptáš.“

„Tak to taky pověz tomu vtipálkovi na druhé straně dveří. Ten blbec mě nechtěl pustit dovnitř, i když jsem mu řekl, že jsem tvůj rodný otec.“

„Omlouvám se, slečno O’Hurleyová,“ ozval se muž za branou a probodl Franka pohledem. „Nebyl tu nikdo, kdo by ho mohl identifikovat.“

„To je v pořádku,“ uklidnila strážného.

„V pořádku?“ naštětil se Frank, jenž byl hotov se se strážným poprat. „Ty říkáš, že je v pořádku, když se v tvém domě zachází s tvým vlastním otcem jako s nějakým vetřelcem?“

„Nebud’ tak háklivý,“ usmála se Chantel na otce a chlácholivě mu přejela přes klopky saka. „Rozhodla jsem se trochu posílit ostrahu domu.“

„Proč?“ polekal se otec okamžitě. „Co se děje?“

„Ale nic. Později ti to vylíčím. Teď jsem prostě ráda, že jsi přijel.“ Ohlédla se na zaprášené auto z půjčovny opodál. „Kde je máma?“

„Prohlásila, že se nemůže nikomu ukázat, dokud nenavštíví kosmetický salón. Nechtělo se mi tam čučet celou tu dobu, co ji budou dělat krásnější... Až bude hotová, tak si vezme taxíka.“

„Ale kde se tady vůbec berete? A jak dlouho se zdržíte? A co

„Kristepane, holka, nemohlo by to počkat, až ze sebe smeju prach z těch kilometrů, co jsme ujeli? Od rána jsme na cestě z Vegas.“

„Z Vegas? Nevěděla jsem, že vystupujete ve Vegas.“

„Asi prostě nejsi vševědoucí,“ cvrnkl Frank dceru mazlivě do nosu. Přes její rameno uviděl Quinna, který popojel k vratům. „Kdopak je to?“

„To je Quinn,“ řekla a ohlédla se na něj. „Quinn Doran. Máš pravdu, probereme to všechno uvnitř, až si dáš sprchu a sklenici irské whisky.“

„Konečně rozumné slovo.“ Frank hupsnul za volant a projel teď už otevřenou branou. Chantel zahlédla, jak se posměšně šklebí na muže od bezpečnosti.

„Tak to je tvůj táta?“ zeptal se Quinn, když se zase posadila vedle něho.

„Jo, můj táta. Vůbec jsem ho nečekala, ale lo je u něj normální.“ Nervózně si třela ruce. „Schoval jsi ten revolver?“

Když projížděli kolem strážného, Quinn mu přátelsky pokynul. „Bud' klidná.“

„Nejsem klidná. Nechtěla jsem nikomu z našich o těchhle věcech říkat.“ Chantel si zamýšleně mnula kořen nosu. „Ale něco jim říct budu muset. Táta už viděl toho strážného u brány a asi si všimne i tvých lidí, co patrolujou na zahradě.“

„Co kdybys mu zkusila říct pravdu?“

„Nechci rodičům přidělavat starosti... Ztracená práce, vidím je párkrát do roka a teď tohle.“ Podívala se na Quinna, který zastavil na konci příjezdové cesty. „A musím nějak vysvětlit, kde ses tu vzal ty.“

„Pravdu,“ opakoval.

„No jo, stejně nejsem schopná nic vymyslet.“ Než mohl vystoupit, položila mu ruku na rameno. „Ale povím to sama – musím to zlehčit, jak nejvíc to půjde.“

„A heleďme se,“ zahlaholil Frank pochvalně, když došel k jejich autu. „Koukám, holčičko, že sis našla pěknýho, urostlýho přítele!“

„Quinn Doran... Můj otec, Frank O'Hurley.“

„Těší mě,“ řekl Frank a několikrát si s Quinem potřásl pravicí. „Mladý muži, smím vás poprosit, abyste mi pomohl se zavazadly?“

Chantel s úsměvem pozorovala, jak otec otevřel zavazadlový prostor, popadl malou tašku přes rameno a dva velké kufry nechal Quinnovi. „Ty se vůbec neměníš, tati,“ zamumlala, zavěsila se do

otce a vedla ho do domu. Pak se otočila a přes rameno zavolala na Quinna: „Nech ty kufry zatím tady, můžeš je přinést později.“

„Díky, to jsem vážně rád,“ ušklíbl se Quinn a vydal se za Chantel s otcem.

Na Quinnovo sarkastické poděkování reagovala úsměvem.

„Co kdybyste vy dva zašli rovnou do pokoje pro hosty a dali si něco k pití?“ navrhla. „Musím jít do kuchyně a říct jim, že nás bude u večeře

o dva víc.“ Vrhla na Quinna varovný pohled a odkvapila.

„No, mladý muži, nevím jak vy,“ řekl Frank a poplácal Quinna přátelsky po zádech, „ale já bych se něčeho napil.“ Zamířil do pokoje pro hosty a vydal se rovnou k baru. „Co si dáte?“

„Skotskou.“

Frank pokrčil rameny a nalil Quinnovi skotskou. „Každý má rád tu svou,“ pokrčil rameny. Nalezl láhev irské whisky a nalil si na tři prsty do sklenice. „Takže... Quinne, pamatuju si vaše jméno dobře? Co kdybychom připili na zdraví mé dcery?“ Břinknul sklenicí o Quinnovu, zapomínaje, že drží v ruce drahý křišťál od Rosenthala. „Tohle je pití, který potěší chlapský srdce... Posad'te se, chlapče, sedněte si.“ Gestem hostitele pokynul ke křeslu a pak se sám usadil naproti Quinnovi. „Takže...“ Povzdechl si a náhle bystře pohlédl na Quinna: „Takže co vy máte společného s mou dcerou?“

„Tati!“ Chantel s povděkem konstatovala, že se vrátila v pravou chvíli. Posadila se na opěrku

otcova křesla a ušklíbla se: „Musíš mu odpustit Quinne. Táta jde vždycky rovnou k věci.“

„Připadá mi to jako rozumná otázka,“ prohlásil Quinn s pohledem upřeným na whisky ve své sklenici.

„No prosím!“ přikývl spokojeně Frank. „Vidím, že spolu budeme bezvadně vycházet, Quinne.“

„Ani bych se nedivila,“ zamumlala a hrábla otci do vlasů. „Tak povídej, jak jste dopadli ve

Vegas?“

„Všechno ti povím,“ napil se a vychutnával jemnou chuť irské whisky. „Ale nejdřív mi vysvětli, proč máš trénovanou gorilu u brány!“

„Už jsem ti to řekla – rozhodla jsem se trochu posílit ostrahu domu.“ Chtěla vstát, ale otec ji zadržel.

„Doufám, že si nemyslíš, že můžeš oblafnout starýho kozáka, jako jsem já, princezno?“

To by se mi asi nepodařilo, pomyslela si a zase se posadila.

„Prostě mi poslední dobou telefonuje nějaký cvok, to je všechno. Tak mi připadalo rozumný zavést pár bezpečnostních opatření.“

„A co ti ten cvok chce?“

„Nic. Jenom otravuje.“

„Chantel!“ Znal dceru až příliš dobře. Kdyby šlo jen o nějaké nevinné obtěžování, odbyla by to mávnutím ruky a zapomněla na to. „Vyhrožuje ti?“

„Ne, to ne. Nic takového.“ Uvědomila si, že ji otec zahnal do kouta, a tak vyslala prosebný pohled ke Quinnovi.

„Já jsem pořád pro tu pravdu.“

„Díky, tos mi tedy pomohl.“

„Ty už buď pěkně zticha,“ otočil se Frank na dceru a bylo v tom tolik neočekávané autority, že Chantel okamžitě zmlkla. „Vy mi povězte, co se tady děje,“ nařídil Quinnovi. „A co s tím máte společného.“

„Quinne

„Chantel Margaret Louise O’Hurleyová, zavři laskavě pusku a buď zticha.“

Když se skutečně odmlčela, Quinn se pousmál. „Výborně, to si musím pamatovat.“

„Tak ven s tím,“ řekl Frank a dopil zbytek whisky.

Quinn stručně a věcně vyličil problémy, které Chantel sužovaly. Jak pokračoval, Frank se stále víc mračil, rudl ve tváři a stále pevněji svíral Chantelinu paži.

„Odporný sviňák.“ Frank vyskočil ze židle jako teriér, který se chystá zaútočit. „Když jste detektiv, pane Dorane, tak proč už jste ho zatraceně nechtyl?“

„Protože zatím neudělal jedinou chybu.“ Quinn odložil sklenici a pokojně vydržel Frankův rozhořčený pohled. „Ale dřív nebo později ji udělá, a pak ho dostanu.“

„Jestli se mojí holce něco stane

„Nepodaří se mu k ní dostat,“ přerušil ho Quinn. „Protože nejdřív by se musel dostat přese mě.“

Frank spolkl další vzteklá slova – což se většinou neobtěžoval udělat – a zkoumavě si prohlí

žel muže před sebou. Vždycky byl hrdý na to, že dovede lidi správně odhadnout. Člověk musí vědět, jestli má zatnout pěsti a bojovat, nebo se zasmát a stáhnout se. Teď odhadoval, že mu/ pt cd ním je tvrdý jako skála a ostrý jako břitva. Kdy by si měl vybrat muže, jemuž by ochranu dcery svěřil, líp by si vybrat nemohl.

„Aha. Takže tu bydlíte s Chantel.“

„Přesně tak. Postarám se, aby se jí nic nestalo, pane O’Hurleyi, máte na to moje slovo.“

Frank váhal jen chvíli, pak se na Quinna přátelsky zazubil. „Jestli ne, stáhnou z vás kůži za živa... A říkejte mi Franku.“

Chantel se s chladným výrazem zdvihla jako uražená královna. „Možná bych k tomu taky něco směla říct, ne?“ podotkla ironicky.

„Jen se tak netvař, holka!“ Frank rovněž vstal, popošel k ní a něžně jí vzal obličej do dlaní. „Ze všeho nejdřív jsi s tím přece měla přijít za námi!“

„Jaký by mělo smysl vám s tím přidělávat starosti?“

„Jaký by to mělo smysl?“ Frank zavrtěl nechápavě hlavou. „Jsme přece jedna rodina. Jsme O’Hurleyovi. My držíme dohromady.“

„Ale tati! Maddy se koncem tohoto týdne vdává. Abby je v jiném stavu. Trace je

„Toho laskavě vynech,“ řekl Frank odměřeně. „S našimi rodinnými záležitostmi nemá už tvůj bratr nic společného. Sám to tak chtěl.“

„No tak, tati, po všech těch letech bys už mohl „A neodbíhej. Máma a já a tvoje sestry máme právo všechno vědět a podělit se o tvoje starosti.“

Chantel si uvědomila, že teď není vhodná chvíle, aby se pouštěla do bratrovy obhajoby. Kromě toho si ani nebyla jistá, jestli by to Trace ocenil. Teď musela hlavně uklidnit otce.

„Dobře, dobře,“ políbila otce. „Klidně si dělej starosti, když chceš, ale všechno, co bylo možno udělat, je už zařízené.“

S rukou na Chantelině rameni se otec otočil na Quinna. „V pátek letíme do New Yorku na svatbu naší druhé dcery. Pojedete s námi?“

„Podle mě není nutné, abychom Quinna obtěžovali a

„Jistě, letím s vámi,“ přerušil ji. Podíval se významně na Chantel a dodal: „Už jsem to zařídil.“

„Ale mně jsi nic neřekl.“

„Proč bych měl?“ opáčil nevinně, jen pro to potěšení vidět, jak ji to našte.

„Vypadá to, že já tu jsem vlastně úplně zbytečná, že?“ naježila se, když viděla, jak se proti ní otec s Quinnem rychle spolčili. „Když mě omluvíte, půjdu se trochu namočit.“

„Je to pěkný číslo, co?“ poznamenal Frank se zřejmou pýchou, když Chantel vypochoďovala z pokoje.

„Větší, než si myslíte.“

„To dělá ta irská krev, víš. My jsme buď básníci, nebo bojovníci. A O’Hurleyovi mají od obojího trochu.“

„Už se těším, až se seznámím se zbytkem rodiny.“

A oni zase budou chtít omrknout tebe, pomyslel si Frank. „Poslechni, Quinne,“ začal přátelsky, „máš v úmyslu, abych tak řekl, dohlížel na Chantel i potom, až tahle záležitost skončí?“

Quinn si prohlížel muže před sebou a usoudil, že pravda je pořád ještě na místě. „Ano, to mám. Ať už se jí to líbí nebo ne.“

Frank se spokojeně zasmál. „Co abychom se ještě trochu napili?“

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Mami, je úplně zbytečné, abys **tohle** dělala ty.“

Molly O’Hurleyová opatrně uložila bílé hedvábné sako na velký arch tenkého papíru. „Přece bys sem kvůli tomu nevolala služebnou?“ Léta praxe naučila Molly, jak Chanteliny svršky zabalit s minimální námahou.

„Je za to placená.“

Molly tu námitku odbyla mávnutím ruky. „Vždycky mám pocit, že před služebnictvem nemůžu volně mluvit.“

Chantel se podívala na kufr a pak na stohy šatstva. Prvních dvacet let života strávila neustálým balením a vybalováním. Teď už to ze zásady pár let nedělala, ale rozmluvit něco matce – to se jí ještě

nikdy nepodařilo. Rezignovaně pokrčila rameny a začala vybírat, co ze své garderoby vezme s sebou.

„Omlouvám se, že jsme za těch pár dní měly pro sebe tak málo času,“ poznamenala.

„Nemluv hlouposti!“ Papír šustil Molly v rukou, jak hbitě a obratně pokračovala v balení. „Jseš uprostřed natáčení, takže ani já, ani otec jsme nečekali, že všeho necháš a budeš nás bavit.“

„Táta se myslím při natáčení zabavil sám.“

Molly se uchechtla a vzhledla. Byla to pohled ná, upravená žena, která s minimálním úsilím dokázala vypadat o dobrých deset let mladší. Když ji Chantel teď pozorovala, uvědomila si, že matce ten kočovný, bláznivý životní styl vyhovuje stejně dobře jako otci.

„Taky bych řekla,“ usmála se Molly. „Ale stejně si myslím, že se neměl s režisérkou přít o to, jak má ta scéna vypadat.“

„Mary má smysl pro humor.“

„Naštěstí.“ Chvilí obě potichu pokračovaly v balení. „Chantel, máme o tebe strach.“

„Mami, přesně toho jsem se bála.“

„Máme tě rádi. Jistě chápeš, že když tě máme rádi, musíme se o tebe bát.“

„Já vím.“ Do cestovní taštičky s prošívanými stěnami uložila lahvičku voňavky. „Právě proto jsem vám nic o svých problémech nechtěla říkat. Užili jste si se mnou dost starostí, když jsem byla v pubertě.“

„Jistě si nemyslíš, že když dítě oslaví jedna– dvacetiny, rodiče o něj rázem přestanou mít starost.“

„Ne, to si nemyslím.“ Usmála se a uložila soupravu štětečků pro make-up do pouzdra. „Ale když už je dítěti řekněme pětadvacet, aspoň by vám mělo starostí ubýt.“

„Můžu tě jen ujistit, že časem se přesvědčíš, že to není pravda.“

Chantel se sevřel žaludek. „To zatím nemůžu posoudit. Ale prostě nechci, aby tahle záležitost zbytek rodiny jakkoliv zatěžovala.“

„Co se týká jednoho z nás, týká se všech. Tak to prostě je.“ Molly to konstatovala s takovou samozřejmostí, že se Chantel musela usmát.

„Nezapře se v tobě irská krev.“

„A proč by taky měla?“ namítla Molly. „Prostě si s otcem myslíme, že bychom se sem po Maddyině svatbě měli s tebou vrátit.“

„Sem?“ Chantel zpozorněla. „To přece nejde. Vždyť máte vystupovat v New Hampshiru.“

Molly složila v pukách plátěné kalhoty a usmála se. „Chantel, vystupujeme s tátou už přes pětatřicet let. Myslím, že zrušení jednoho představení přežijeme.“

„Jo, to jistě.“ Chantel odložila lahvičky a kelímky a vztáhla ruce k matce, aby ji objala. „Ani ti nemůžu vypovědět, jak mě to těší, že byste to pro mě udělali. Ale jak byste mi tu mohli pomoci?“

„Tím, že bychom s tebou byli pohromadě.“

„Ani to byste pořádně nemohli – celý další týden ještě filmuju. Viděli jste přece sami, jak málo jsem těch posledních pár dní byla doma. A celou dobu bych měla výčitky svědomí, že tu kvůli mě sedíte zavřený, místo abyste mohli vystupovat.“

„Jaképak ‚sedíte zavřený‘. Leželi bychom na lehátku u tvého bazénu.“

Chantel zamyšleně našpulila rty, pak zavrtěla hlavou. „Kdybych věřila, že byste se vydrželi

opalovat déle než osmačtyřicet hodin, tak 1 > v i * • bylo něco jiného. Uvažuj logicky, mami. kd\ / lu budete, budu si dělat starosti s tím, že vy si dří a te starosti kvůli mně. Všechnen personál bude z táty šílet a já tu ani nebudu, abych se tím po bavila.“

„Říkala jsem Frankovi, že s tím nebudeš souhlasit.“ povzdechla si Molly a pohládila Chantel po vlasech. „O tebe jsem měla vždycky největší strach.“

„Asi jsem k tomu zavaděla nejvíc příčin.“

„Byla jsi, jaká jsi byla. A Trace, ten šel taky svou cestou, ať si říkal kdo chce co chce. Otec to odmítá přiznat, ale tohle v něm bylo už od chvíle, co se naučil chodit. O Abby a Maddy jsem tak nějak vždycky věděla, že budou v pořádku,

když si Abby musela protrpět to první zbabrané manželství a Maddy musela tak dlouho bojovat, než se prosadila jako tanečnice. Ale ty...“ Molly pohládila dceru po tváři, „vždycky jsem se bála, že

ty jsi tak zahleděná do budoucnosti, až ti uteče, co se děje před tvým nosem... Přeju si, abys byla šťastná.“

„Já jsem, mami. Vážně! Já jsem šťastná. Zvlášť těch pár posledních týdnů bylo moc fajn, i když jsem měla plnou hlavu té aféry – někoho jsem našla.“

Quinna?“

Chantel bezmocně rozhodila rukama a pak přešla k oknu.

„Každému to je jasné, jenom jemu ne.“

Molly si o Quinnu Doranovi udělala vlastní úsudek. Usoudila, že to není jednoduchý muž, a že to ani není muž, který bude na ženu obzvlášť něžný. Ale věděla, že Chantel od muže nevyžaduje ani jednoduchou povahu, ani džentlmenské chování... Potřebovala spíš někoho, kdo se jí všestranně vyrovná.

„Muži mají dlouhé vedení,“ poznamenala Molly. Sama měla spoustu zkušeností potvrzujících, jak pravdivé tohle tvrzení je. „Proč mu to prostě neřekneš?“

„Ne, to nechci!“ otočila se od okna. „Alespoň zatím ne. Možná ti to bude připadat jako hloupost, ale chci... chci, aby mě respektoval... Aby si mě vážil za to, čeho jsem dosáhla. Chci si být jistá, že si se mnou něco nezačal jenom z dlouhé chvíle.“

„Chantel, nemůžeš každého podezírat, že je jako Dustin Price.“

„To taky nedělám,“ řekla Chantel podrážděně. „Nedělám to. Ale je to zkušenost, na kterou jen tak nezapomenu.“

„Ne, to ti věřím. Ale nemůžeš z jednoho zklamání udělat základ, na kterým budeš stavět další život. Řekla jsi o něm Quinnovi?“

„Ne, nedokázala jsem to. Mami, teď je všechno dost komplikované i bez toho... Krom toho, vždyť už to je sedm let.“

„Důvěřuješ Quinnovi?“

„Ano, důvěřuju.“

„A nemyslíš si, že by to pochopil?“

Na okamžik si přitiskla ruku na oči a uvažovala. „Kdybych si byla jistá, že mě miluje, kdybych si byla opravdu jistá, že bere vztah se mnou vážně, mohla bych mu říct cokoliv... Dokonce i tohle...“

Molly popošla k Chantel a přitiskla ji k sobě. „Něco ti povím. Kdybych si nebyla jistá, že tě Quinn ochrání, nikdy bych

nepřistoupila na to, že tě tu nechám samotnou, dokud se všechno nevyřeší.“

„S ním se cítím bezpečná. Dokud jsem ho nepotkala, myslela jsem si, že to ani není možné.“ Zavřela oči a dodala: „Nevěděla jsem, že tak potřebuju najít někoho, kdo to dokáže.“

„Každý člověk touží po bezpečí. A po lásce.“ Molly ji pohladila po vlasech, po zlatistých kadeřích, které v minulosti tak často kartáčovala a splétala do copu. „Víš, povím ti něco, co jsem ti ještě nikdy neřekla. A co jsem ti měla povědět už dávno.“ Objala dceru a dořekla: „Jsem na tebe moc pyšná.“

„Mami!“ Chantel vyhrkly slzy a Molly potřásla hlavou.

„Počkej, to nesmíš,“ zamumlala. „Když sejdeme dolů a budeme mít červený oči, táta na mě začne vyzvídat, co se tu dělo, že jsme ubrečené.“ Políbila Chantel na tvář, na chvíli ji k sobě přitiskla a pak se vrátila k rozevřenému kufru. „Musíme dorazit to balení.“

„Mami!“

„Ano, holčičko?“

„Já na vás byla taky vždycky pyšná.“ „Pane jo,“ Molly si dojatě odkašlala. „Když tohle řekne mámě dospělá dcera, tak to už něco znamená... Takže už žádné slzy?“

„Už jsem úplně fit.“

„Výborně, holčičko. A teď se vrátíme k práci.“ Molly se otočila a pokračovala v balení. „No ne! Kdes to vzala?“ Molly držela v rukou krajkou zdobenou krat'oučkou noční košilkou z černého hedvábí a vrtěla udiveně hlavou. „V té se to musí hřešit.“

Chantel si otírala pečlivě poslední stopy po slzách. Při jejích slovech vzhledla a uchichtla se. „Zatím ti žádné konkrétní zkušenosti sdělit nemůžu – zrovna jsem ji koupila.“

Molly si ji prohlédla proti světlu. „Myslím, že je výmluvná ažaž.“

„Líbí se ti?“ Chantel potěšeně přešla k matce, složila pečlivě košilkou a podala ji Molly. „Suvenýr z Beverly Hills.“

„Neblázni, Chantel, něco takovéhohle bych přece na sebe nemohla vzít!“ Nicméně neodolala, aby nepohladila hedvábí a netěšila se z jeho hebkosti.

„Proč ne?“

„Jsem matka čtyř dospělých dětí.“

„Které jsi nenašla na houbách.“

„No, otec by možná...“ Zmlkla a zvažovala všechna pro a proti. Chantel ji pozorovala a potutelně se začala usmívat. „Tak jo, děkuji ti, holčičko.“ Molly odložila košilku stranou. „A rovněž předběžně tlumočím díky od tvého otce.“

Když sešly zpátky dolů, uslyšely, jak Frank hraje na bendžo.

„Cvičí,“ konstatovala Molly, „aby mohl koncertovat na svatební hostině. Pokud ho někdo nepraští, až upadne do bezvědomí, tak mu v lom nikdo nezabrání.“

„Víš přece, že Maddy se na to už těší.“

„To je dost, dámy!“ přivítal je Frank, když vešly do místnosti, aniž by přerušil hru. „Potřebuju nějaký doprovod a tenhle chlap,“ kývl hlavou ke Quinnovi, „ze sebe nevydá ani hlásku.“

„Protože to s váma myslím dobře,“ ozval se pokojně Quinn z pohovky.

„V životě jsem neviděl chlapa, co tak zarputile odmítá zpívat,“ pokračoval Frank. „Spousta jich zpívat neuměla, to jo, ale nikdo z nich to neodmítnul... Posad' se, Molly, drahoušku, ať tomuhle člověkovu ukážeme, co jsou O'Hur-leyovi zač.“

Molly se poslušně posadila vedle manžela a začala zpívat zvukným, trénovaným hlasem. Chantel se usadila na opěradle pohovky vedle Quinna a poslouchala důvěrně známé duo svých rodičů. Bylo jí dobře, zase cítila pevnou půdu pod nohama. Napětí posledních několika týdnů se v téhle atmosféře vytrácelo.

„Flej, princezno, přece se pamatuješ na sbor, ne?“

Chantel se tedy přidala, melodie i slova písně se jí automaticky vybavily. Zřídka kdy zpívala sólově. Zpívání jí prostě splývalo s rodinným představením. A i teď, když se připojila k rodičům, myslela na Traceho a na obě sestry a na to, kolikrát všichni dohromady během minulých let tuhle píseň zpívali.

Quinn pokojně seděl a s potěšením poslouchal, jak Frank hraje jednu píseň za druhou. Chantel ho překvapila. Nechovala se odměřeně jako filmová hvězda ani jako vášnivá, vznětlivá žena, jak ji poznal, když odložila image vytvořený pro veřejnost. Najednou z ní byla normální milující dcera, která s potěšením zpívá různé popěvky, jež hraje otec. Nevinnost, kterou v ní již dříve několikrát vycítil, byla

teď zřejmá v tom, jak se smála a jak si utahovala z otce, že vypadl z rytmu.

Stále ještě vnímal vůni, kterou kolem sebe šířila – dusnou a smyslnou – jež byla v protikladu s jejím uvolněným, hravým chováním. Takhle ji ještě neviděl. Přemítal, zda si Chantel sama uvědomuje, jak moc pro ni rodina znamená, a zda ví, že její hollywoodský image bledne ve srovnání s tím, jaká je se svými blízkými.

Uplynulý týden byl celkem klidný. Podařilo se mu včas zachytit anonymní dopisy, takže se k Chantel vůbec nedostaly. Chantel také nevěděla, že se jim podařilo vysledovat jeden z hovorů do telefonní budky v centru města. Quinn nepovažoval za nutné jí sdělit ani to, že ve dvou ze zadržených dopisů ji její anonymní ctitel úpěnlivě žádal o schůzku v New Yorku.

Ten chlap je překvapivě dobře informován o Chanteliných plánech, pomyslel si Quinn už po několikáté.

Pohládl Chantel po paži. Chantel bez rozpaků propletla prsty s jeho. Nemá smysl jí cokoliv z toho říkat, uvažoval dál. Prostě ji nenechám v New Yorku samotnou ani na vteřinu. Quinn u příkázal třem svým nejlepším mužům, aby l> i * ll na Manhattan s tím, že každý Chantclín kmk v New Yorku budou monitorovat.

Frank vyrušil Quinna z úvah, když se podíval vyzývavě na dceru a řekl: „Pořád ještě dovedeš tamhle na tu věc hrát,“ kývl hlavou k bílému klavíru, „nebo ji už používáš jenom jako zarážku na dveře?“

Chantel pohlédla na klavír, pak na své upravené nehty. „Pár kláves bych ještě poznala.“

„S takovým parádním nástrojem, jako je tenhle, bys toho měla dokázat víc.“

„Nerada bych tě zastínila, tati.“

„To bych chtěl vidět.“

Chantel pokrčila rameny a přešla ke klavíru. Zamrkala významně dlouhými řasami, posadila se a začala hrát dlouhé, složité arpeggio.

„Tys musela pravidelně cvičit!“ obvinil ji otec a hned se potěšeně zasmál.

Chantel se zadívala na Quinna. „Netrávím večery zrovna spravováním ponožek.“

„Vaše dcera je jedno velké překvapení, Franku,“ komentoval to Quinn.

„To mi nemusíš říkat. Já bych ti mohl vyprávět věci! Jeden čas –“

„Tak co mám zahrát?“ přerušila ho rychle Chantel. „Nebo mám, tati, vstát a umlčet tě nějak jinak?“

Frank si významně odkašlal. „Co kdybys zahrála tu skladbičku, co tě máma nechtěla nechat zpívat, dokud ti nebude osmnáct?“

„Na tu byla nejlepší Abby.“

„To je pravda.“ Frank se na dceru shovívavě usmál. „Ale s tebou to taky ušlo.“

Molly se potají usmála, když viděla, jak Chantel strnula.

„Ušlo?“ ušklíbala se a vzápětí už zahrála svěží úvod.

Truchlivá balada se zadírala Quinnovi pod kůži. Chantelin hlas byl jemný jako skotská v jeho sklenici a stejně působivý. Slova byla smutná a sentimentální, ale v jejím podání byla píseň neobyčejně podmanivá. Seděla u lesklého bílého klavíru celá v bílém. Ale Quinn už nemyslel na anděly. Její hlas jako by proteplil celou místnost. Hrdlo měl sevřené a poslouchal se zatajeným dechem.

Pak vzhlédla od kláves a jejich pohledy se setkaly.

Nebyla to zamilovaná píseň, naopak, byla to píseň o ztracené lásce. Napadlo ho, že kdyby Chantel ztratil, pak by žádná slova nesvedla popsat jeho zoufalství. Už předtím byl rozbolavělý touhou. Už předtím ho dovedla rozpálit. Ale teď, poprvé, se cítil slabý.

Aniž odvrátila pohled od Quinna, zahrála posledních pár akordů.

„Docela to ušlo,“ opakoval Frank, potěšen jejím přednesem. „A teď kdybys

„Franku, už je pozdě.“ Molly poklepala manželovi na ruku. „Zítra bude rušný den, měli bychom už jít spát.“

„Pozdě? To je hloupost, vždyť ještě není

„Je pozdě,“ opakovala Molly. „A čím dýl

o tom mluvíme, tím je později... Mám pro tebe nahoře překvapení.“

„Ale já jsem se zrovna dostával do... Překvapení?“

„Jo, přesně tak,“ významně na něj zamrkala. „Tak jdeme, Franku. Dobrou noc, Quinne.“

„Dobrou, Molly,“ řekl Quinn s očima upřenýma na Chantel.

„Dobře, dobře, vždyť už jdu,“ bručel Frank. „Dobrou noc, vy dva... Chantel, buď tak hodná a zeptej se, jestli by ta tvoje kuchařka mohla upéct k snídani vafle?“

„Dobrou noc, tati.“ Nastavila otci tvář k polibku.

Jak Frank vystupoval s manželkou po schodech k ložnici, slyšeli, jak vyzvídá, v čem to překvapení spočívá.

„Mělas pravdu,“ řekl Quinn, když s Chantel osaměli.

„V čem?“

„Jseš báječná.“ Quinn vstal, popošel k Chantel, vzal ji za ruce a políbil je doprostřed dlaní. „Čím dýl s tebou jsem,“ zamumlal, „čím víc tě znám, tím víc tě chci.“

Vstala, ruce stále ještě v jeho sevření, a oči jí zářily, když řekla: „Ještě nikdy jsem k nikomu necítila to, co k tobě. Musíš mi to věřit.“

„Právě naopak, potřebuju tomu věřit.“ Stačilo málo, velice málo, a udělal by ten konečný krok. Cítil, že má na jazyku vše, co je třeba říct: sliby, ujištění vzájemné potřeby a věrnosti. Ale bál se, že by ji tím odradil, že by ji k tomu všemu tlačil příliš brzy. „Pověz mi, co si teď přeješ, Chantel.“

„Tebe.“ Tohle od něj mohla žádat, tohle nebylo víc, než jí byl ochoten dát. „Stačí mi, když budeme spolu.“

Málem se zeptal: Na jak dlouho? Ale strach mu to nedovolil. Vezmu zatím za vděk tímhle večerem, touhle nocí, rozhodl se, a pak budu bojovat o další. „Pojďme nahoru,“ navrhl.

Ruku v ruce, srdce plná lásky, vystupovali po schodech k Chantelině ložnici.

Lampičku na nočním stolku nechali svítit. Zvláštní, napadlo ji, že mi srdce tak splašeně buší, že jsem tak nervózní, když přece vím, jaké to bude. Proč mi to najednou právě teď připadá tak mimořádné? Zrovna jako by to bylo poprvé.

Nabídla mu rty a čekala divoký polibek plný vášně.

Quinn však byl něžný. Jen pohládl její rty svými a Chantel cítila, jak jí napětí ve svalech povoluje a tělo jí zvláčnělo. Vzal její obličej do dlaní a palci jí hladil hrdlo, něžně jako vánek, bylo to jako příslib, jako milostný šepot.

Jaké asi bude milování, jehož předehra je tak něžná a mírná? Byla plna touhy a každé jeho pohlazení jako by ji tišilo i rozněcovalo

zároveň. Jeho ústa byla trpělivá a dotýkala se jejího obličeje, jako by si chtěl vštípit jeho podobu dotechem rtů a chutí jejích tváří. Lehýnce zlíbal její líce a pak vyhledal její ústa. Obrisy pokoje se jí roztočily před očima.

Byla úžasná. Teď už věděl, že její krása není jen krásou těla. Bude ji hýčkat. Zabořil jí prsty do vlasů a vychutnával, jak hedvábné jsou na dotek. Zamumlal cosi a Chantel se k němu přitiskla.

Zatímco ji líbal, začal jí rozepínat sloupec knoflíků na zádech. Když se látka rozestoupila, přejel jí prsty podél páteře, něžně, jako kdyby se dotýkal křehkého skla. Hedvábí sklouzlo na podlahu a Chantel se zachvěla. Byla nahá a teplá a měla pocit, že celý večer čekala na tuhle chvíli.

Quinn se od ní odtáhl, aby ji mohl celou obsáhnout jediným pohledem. Byla tak drobná, tak jemná, pleť měla jako z porcelánu a vypadala jako socha vytesaná z alabastru. Vlasy jí ve vlnách splývaly přes ramena a končily právě nad křivkou ňader. V pase byla tak štíhlá, že ji téměř mohl obejmout spojenými prsty obou rukou. Žasl, že tolik síly může být skryto v tak křehkém těle.

„Jsi tak krásná,“ řekl hlasem, který sám nepoznával, „že mi to až bere dech.“

Vklouzla mu do náruče.

Oknem vanul dovnitř čerstvý vítr, který věstil déšť. Vůně noci se mísila s vůní jejich vzrušených těl. Pomaloučku, a stejně něžně jako prve on ji, ho svlékla.

Přejela dlaněmi svaly na jeho ramenou a pažích a vychutnávala jejich sílu. Pak neodolala a políbila ho na hrud'. Jeho svalnatý trup jako by ji vybízel, aby se ho dotýkala, aby ho dráždila. Spokojeně si vzdychla a zdvihla hlavu, aby ho políbila na rty.

Pak spolu klesli na postel.

Žádný spěch, žádný chvat.

Každý dotek jejich těl jim působil rozkoš. Chantel se nadzdvihla a podívala se na něj. Kdyby mu tak dokázala říct, jak moc pro ni teď znamená. Kdyby mu tak dokázala vysvětlit, jak moc potřebuje být s ním – teď, zítra, už napořád... Věří muž jako Quinn na trvalý vztah? Zavrtěla hlavou, jako by chtěla ty myšlenky zahnat. Tohle všechno mu nemůže říct, na tohle se ho nemůže ptát, ještě ne.

Až doted' netušil, že takovéhle milování vůbec existuje. Ani ve chvíli vrcholné vášně, kterou jeden v druhém vyvolali při jejich prvním milování, netušil, že to může být takhle krásné. Ujišťoval se už dřív, že Chantel patří jemu, ale teď, když mu ležela v náručí, povolná a oddaná, konečně tomu uvěřil. A co víc, viděl, že i on je její. Láska plná něhy byla víc spalující než láska divoká a vášnivá.

Vstoupil do ní, snadno a samozřejmě. Se slastným zasténáním ho přijala. Společně stoupali k vyvrcholení, jejich pohyby sladěny v dokonalé harmonii.

Když si dali vše, co bylo v jejich silách, zůstali ležet jeden druhému v náručí a usnuli.

„Nespěchej na mě,“ vrčel Frank na manželku. „Nepopoháněj mě.“ Frank se zastavil před pultem letecké společnosti. „Chci se jenom ujistit, že mi nepošlou bendžo do Duluth.“

„La Guardia,“ s úsměvem ukázal zřízenec

Frankovi visačky na zavazadlech. „Buďte bez starosti.“

„To se vám snadno řekne. To bendžo mám dýl než vlastní ženu.“ Odkášlal si a stiskl Molly významně rameno. „Ne že by mi snad na tobě záleželo mň, drahoušku.“

„Ale nás od sebe neoddělí. Už sis vzal ten prášek proti nevolnosti?“

„Jo, jistě, nedělej si starosti.“

„Frank nesnáší létání,“ podotkla Molly, zatímco dávala do kapsy letenky a palubní lístky. „A Chantel to zdědila po něm.“

Quinn se překvapeně zastavil a podíval se na Chantel. „Ty nemáš ráda létání?“

„Ale jo.“ Chantel už spolykala půl tuby léků proti překyselení žaludku a dva prášky proti nevolnosti v letadle.

Molly se podívala na hodinky. „Měli bychom sebou trochu hodit.“

„Ženský. V jednom kuse někam pospíchají.“ Frank přátelsky plácl Quinna po zádech. „Proč si s nima vůbec něco začínáme?“

„Ve městě to je ta jediná zábava.“

„Svatá pravda.“ S pocitem, že svět je báječné místo, se Frank uchechtl a prošel automatickými dveřmi do haly.

„Jseš dneska ráno nějaký čiperný,“ poznamenala Chantel k otci a snažila se ignorovat pocit, že má v žaludku kus olova.

„Taky mám proč!“ Frank jen zářil, když je eskalátor dopravoval k místnosti pro cestující do New Yorku. „Báječně jsem se vyspal,“ vysvětlil.

Mrkl po Molly a v duchu uvažoval, jestli si zase brzy vezme na noc tu miniaturní černou košilku.

Když procházeli bezpečnostní kontrolou, Chantel začala praktikovat techniku pravidelného, pomalého dýchání, která jí pomáhala při cestování vzduchem.

„Zlato,“ ozval se Quinn vedle ní. „To nemáš nějaký prášek na uklidnění?“

„Ty neberu!“ prohlásila a nervózně zkroutila pásek příruční tašky v prstech. „Kromě toho, jsem naprosto v pořádku.“

Vzal ji za ruku a konstatoval: „Máš ruce jako led!“

„Je tu chladno.“

Quinn si povšiml muže, jenž si otíral kapesníkem čelo, jak se místnost ohřívala, když ji zaplňovali cestující. „Netušil jsem, že máš strach z létání.“

„Nebud’ směšný, létám každou chvíli.“

„To vím. Ale musí to být pro tebe těžké.“

Znechucena vlastní slabostí mu mlčky zírala přes rameno. Pak dodala: „Každý má právo na nějakou fóbii.“

„To je fakt.“ Vzal ji za ruku a přitiskl ji ke rtům. „Dovol, ať ti pomůžu.“

Snažila se ruku uvolnit, ale držel ji pevně. „Quinne, připadám si jako bych byla méněcenná... Radši mě nech být.“

„Jistě. Ale nebude ti vadit, když tě budu držet v letadle za ruku?“

„Poletíme šest hodin,“ zamumlala sklesle. „Šest šíleně dlouhých hodin.“

Naklonil se k ní a zašeptal: „Něco vymyslíme, aby nám to uběhlo.“ Sklonil hlavu, aby ji políbil, a tak se stalo, že si ani jeden z nich nevšiml muže s tmavými brýlemi, jenž se usadil v rohu čekárny. Ani jeden si nevšiml, jak při pohledu na ně zaťal ruce v pěst.

„Kdybychom dělali to, na co myslíš, tak nás zatknou,“ zamumlala, ale přece jenom cítila, jak v ní napětí ustoupilo.

Quinn ji políbil. „Ty mě udivuješ. Myslel jsem, že si zahrajeme žolíky.“

„To ti tak akorát věřím.“ Když ohlásili jejich let, zhluboka se nadechla a ruku v ruce s Quin– nem kráčela k východu na letištní plochu. „Každý bod dolar, souhlasíš?“ podívala se na něj.

„Platí.“

Zasmála se a spolu s rodiči vyšli na letiště.

Muž v tmavých brýlích vstal, narazil si klobouk hluboko do čela a vyndal palubní vstupenku. Pak zmizel v zástupu cestujících, který proudil k letadlu.

DESATA KAPITOLA

„Opravdu ti to nevadí, takhle se nechat zatáhnout do rodiny?“ zeptala se Chantel Quinna, zatímco pečlivě ukládala šaty do tašky. Šaty navrhl jeden z předních hollywoodských návrhářů, ale nebyly určeny ani pro natáčení, ani pro divadelní jeviště. Chantel si je objednala pro jedinečnou událost – měla být družičkou na sestřině svatbě.

„Takhle tomu říkáš?“ Quinn se s pobaveným úsměvem posadil na rozestlanou postel. Měl na sobě jenom ručník a s nechutí přemýšlel o pečlivě vyžehleném obleku, který na něho čekal ve skříni.

„Jak jinak.“ Chantel ustaraně zkontrolovala taštičku s kosmetikou. I kdybych něco zapomněla, uvědomila si, Maddy to bude určitě mít – nejspíš dokonce nerozbalené v původní krabičce. „Táta říkal, že musíš být v Reedově bytě hodinu před obřadem.“ Zarazila se a zvědavě na Quinna pohlédla. „Co vlastně vy chlapi děláte před svatbou?“

„To je státní tajemství. A pokud jde o tu první otázku, tak mi to vážně nevadí.“

Znovu se zarazila a nervózně poklepávala kartáčem o dlaň.

„Co si vlastně ty myslíš o Reedovi? Já vím, viděli jsme ho včera večer jenom pár hodin, ale určitě sis o něm nějaké mínění udělal.“

„Bojíš se, aby se sestřička nespálila?“

„To patří k sesterským povinnostem.“

Opřel se o polštář a zadíval se na Chantel. Kraťoučká sukně, hedvábná blůzička, blondáté vlasy stažené dozadu a zajištěné

zlatými hřebínky. Chantel O'Hurleyová sice vůbec nevypadala jako mateřský typ, ale Quinn už věděl, že v jejím případě zdání klame.

„Spolehlivý a v každém případě úspěšný. Řekl bych, že puntičkářský. Konzervativní.“

„A Maddy?“

„Roztěkaná, teatrální a trochu naivní.“

„To je celá Maddy,“ zamumlala Chantel. „Člověk by řekl, že tak po deseti minutách si ti dva už nebudou mít o čem povídat. Ale

„Ale?“

„Ale přesto z nich mám dobrý pocit.“ S povzdechem uložila kartáč do taštičky. „Prostě mám pocit, že jim to bude klapat.“

„Tak proč si děláš starosti?“

„Je to moje mladší sestřička.“

„Mladší – o kolik minut?“ pousmál se.

„To s tím nemá co dělat,“ odpověděla ihned s takovou jistotou, že Quinn pochopil, že tuhle otázku už slyšela častěji. „Je to moje mladší sestřička a vždycky byla z nás tří nejdůvěřivější a nejvíc zamilovaná.

Abby, ta je... ta je pevná ja-

ko skála,“ řekla. „A já jsem dost otrlá, abych udržela hlavu nad vodou, ať se děje co se děje, ale Maddy... Maddy je holka, která věří, že pravda zvítězí a všechno dobře dopadne.“

„Já si myslím, že tvoje sestra přesně ví, co chce a jak to dostat.“

„Já si to vlastně myslím taky. Nejspíš jsem jenom sentimentální.“

Quinn zvedl obočí. „Co kdybys šla sem ke mně a byla sentimentální tady?“

„Myslela jsem, že čekáš na hotelovou službu?“ usmála se Chantel.

„Nerad čekám sám.“

„Quinne, jestli se znova vrátím do postele...“

„Ano? Tak co?“

„Tak z toho bude jedno nádherný milování.“

„Vyhrožuješ?“ Pohodlně si lehl, ruce složené za hlavou. „Proč nejdeš sem a nezopakuješ mi to tady?“

Odložila taštičku s kosmetikou a šla k němu. „Abys nelitoval.“

„Vytahuješ se.“

„Jen se neutěšuj,“ zamumlala a přejela mu rukou po noze vzhůru až do míst, která zakrýval ručník.

Ale než se zmohla na jakoukoliv akci, Quinn ji chytil za zápěstí a vzápětí už mu ležela na hrudi. Chantel se rozesmála, pak smích zdusil Quin– nův polibek.

Připadalo mu až nemožné, že by už zase po něm toužila stejně intenzívně jako předchozího večera, kdy spolu vklouzli do hotelové postele;

a přece měl pocit, že je stejně vzrušená a roztoužená.

Voněl koupelí a jeho vlasy, které ji šimraly v obličejí, byly ještě vlhké. Opět měla jeho tělo jen pro sebe, silné, mužné, nahé. Znovu se zasmála a začala ho líbat na hrdlo.

„Co je tady k smíchu?“

„Připadám si u tebe tak... v bezpečí.“ Pohodila hlavou a usmála se na něj. „Báječně bezpečná.“

Odhrnul jí vlasy z obličejí a chvíli je nechal volně prokluzovat mezi prsty. Jak je to možné, že stačila tak krátká doba, aby pro něho tahle holka znamenala tak strašně moc?

„Byl bych rád, kdybys cítila něco víc než jenom bezpečí,“ namítl.

„Vážně?“ Sklonila hlavu a políbila ho na rameno. „A copak?“

Lásku, oddanost, věrnost. Sám se vyděsil, jak se mu právě tohle okamžitě vybavilo. Pro jistotu

svou, nebo možná její, to ale neřekl nahlas. Zato milování, pomyslel si, to nemůže ublížit ani jednomu z nás – na rozdíl od vyznání citů.

„Co kdybych ti to ukázal?“ Vzápětí už Chantel ležela pod ním na zádech. Ručník kolem jeho pasu držel na svém místě jen tlakem jeho těla na její. Když ucítila jeho rty, zatáhla za ručník, aby ho vysvobodila. Zasmál se a rychle rozeplnul knoflíčky její blůzy. Když se vzápětí ozvalo z přilehlého pokoje zaklepání, oba svorně zaúpěli. Chantel se vzepřela na lokti a odhrnula si rozčuchané vlasy z obličejí.

„Hlavně že sis musel objednat snídani, vid'!“

„Řekni, ať ji přinesou později,“ navrhl, vsunul jí ruku pod sukni a pohladil ji po stehně. Klepání se ozvalo znovu, ještě důrazněji.

„Já otevřu,“ povzdechla si. Vstala a upravila si blůzičku. Ušklíbala se, sebrala se země ručník a hodila ho přes postel. „Zůstaň, kde jsi.“ Rychle ho ještě políbila. „Ani se nehni.“

„Ty jsi velitel.“

„Hlavně, aby sis to pamatoval.“ S úsměvem zmizela ve dveřích do druhého pokoje. Quinn sice dostane snídani, ale s její konzumací bude muset počkat.

Quinn natáhl ruku k rádiu na nočním stolku a zapnul ho. Trocha hudby se hodí, pomyslel si. Závěsy byly stále ještě stažené a v místnosti bylo šero. Tahle scenerie mohla být vlastně kdekoliv. Na okamžik si představil, že to je jejich ložnice – ne ložnice v jejím domě či v jeho domě, ne v nějakém hotelu, ale v domě, který si postavili pro sebe oni dva. Když je člověk zamilovaný, uvědomil si, nemyslí jenom na přítomnost, ale

na celý budoucí život.

Možná že teď je vhodná příležitost jí říct, přiznat se, že ji miluje, že s ní chce sdílet život. Celý život – přítomný i budoucí, že u něj nejde jenom o chvilkové milostné vzplanutí, o ukojení milostné touhy. Ujistit ji, že jeho cit nikdy nepo–hasne, že po ní touží a ta touha nikdy nevymizí. A co víc, že je plný emocí, a s každou chvílí, kterou jsou spolu, ji miluje víc.

Chtěl se s ní oženit. Ta myšlenka by ho měla poděsit, ale místo toho ho pobavila. Chtěl s ní žít se všemi formalitami, které vždycky zavrhoval jako omezující a nedůležité. Dům, rodina, její snubní prsten na svém prstě a jeho na jejím. Quinn Doran, otec rodiny. Najednou mu na tom nepřípadalo nic divného.

Chantel se možná bude zdráhat. Nejspíš ano. Bude na ni muset trochu tlačit. Když si to představoval, musel se usmívat. Přesvědčit Chantel O'Hurleyovou, aby se za něj provdala, může být ten nejtěžší úkol, který si kdy předsevzal splnit.

„Quinne!“

„Ano?“

„Můžeš sem na chvíli?“

V jejím hlase zaslechl náznak napětí. Zapomněl na své sny a natáhl se po županu. Už na prahu uviděl květiny. Ležely na stolku vedle dveří, kytice rudých růží, sotva rozvinutých poupát. Chantel stála vedle, bílá jako kartička papíru, kterou držela v ruce.

„Quinne, on ví, že jsem tady.“ S vypětím vůle to svedla říct téměř klidně. „Píše, že mě bude sledovat, kamkoliv se hnu.“ Když mu lístek podávala, prsty se jí nechvěly – ale studené byly jako led. „Píše, že jenom čeká na vhodný okamžik.“

Quinn jí vzal lístek z ruky a rychle ho přehlédl. V rohu obálky bylo vytištěno jméno květi– nářství.

„Právě udělal první chybu,“ zamumlal. „Kdo to sem přinesl?“

„Hotelový poslíček.“ Oči měla upřené na reprodukci Monetova obrazu na protější stěně a uvažovala, jak je to možné, že necítí vůbec nic, absolutně nic. „Ani jsem mu nedala spopitné.“

„Přestaň.“

To okřiknutí jí vrátilo rozvahu. Otrásla se a pohlédla na Quinna. Od něho se žádných projevů soucitu, žádných těšivých slov nedočká, pomyslela si. Ani žádných planých slibů. Také je ani nechci. Chci znát pravdu. „Je tady, co?“ řekla nahlas. „Možná dokonce bydlí v tomhle hotelu,“ napadlo ji.

„Sedni si!“

Chtěl ji vzít za rameno, ale uhnula.

„Nepotřebuju sedět. Potřebuju znát pravdu.“

„Chantel

Ozvalo se zaklepání a Chantel si přitiskla ruku na ústa, aby ztlumila výkřik. Quinn zaklel, vtláčil Chantel do křesla a šel ke dveřím. Skrz kukátko uviděl hotelovou službu s vozíkem, na němž byl tác se snídaní. „Nic se neděje,“ zavolal přes rameno. „Je to snídaně.“

Quinn otevřel a číšník zajel s vozíkem ke stolku u okna. Podepsal číšníkovi účet, doprovodil ho ke dveřím a letmo se rozhlédl po chodbě.

„Trocha kávy ti udělá dobře,“ řekl a přešel kolem Chantel ke stolku se snídaní.

„Nechci kávu, chci pravdu,“ opakovala umíněně. Ačkoliv se jí třásla kolena, vstala. „Nevím proč, ale mám pocit, že ty jsi věděl, že tu bude.“

Přes její odmítnutí Quinn nalil dva hrnky. „Jo, věděl,“ přiznal se.

„Jo, věděl!“ opakovala a trpce se zasmála, ruce přitisknuté ke spánkům. „Ty teda opravdu nejsi upovídaný, co? Jak jsi to věděl, Quinne? Řekl ti to šestý smysl? Instinkt? Předtucha?“

„Mohl to být instinkt nebo předtucha.“ S nepříjemným pocitem u žaludku se k ní otočil. „Protože tuším, že tě sleduje všude, kam jdeš... Ale kromě toho to napsal v pár posledních dopisech.“

Překřížila si ruce na prsou. Cítila, jak se jí po těle šíří chlad. Teď už byla schopna vnímat, dokonce velice ostře. „Koukám, že sis nemyslel, že bych o tom třeba měla vědět?“

„Kdybych si to myslel, tak bys to věděla... Co kdybys něco snědla?“

Otupělost zmizela. Vztek se v ní vzedmul jako gejzír. Přešla ke stolu a s očima upřenýma na Quinna vzala táč se svou snídaní a upustila ho na zem.

„Co si k čertu o sobě myslíš?“ Teď, když mluvila tiše a klidně, bylo v tom víc jízlivosti než předtím. „Jak se opovažuješ jednat se mnou, jako kdybych byla nějaká husa, co má v hlavě seno a co potřebuje, aby ji někdo vodil za nos? Měla jsem právo vědět, že mě sem chce sledovat a že tu jsem ve stejném nebezpečí jako v L.A.“

Mohl také vybuchnout, nebo se mohl ovládnout. Posadil se a upil ze svého hrnku kávy. Šokovaný výraz v jejích očích teď vystřídal nefalšovaný vztek.

„Řešil jsem to, jak jsem uznal za vhodné já,“ řekl klidně. „Platíš mě a já postupuju, jak nejlíp umím.“

Ta slova ji zaskočila. Ustoupila o krok a v duchu po něm opakovala: **platíš mě...** Jak mohla zapomenout, že Quinn dělá jenom svou práci? Bolest jí projela tělem jako šíp. Ale i to bylo nakonec lepší než bezmoc a strach, které ji ovládly předtím. „Přeju si, abys mě informoval o všem, co se dozvíš, Dorane!“ řekla ledově.

„Dobře.“

Vzal toast a začal si ho mazat džemem.

„Nechám tě tady o samotě, aby sis mohl vychutnat snídani,“ oznámila mu.

„Chantel!“ zavolal tiše, ale dost důrazně na to, aby se zastavila a otočila. „Co kdyby sis zase sedla? Sama nikam jít nemůžeš.“

„Chci zajít dolů za Maddy.“

„Odvedu tě dolů, jen co se oblíknu.“ Chladně se na ni podíval. „Zůstaneš tady, v tomhle pokoji, dokud pro tebe nepřijdu.“

„Nechápu

„Mám jednoho muže v protějším pokoji a dalšího, který je v pokoji naproti Maddy. Tady uvnitř jsi absolutně v bezpečí, ale stejně tě chci dolů odvést sám.“

Byla tak našťvaná, že chvilku uvažovala, jakou má šanci utéct. Odhadovala vzdálenost ke dveřím a výraz v Quinnových očích. Nakonec mlčky sklesla do křesla a celou dobu, co snídal, ho zcela ignorovala.

Malé, zastrčené květinářství bylo na šedesáté ulici. I když mělo klimatizaci, vzduch uvnitř byl dusný a nasycený vůní květin. Kromě Quinna byly v krámku tři zákazníci. Dva z nich čekali před otlučeným pultem pokrytým papíry Stranou stál řinčící telefon, který utrápený muž za pultem ignoroval. Třetí zákazník stál u výkladní skříně a prohlížel si vystavené kytice.

„Do čtyř je tam dodat nemůžu. Prostě to nestihnu.“ Prodavač vyplňoval formulář a přitom vrtěl hlavou. Vzal od zákazníka kreditní kartu a zasunul ji do ověřovacího přístroje. „Jo, bude krásná,“ odpověděl na tichou otázku kupujícího. „Velké růžové karafiáty a asparágus. Bude to velice vkusné... Tady to podepište.“

Prodavač přešel k dalšímu zákazníkovi a Quinn si prohlížel vázu s liliemi.

„A co vy?“ vyrušil ho po chvilce prodavačův hlas. „Budete něco kupovat, nebo jste se přišel na ty kytiky jenom koukat?“

Quinn se otočil. Obchod byl prázdný a prodavač teď urovnával nařezané archy papíru na pultě. „Máte tu dneska pěkný frmol, co?“

„To mi říkáte novinu.“ Mužík vyndal kapesník a otřel si zátylek. „Mám potíže s klimatizací, mou prodavačku chytil slepák a umírá moc lidí.“ Když se na něj Quinn tázavě zadíval, dodal: „Pohřby. Tenhle týden nestačím vozit gladioly.“

„Těžkej život.“ Quinn se vyhnul džbánů s kopretinami a podal květinářovi vizitku, kterou Chantel dostala spolu s růžemi. „Je to vaše?“

Květinář mrkl na kartičku. „Máte to tam napsaný, ne?“ ukázal na roh karty. „Květinářství Bernstein. Bernstein jsem já. Měl jste nějaké problémy s doručením?“

„Mám jenom dotaz. Rudé růže, jeden tučet, dodané dneska ráno do hotelu Plaza. Kdo je koupil?“

„Vy se mě ptáte, kdo je koupil?“ Bernstein se rozesmál nosovým smíchem. „Mladý muži, tenhle týden jsem prodal dvacet tuctů růží – jak mám podle vás vědět, kdo koupil tenhle?“

„Vedete si záznamy, ne?“ Quinn ukázal na knihu na pultě. „A máte účtenky. Měl byste mít účtenku na tučet rudých růží k dodání do Plaza v deset nebo půl jedenácté dneska ráno.“

„Vy chcete, abych se hrabal ve svých účtenkách?“

Quinn sáhl do kapsy, vyndal dvacetidolarovku a položil ji na pult. „Přesně tak.“

Mužik se napřímil a zatvářil se rozhořčeně. „Úplatky neberu. Když chcete utratit dvacet dolarů, kupte si za ně kytky.“

„Dobře. Tak jak je to s těmi účtenkami?“

„Vy jste polda?“

„Soukromej.“

Bernstein zaváhal. Pak něco zamručel, otevřel zásuvku a vyndal svazek účtenek. Chvilí je prohlížel, pak konstatoval: „Dneska nikdo žádný růže nekoupil.“

„A co včera?“

Quinn si tím vysloužil další znechucený pohled, ale nakonec Bernstein přešel k sousední zásuvce. „Rudé růže do Main, dva tucty do Pensylvánie,“ četl ve svých záznamech. „Jeden tučet na Sedmadvacátou...“ Mumlal další adresy, až nakonec řekl: „Jeden tučet do Plaza Hotel, apartmá číslo 1203, k dodání dnes ráno.“

„Můžu se kouknout?“ Aniž čekal na odpověď, Quinn mu vzal účtenku z ruky. „Placeno hotově.“

„Nevadí mi, když mi někdo platí hotově.“

Hotově, to znamenalo žádný podpis. Quinn vrátil prodáváči účtenku. „Jak vypadal?“

„Jak vypadal?“ Muž se znovu posupně uchechtl. „Vy myslíte, že budu zejtra vědět, jak vy vypadáte? Lidi sem přijdou, koupějí si kytky. Kašlu na to, jestli mají třeba oko uprostřed čela

hlavně, že jejich kreditky jsou pravý a jejich prachy jsou zelený.“

„Zkuste si vzpomenout,“ namítl Quinn a vyndal dalších dvacet dolarů. „Máte tu úžasný kytky.“

Květinář se na něj prohnanež zadíval. „Ty karafiáty za výkladem už mají na kahánku.“

„Náhodou karafiáty přímo miluju,“ prohlásil Quinn.

Muž přikývl, strčil obě bankovky do kapsy a položil před Quinna povadlé karafiáty z výkladní skříně. „Vzpomínám si, že řekl, že ty růže jsou pro Chantel O’Hurleyovou. Včera tady byl pěkný frmol. Mou prodavačku odvezla ambulance, druhá je na dovolené a do toho přišly dvě svatby.“ Pan Bernstein měl skutečně květiny rád, protože vyndal plastovou láhev s vodou a karafiáty orosil. „Takže mi řekl, abych jí ty růže poslal. Zeptal jsem se ho, jestli to je ta herečka, protože, víte, já a moje stará chodíme často do kina. Jo, a taky jsem se ho zeptal, jestli je z Kalifornie. Měl klobouk, takový ten panama, a tmavé brýle.“

„A co vám odpověděl?“

„Myslím, že na to nic neřekl... A už se mě neptejte, jak vypadal, protože to nevím. Zrovna tu byla paní Donahuová, která má plnou hlavu starostí se svatbou své dcery. Potřebuje spousty růží. Růžových.“ Pan Bernstein pokrčil rameny. „Byl to chlap, klobouk měl naražený do čela, takže z obličeje jsem skoro nic neviděl.“

„Stáří?“

„Mohl být o něco mladší než vy, nebo taky starší. Ale nebyl tak urostlej. Byl nervózní,“ vzpomněl si najednou a v záchvatu špatného svědomí přidal ke karafiátům trochu asparágu.

„Proč myslíte?“

„Vešel a kouřil, nějaký cizí cigarety. Tady se kouřit nesmí, ani luxusní cigarety... Není to dobré pro květiny.“

„Jak to víte, že to byly cizí cigarety?“

„Jak to vím? Jak to vím? Poznám přece americké cigarety,“ řekl květinář dotčeně. „A tohle americká cigareta nebyla. Taky jsem mu

řekl, ať ji zhasne. Kašlu na to, kolik prachů tady chce někdo utratit, kytkám škodit nesmí,“ vysvětlil pan Bernstein zásadově.

„Takže byl nervózní, protože kouřil?“

„Když dal tu cigaretu pryč, nedokázal držet ruce v klidu. Heleďte, i bez toho chlápka jsem tu měl včera dost problémů. Z paní Donahuové mně šla hlava kolem a moji prodavačku chytlo slepý střevo. Nedivil bych se, kdyby po mně chtěla náhradu ušlý mzdy.“

„Ještě si vzpomenete na něco?“ snažil se ho

Quinn odvést od nešťastného slepého střeva. „Neudělal něco, nebo neřekl něco, co by vám utkvělo v hlavě?“

„Klipsa na peníze,“ vzpomněl si náhle pan Bernstein. „Jo, nevyndal ty bankovky z peněženky, ale měl je sponknutý klipsou. Pěknou, nic takovýho, co najdete na ulici. Stříbrná, s monogramem.“

„S jakým monogramem?“

„S jakým?“ Květinář začal sklízet se stolu účtenky. „Copak to člověk pozná? Byl samý kudrlinky.“

„Měl nějaké prsteny? Hodinky?“

„To nevím. Tý klipsy jsem si všimnul, protože v ní byl skřípnutej pěkně tlustej svazek bankovek. Možná byl ověčenej prstenama, možná taky ne. Zajímaly mě jeho prachy a ne jeho šperky.“

„Díky.“ Quinn vyndal svou vizitku a na zadní stranu napsal telefon do hotelu. „Byl bych vám zavázaný, kdybyste mi zavolał, jestli si ještě na něco dalšího vzpomenete. Nebo kdyby se tu znovu objevil.“

„Něco provedl?“

„Řekněme spíš, že bych si s ním rád promluvil.“

„Nezapomeňte tu ty karafiáty.“

Quinn sebral kytici a zamířil ke dveřím.

„Koukám, že tam u vás v Kalifornii máte pěkný cvoky,“ poznamenal pan Bernstein.

„Jako všude jinde.“

„Filmový hvězdy.“ Opět se posupně zasmál. „Ten chlápek řekl, že pracuje s Chantel O’Hur– leyovou. V jejím bezprostředním okolí.“

Quinn pevněji sevřel kliku. „Díky.“ Když byl na chodníku, strčil kytici karafiátů do rukou ženě, která proti němu tlačila nákupní vozík. Ani se neotočil, aby viděl, jak za ním udiveně zírá. U žaludku

cítil svíravý pocit, protože znal jednoho muže, který občas používal stříbrnou klipsu na peníze. Tu klipsu mu věnovala sama Chantel a tím mužem byl Matt Burns.

Nechtělo se mu to věřit. Matt byl přítel a málokdo věděl tak dobře jako Quinn, jak obtížné je v jeho profesi získat přítele a udržet si ho. Jenomže jak dobře vlastně Matta Burnse zná?

Dokud ho kvůli Chantel neprověřoval, o tom dluhu ze sázení vůbec nevěděl. Tenkrát zradil svého klienta kvůli jedné vášni – není to vlastně docela logické, že je schopen teď zradit Chantel kvůli jiné vášni?

Klipsu na peníze ovšem nosí spousta lidí, uvědomil si, zatímco se vzdaloval od hotelu, místo aby se vracel. Než budu mluvit s Chantel, musím si všechno pořádně rozmyslet, opakoval si v duchu. Spousta lidí používá stříbrnou klipsu a rovněž kouří cizí cigarety. Ale pochyboval, že kromě Matta existuje ještě někdo, kdo tohle oboje splňuje, a přitom se Chantel úzce spolupracuje.

Byl jsem prostě idiot, nadával si, když zastavil u telefonní budky. To Chantel mě takhle vyvedla z míry. Nejsem tu přece od toho, abych hledal důvody, proč to Matt Burns být nemůže.

Vyjmul z kapsy elektronický diář, našel Mat– tovo telefonní číslo a vytůkal ho.

„Agentura Matta Burnse.“

„Potřebuju mluvit s panem Burnsem.“

„Lituji, ale pan Burns bude volný až v pondělí.“

„Heledte, milá slečno, tohle je důležité. Tak ho koukejte zavolat.“

„Lituju, ale pan Burns není v L. A.,“ informoval ho odměřeně ženský hlas.

Quinna zamrazilo v zádech. „Kde je?“

„To nejsem bohužel oprávněná sdělovat, pane,“ odbyla ho slečna.

„Tady Quinn Doran... Volám v zastoupení Chantel O’Hurleyové.“

„Promiňte, pane Dorane. Měl jste se představit hned. Lituju, ale pan Burns je skutečně mimo L. A. Mám mu říct, aby vám zavolal, kdyby se mi ozval?“

„Zavolám ho v pondělí sám. Kde tedy vlastně je?“

„Letěl do New Yorku. V nějaké soukromé záležitosti.“

„Jo, tak vám děkuju.“ Zavěsil a hlasitě zaklel. Soukromá záležitost, to sedělo. Tahle zpráva bude Chantel bolet. A hodně bolet.

„Ještě tři hodiny.“ Maddy O'Hurleyová vyskočila z křesla, přešla napříč pokojem a sklesla na pohovku. „Měli jsme radši mít tu svatbu hned ráno.“

„Však to do odpoledne vydržíš.“ Chantel usrkávala třetí kávu a dumala, kdy se jí Quinn ozve. „Neměla by sis spíš vychutnávat poslední hodiny svobody?“

„Jsem tak nervózní, že si nemůžu vychutnávat vůbec nic.“ To už Maddy zase vyskočila a rázovala po pokoji, až jí ohon zrzavých vlasů poskakoval po zádech. „Ještě štěstí, že jsi tu se mnou.“ Zastavila se a vděčně stiskla sestře paži. „Nebýt toho, tak už jsem teď z toho čekání šílená. Škoda jenom, že tu s námi není i Abby.“

„Přijde, jakmile se jí podaří přehrát Dylana a kluky našemu tátovi. Co kdybys zkusila myslet na něco jiného než na svatbu?“

„Na něco jiného?“ Maddyino štíhlé tělo tanečnice se otočilo v piruetě kolem dokola. „Jak bych mohla myslet na něco jiného? Jít k oltáři je ta největší role, jakou jsem kdy mohla dostat.“

„Když už mluvíš o rolích, tak mi něco pověz o té, kterou zrovna hraješ v divadle.“

„Je fantastická.“ Jak přišla řeč na milované divadlo, Maddyiny jantarové oči se rozzářily. „Možná jsem zaujatá, protože to je role, při které jsem se s Reedem seznámila, ale podle mě to je ta nejlepší role, jakou jsem kdy dostala. Ostatně jsem doufala, že se na mě přijdeš podívat.“

„Mám se zase za pár dní do New Yorku vrátit, budeme tu natáčet. To už budeš zpátky ze svatební cesty a na jevišti.“ Chantel nervózně nahmatala cigaretu. „A pokud můžu soudit podle divadelních kritik, tak tuhle hru budete hrát ještě pár let.“

Maddy sledovala, jak sestra převrací v prstech cigaretu a pak si zapaluje. Chantel kouřila jen málokdy, jen když byla nervózní. „Jak pokračuje tvoje natáčení?“

„Nemůžu si stěžovat.“

„A ten vztah s Quinnem? Je to vážné?“

Chantel pokrčila rameny. „Je to jenom taková... příležitostná známost.“

„No tak, Chantel, mě neoblafneš. Už jsem pár tvých příležitostných známostí zažila, takže poznám ten rozdíl. Pohádali jste se? Včera večer jsi vypadala úžasně šťastná. Pokaždý, když ses na něj podívala, tak ses celá rozzářila.“ Maddy se přiměla zůstat na místě, pak se usadila na opěradle Chantelina křesla a čekala na odpověď.

„No jo, vždyť já jsem šťastná,“ ujistila ji Chantel a poklepala Maddy po ruce. „Jak bych nebyla šťastná, když se moje mladší sestřička vdává za chlápka, který si ji skoro zaslouží.“

„Nehraj to na mě, Chantel!“ řekla Maddy a zvážněla. Vzala sestru za ruku a cítila, jako by sestřina nervozita přecházela i na ni. „Něco váž– nýho se stalo, vid’?“

„Co tě to popadlo, já jen Odmlčela se, když se ozvalo zaklepání na dveře. Maddy cítila, jak jí Chantel mimoděk vylekaně stiskla ruku.

„Chantel, co se děje?“

„Ale nic, vážně nic.“ Znechucena, že se nedokáže ovládat, Chantel rychle ruku odtáhla. „Prostě se jen podívej, kdo to je. Aby nám sem ne– vpadl nějaký nedočkavý ženich.“

Chantelina odpověď Maddy rozhodně neuspokojila, ale poslušně přešla ke dveřím. „Je to Abby,“ hlásila, když se podívala kukátkem na chodbu. A s její pomocí, napadlo ji, aspoň spíš vytáhnu z Chantel, co ji trápí. Otevřela dveře a překvapeně se zadívala na sestru. „Jak to, že jsi ještě neztloustla?“

Abby si se smíchem položila ruku na břicho. „Protože na to mám ještě dalších pět měsíců. A jak to, že ty ještě nejsi připravená k odchodu?“

„Protože se vdávám až za tři hodiny.“

„Tak to už máš nejvyšší čas.“ Abby přehodila tašku s oblečením přes opěradlo židle a otočila se k Chantel. „Myslíš, že ji společnými silami zvládneme?“

„Doufejme. Aspoň tady přestane pochodovat sem a tam. Děkuju bohu,“ pootočila se k Maddy, „že tě Reed přemluvil, aby ses přestěhovala z toho starého bytu. Tam bychom se teď pletly jedna přes druhou.“

„Pořád se mi po něm ještě stýská,“ usmála se Maddy a objala sestry kolem ramen. „Pořád si nedovedu představit, že budu bydlet v té nóbl čtvrti a v luxusním bytě... Dylan s klukama jsou s naším tátou?“

„Předala jsem mu je ve dveřích. Máma byla u kadeřnice a táta začal hned Dylana přemlouvat, že by si mohli dát předsvatební přípitek... Už se nemůžu dočkat, až uvidím Bena ve smokingu. Vypadá jako takový zmenšený dospělák. A Chris mrmlá, že jsme si ty smokingy jenom pronajali, místo abychom jim je koupili. Tvrdí, že je potřebuje ukázat kamarádům doma. A mimochodem,“ stiskla Chantel paži, „ten tvůj Quinn se mi líbí.“

„To přivlastňovací zájmeno je ještě trochu předčasné,“ zmohla se Chantel na úsměv. V náhlém popudu přešla k telefonu. „Já vím, co tu chybí,“ prohlásila, zatímco vytukávala číslo hotelové služby. „Přineste mi láhev šampaňského, Dom Pérignon, ročník 71... Ano, do apartmá Madeline O'Hurleyové... Děkuju.“

Abby zdvihla obočí a opřela se Maddy o rameno. „Ještě není ani jedenáct.“

„Kdo by koukal na hodinky?“ prohlásila Chantel. „O'Hurleyovic trojčata budou oslavovat.“ Náhle se jí oči zalily slzami. „Kristepane, občas mi tak chybíte, že to je až k nevydržení.“

Vzápětí už byly u sebe a objímaly se, Maddy popotahovala, Abby je hladila a pak, k úžasu zbývajících dvou, se Chantel dočista sesypala.

„No tak, sestřičko!“ Abby usadila Chantel na pohovku a starostlivě mrkla na Maddy. „Co se děje, Chantel?“

„Ale nic, vážně, vůbec nic.“ Chantel si rychle stírala slzy s tváří. „Jen jsem nějak naměkko. Asi jsem trochu přetažená... To jenom, že vás tu obě vidím, ty máš takovou fantastickou rodinu a Maddy ji zrovna zakládá. A tak mě napadlo...“ Nedořekla a zavrtěla hlavou. „Ne, už jsem se jednou rozhodla a musím za tím stát.“

Abby odhrnula Chantel vlasy z tváře a tiše se zeptala: „Chantel, to mluvíš o Quinnovi?“

„Ano... Vlastně ne.“ Zvedla ruce a nechala je rezignovaně sklesnout. „Já nevím. Mám trochu potíže s jedním příliš dotěrným ctitelem,“ přiznala a snažila se, aby to znělo co nejneviněji. „Najala

jsem Quinna, aby ho držel ode mě v bezpečné vzdálenosti, a pak jsem se do Quinna zamilovala a...“ Vzdychna a pousmála se. „Tak, a teď jsem si vám vylila srdce.“

Maddy ji políbila do vlasů. „A pomohlo ti to?“

Něco z předchozího napětí skutečně zmizelo. „Možná jsem prostě pitomá,“ Chantel začala hledat po kapsách kapesník, „ale v žádném případě nechci jít vedle tebe k oltáři s opuchlými očima.“

„Konečně zase promluvila naše stará Chantel,“ zamumlala Maddy. „A kromě toho, jestli ses do Quinna zamilovala, tak všechno dobře dopadne.“

„Vždycky optimistka.“

„Samozřejmě. Abby našla Dylana, já Reeda, takže teď už jsi na řadě ty. Ještě kdybychom mohly najít Traceho...“

„Teď jsi to ale přehnala,“ zasmála se Chantel. „Ráda bych viděla holku, která by si dovedla ochočit našeho velkého bratříčka.“ Když se ozvalo zaklepání, Chantel sebou trhla, ale rychle se vzpamatovala. „To bude to šampaňské,“ uvědomila si. Strčila kapesník do kapsy a vydala se ke dveřím. Nahnula se ke kukátku a pak se s úsměvem ohlédla na sestry. „Šampaňské je na cestě, ale máme ještě další návštěvu. Abby, zavři Maddy v ložnici, za dveřmi je jeden láskou posedlý šílenec.“

„Reed? Je to Reed?“

Maddy už byla na půl cestě ke dveřím, když ji sestry dohonily a zarazily.

„Tak to ani náhodou!“ okřikla ji Abby. Byla sice ve čtvrtém měsíci, ale pořád ještě rychlá a fit.

Chytila Maddy kolem pasu a táhla ji k ložnici. „Žádné takové, zlato. Pěkně zůstaň tady, my s Chantel ti všechno osobně vyřídíme.“

„Neblázněte, jste jako malé.“

„Neotevřu mu, dokud nebudeš v ložnici,“ prohlásila Chantel nesmlouvavě.

Maddy s nesouhlasným vrtěním hlavou odešla a bouchla za sebou dveřmi, načež Abby se pak před ně pro jistotu postavila. Chantel spokojeně přikývla a otevřela dveře na chodbu. „Položte ho tamhle,“ přikázala číšníkovi. „A vy,“ zastavila Reeda varovně vztaženou pravicí. „Vy už ani o krok dál.“

„Potřebuju s Maddy jenom na moment mluvit.“

Chantel úspěšně potlačila úsměv a zavrtěla hlavou. Měla pocit, že přímo cítí lásku, která z muže před ní vyzařovala spolu s nervozitou a roztoužeností. Reed se ještě nepřevlékl do smokingu a měl na sobě pohodlné kalhoty a košili, odrážející jeho konzervativní vkus. Vypadal jako nějaký manažer. Vlastně to je manažer, uvědomila si Chantel a potřásla hlavou. Nikdy by ji nenapadlo, že její neformální a bohémsky založená sestra si najde někoho takového. A přitom se k sobě hodí.

„Podívejte, něco pro ni mám,“ namítl Reed a jak byl zvyklý prosadit svou, udělal krok dovnitř. „Jen jí to dám a hned jsem zase venku.“

„Nic jí nedáte,“ ujistila ho Chantel. „Jsme Ir– ky, milý Reede, a ještě ke všemu od divadla. Pověřčivější lidi těžko najdete. Uvidíte Maddy až v kostele.“

„Přesně tak,“ přidala se Abby, a jak zaslechla v ložnici pohyb, pevně přidržela kliku. „Jsem přesvědčená, že džentlmen jako vy se nebude pokoušet projít přes nás dvě... Nebo,“ usmála se a dala si ruku na břicho, „bych měla říct spíš přes nás tři?“

Reed pořád ještě váhal. Chtěl Maddy vidět, dotknout se jí aspoň na okamžik, aby se ujistil, že se mu to všechno nezdá. Abby se na něj soucitně usmívala, ale neustupovala. Chantel pode– psala číšníkovi dodávku šampaňského a zůstávala dál ve dveřích.

„Běžte dolů, do osmého poschodí, a připijte si s tátou,“ poradila mu.

„Ale já chci jenom

„Na to zapomeňte.“ Aby zmírnila svá slova, políbila Reeda na tvář. „Už je to jenom pár hodin, Reede. Uvidíte, že to takhle bude lepší.“ Reed už sice předtím úspěšně překonal Dyla– novy a Frankovy námitky, ale teď pochopil, že nemá šanci. „Můžete jí dát tohle?“ vyndal z kapsy malou krabičku. „Je to po méj babičce. Chtěl jsem jí to dát později, ale pak mě napadlo, že bych byl rád, kdyby to mohla nosit už dneska.“

„Nebojte se, určitě jí to předáme.“ Chantel ho začala strkat ze dveří, pak se zarazila. „Reede?!“

„Ano?“

„Vítejte do rodiny!“ S tím mu zabouchla dveře před nosem. „Panebože, ještě chvíli a znova jsem se rozbrečela. Tak ji už pusť ven.“

„Co ti to pro mě dal?“ hnala se Maddy k Chantel. Vzala jí krabičku z ruky a otevřela ji.

Uvnitř ležel stříbrný řetízek a na něm srdíčko pokryté diamanty. „To je krásné, co?“ vydechla.

„Ještě hezčí to bude, až na sobě budeš mít svatební šaty,“ upozornila ji Abby a prstem pohladila srdíčko. „Počkej, zapnu ti to.“

„Tak a teď budu brečet zase já,“ řekla Maddy. Ještě několik hodin a Reed bude její, opravdu její. A s ním začne nový život.

„Další slzy se už nepovolují,“ prohlásila Chantel a s bouchnutím otevřela šampaňské. Zátka přistála na koberci a Chantel rozlila víno do tří sklenic. „Prostě se maličko namažeme... Lépe řečeno, my dvě, Maddy, se namažeme a Abby si vezme jenom půl sklenice. A pak tu oblékneme tu nejkrásnější nevěstu, která kdy kráčela k oltáři svátého Patricka. Na zdraví, sestřičko!“

„Ne, já mám lepší přípitek!“ ozvala se Maddy. „Na nás tři. Dokud máme jedna druhou, tak nebudeme nikdy samy.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Na Chantelino naléhání odletěli s Quinnem hned v sobotu v noci do Los Angeles. New York nebyl oázou klidu, jak Chantel doufala. Po obřadu a svatební hostině Maddy s Reedem odletěli na svatební cestu do Karibiku a Chantel se už nemohla dočkat, až bude zase doma.

Při svatební hostině byla celá nervózní a přistihla se, jak si s podezřením prohlíží známé i neznámé tváře. Když v letadle usínala, umínila si, že až se do New Yorku vrátí, musí už mít tenhle neustálý strach za sebou.

A co měla říct Quinnovi? Zatajil před ní hrozící nebezpečí a vnímala to jako zradu z jeho strany. Ale, znepokojovala se, nekoledovala jsem si o to tím, jak jsem se na něm stávala postupem času víc a víc závislá? Zřejmě jsem mu připadala tak slabá a zbabělá, že považoval za nutné přede mnou všechno nepříjemné zatajit.

Chtěla si, aby ji chránil, ale také chtěla, aby ji respektoval. Jenomže odmítala naslouchat jeho hlášením a souhlasila, že bude

prohlížet její poštu a zadrží vše, co uzná za vhodné. Takže nezavinila jsem si to vlastně sama? ptala se sama sebe. Každopádně už je načase, abych s tímhle stavem skončila.

S výjimkou jednoho krátkého údobí rozhodovala vždy o všech svých záležitostech sama. Ze strachu se toho zřekla – ale odteď už bude zase stát za kormidlem ona.

Quinn přemítal, jak dlouho se k němu bude Chantel chovat tak odměřeně. Rozhodně se chovala chladně odpoledne i celý večer. Chladně a s odstupem. Nezbyvalo mu, než se s tím smířit. Ale když ji viděl, jak před sestrou jde uličkou v kostele, na sobě bleděmodré šaty, tenounké a romantické, měl sto chutí vyskočit ze svého místa, vzít ji do náručí a odnést ji pryč. Někam. Kamkoliv.

Také ho v té chvíli napadlo, jaké by to bylo stát teď na místě Reeda Valentina a dívat se na Chantel tak, jako se teď Reed dívá na Maddy, sledovat, jak k němu Chantel kráčí, oblečená v samou krajku. Jaké by to bylo, kdyby mu Chantel slibovala všechno to, co teď slibovala Maddy Reedovi? Rychle se vzpamatoval a dotěrné představy zaplašil.

Za chvíli měli přistát a Chantel vedle něho usnula neklidným spánkem. Cožpak nechápe, zlobil se v duchu, že jsem mlčel kvůli ní? Že jsem si prostě přál, aby si odpočinula, aby měla aspoň pár dní klid? Nepochopila to, nebo to pochopit nechtěla, a jemu se zase nechtělo nic vysvětlovat. Ani nevěděl jak.

Neměl jazyk ohebný jako její filmoví partneři.

Neměl žádný scénář, který by se mohl naučit. Měl jen své pocity, které byly hluboko v jeho nitru, a neměl ponětí, jak je vyjádřit. Slova jsou jedna věc, a city druhá. Žádné vysvětlování nenahradí citové rozpoležení. A city bylo to jediné, čím mohl argumentovat.

Když přistáli, Chantel vypadala svěže a odpočatě, jako kdyby si nezdržela v letadle, ale strávila osm hodin v pohodlné posteli. Zavazadla dostali bez všech problémů a během dalších dvaceti minut je už černá limuzína odvážela do Beverly Hills.

Chantel si zapálila cigaretu a mimoděk pohlédla na hodinky. Byla neklidná a plná energie. Časový rozdíl mezi L.A. a New Yorkem se začne projevovat až zítra, usoudila, ale to zvládnou.

„Chci se podívat na ta tvoje hlášení,“ otočila se na Quinna. „A na všechna. Nejpozději zítra v poledne.“

Do oken vozu v pravidelných intervalech blikala pouliční světla. Quinnův obličej byl ve tmě, ale Chantel stejně pochybovala, že by z něho cokoliv vyčetla, i kdyby ho viděla.

„Dobře. Mám všechno u tebe doma,“ přikývl.

„A taky bych chtěla vědět všechno, cos zjistil v New Yorku,“ dodala.

„Ty jsi šéf.“

„Jsem ráda, že sis na to vzpomněl.“

Měl sto chutí ji uškrtit. Mlčel, seděl nepohnutě vedle ní a vyčkával. Když zastavili před bránou vedoucí na Chantelin pozemek, vystoupil z vozu. I když byla Chantel mimo Los Angeles, nechal dům střežit čtyřiaadvacet hodin denně. Vyměnil se strážným pár slov, vklouzl znovu do vozu a limuzína projela dovnitř.

Když zastavili před vchodem, Chantel proplula kolem něho. V půli schodiště ji dohonil.

„Něco tě žere, zlato?“ chytil ji za paži.

„Proč by mě mělo něco žrát? Dovolíš?“ Půvabným gestem ho vzala za ruku a odsunula ji stranou. „Chci si dát pořádně horkou koupel.“

Ignoruje ho s přehledem, to musel uznat. Díval se za ní, jak odchází po chodbě do svého pokoje. Jediným pohledem, jediným gestem dovedla člověka odrovnat, aniž by přitom tekla krev.

Myslel si, že to překousne. Myslel si, že zachová klid. Ale jen do chvíle, kdy uslyšel, jak se v ložnici zamkla. V tom okamžiku v něm vzkypěla všechna zlost, jež se v něm po celý den hromadila. Neváhal ani na vteřinu – přestal uvažovat, přestal se ovládat. Přiběhl ke dveřím její ložnice a vykopl je.

Chantel se často nestávalo, že by ztratila řeč. Ale teď tam zůstala stát, sako měla přehozené přes židli, na sobě bledě růžovou blůzu a červenou sukni. Ruka jí strnula na sponce ve vlasech, jak si ji právě uvolňovala.

Viděla už rozzuřené muže – v životě i na scéně –, ale takový vztek, jaký teď zahlédla v Quin– nových očích, takový ještě neviděla.

„Ať už tě nikdy nenapadne se přede mnou zamykat!“ zasyčel Quinn a kontrast jeho tichého hlasu s kopnutím do dveří a praskotem tříštěného dřeva, jak je Chantel měla ještě v živé paměti, byl tak pronikavý, že se zachvěla. „Už nikdy přede mnou neutíkej!“

Sklonila poněkud hlavu, takže se jí vlasy rozlétly po ramenou. „Byla bych ti vděčná, kdybys odešel.“

„Možná je načase, abys pochopila, že ani ty nemůžeš mít vždycky všechno tak, jak tě napadne,“ vztekal se. „Zůstanu tady. A jestli se mě chceš skutečně zbavit, tak tě ujišťuju, že k tomu rozhodně nebude stačit, aby ses přede mnou prostě zamkla.“

Když šel k ní, strnula, ale necouvla. Už se nau– stupovala dost. Vzal pramen jejích vlasů a navinul si ho kolem prstu.

„Jestli mě chceš udeřit, fajn,“ pokračoval dál stejně tichým hlasem. „Ale jestli to má být kvůli mé práci, tak k tomu nemáš absolutně žádný důvod.“

„Nesnesu, abys se mnou zacházel, jako kdybych byla nějaká chudinka,“ bránila se. „Jako bych byla nějaký prostáček boží. Věděl jsi, že mě ten chlap bude pronásledovat do New Yorku. Věděl jsi, že tam nebudu o nic bezpečnější, než jsem tady.“

„Jistě. Já to věděl, a ty ne. A díky tomu ses aspoň jednu noc klidně vyspala.“

„Neměl jsi žádné právo –“

„Měl jsem na to plné právo,“ trval na svém a ještě pevněji sevřel její vlasy v dlani. Chtěla se mu vyšknout, ale byla jako ochrnutá. „Když jde o to, abys byla v bezpečí, abys měla aspoň trochu klidu, tak mám právo udělat úplně všechno. A taky to budu dělat, protože neexistuje nic a nikdo, na čem by mi tak záleželo jako na tobě.“ Chantel hlasitě vydechla – ani si neuvědomila, že předtím zadržela dech. Viděla mu to v očích, probleskovalo to v jeho zlosti, ve frustraci, s níž mluvil, jen si nebyla jistá, zda tomu může věřit. „Takhle si ty představuješ Zarazila se a pevně sevřela rty. Teď by se jí neměl trást hlas. Musí být silná – kvůli němu i kvůli sobě. „Takhle si ty představuješ vyznání lásky?“

Užasle na ni zíral, jeho vlastní slova ho ohromila víc než ji. Rozhodně si nepředstavoval, že jeho tak dlouho odkládané vyznání bude spíš vypadat jako výhrůžka. Pořád si myslel, že s řečmi o lásce

musí počkat, že to chce čas a nějakou obzvlášť vhodnou chvíli, aby ji přesvědčil, že i ona ho potřebuje. Jenomže diplomacie nikdy nebyla jeho silnou stránkou.

„Jestli se ti to nelíbí, tak máš smůlu.“

„Jestli se mi to nelíbí, tak mám smůlu?“ opakovala tiše. „Co kdybys mě přestal tahat za vlasy? Budu je zítra potřebovat v několika scénách. Kromě toho bys pak měl obě ruce volné, abys mě mohl obejmout.“

Ale než to stačil udělat, už se k němu tiskla a objímala ho a v duchu se ujišťovala, že se jí to jenom nezdá.

„Jestli tomu dobře rozumím,“ zamumlal, „tak se ti to líbí.“ Zabořil jí obličej do vlasů a napadlo ho, že by už snad nemohl existovat, kdyby se jí nemohl dotýkat, kdyby necítil její vůni.

„Pořád jsem si lámala hlavu,“ šeptala, „jak to udělat, aby ses do mě zamiloval a neopustil mě, až bude po všem.“ Odtáhla se od něj a zadívala se mu do očí. „Řekni mi, že ode mě neodejdeš.“

„Já tě neopustím,“ řekl a stvrdil to polibkem. „A teď bych to samé rád slyšel od tebe.“ Něžně ji vzal za vlasy a zvrátil jí hlavu, až se jejich pohledy setkaly. „Dívej se mi do očí a řekni mi to. Bez scénáře, bez kamer a reflektorů. Řekni, že mě neopustíš.“

„Miluju tě, Quinne. Miluju tě víc, než jsem si kdy myslela, že to je vůbec možné. A jsem z toho pěkně vyděšená,“ dodala nakonec.

„To je dobře.“ Znovu ji, ještě naléhavěji, políbil. „Protože já jsem z toho vyděšený taky.“

„Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

„Později,“ zamumlal a rozepínal jí zip sukně.

„Později,“ souhlasila a vytahovala mu košili z kalhot. „Nechceš se jít vykoupat?“ zeptala se a přetahovala mu košili přes ramena.

„Jo, chci.“

„Před tím?“ smála se a políbila ho na bradu. „Anebo až potom?“

„Potom,“ řekl a stáhl ji na postel.

Jejich dřívější milování bylo divoké a vášnivé, byla v něm i spousta něhy. Teď bylo jejich milování pro změnu plné lásky, lásky utajené i vyřčené, lásky opěťované. Už tomu málem nevěřila, že se dočká tolika lásky a pochopení. A nakonec jen stačilo otevřít oči a oboje si vzít.

Zaslechla, jak si hluboce vzdychl, než zabořil obličej do jejích vlasů. Jako kdyby si i on v té chvíli uvědomil, jaký dar získal. Tiskla ruce k jeho zádům, a cítila, jak se chvěje. Nechtěla ho však tišit – chtěla, aby byl stejně vzrušený jako ona, stejně ohromený, maličko vystrašený a až k zbláznění šťastný. Vlastnickým gestem ho hladila a tiskla k sobě – teď patřil jí, od téhle chvíle byl její.

Je moje, uvědomoval si Quinn. Poddajná, něžná a přece dost silná na to, aby ho držela v náručí. Nikdy nehledal žádnou ženu, s níž by sdílel život – natolik dobře se znal. A přece ji našel. Životní družku. V těch dvou slovech bylo cosi primitivního a zároveň těšivého. Představovala někoho, s kým se mohl mazlit v posteli za horkých, dusných nocí. Představovala někoho, vedle koho se bude budit za chladných rán. Někoho, komu se může svěřovat, koho může chránit a kdo je stále nablízku.

Představoval si to, zavřel oči a konečky prstů jí přejížděl po tváři, jako kdyby si chtěl tu představu navždy vtípnout do paměti.

„Jsi tak krásná,“ mumlal. „V obličejí,“ šeptal a hladil ji po tváři. „A vůbec všude.“ Pomalu klouzal prsty níž po jejím těle. Otevřel oči a jejich pohledy se setkaly. „A taky uvnitř.“

„Ne, já –“

„Nepři se s mužem, který tě miluje.“ Přitáhl si její ruku k ústům a pomaloučku zlíbal každý prst. Na jednom z nich se třeptil diamant, symbol toho, jak ji viděl svět: symbol sexu, nedostupné nádhery. Ruka se jí chvěla jako nezkušenému děvčátku.

Jen Quinn mohl dokázat, aby zapomněla na hranice, které si kdysi vytkla jako nepřekročitelné. Jen on dokázal, aby zapomněla, jak riskantní je milovat. S ním se dokázala rozdávat beze strachu a bez omezení. S Quinnem se nebála zítřka. S Quinnem ji čekal celý život plný zítřků.

Nebyl si jistý, jak by měl své city vyjádřit. Nepotrpěl si na něžná slůvka. Láska byla dobrá leda do románů, do kin a pro nedospělé hlupáky. Ale teď měl stále rostoucí potřebu jí sdělit, že jeho city jsou mnohem, mnohem hlubší, než kam sahá touha se s ní milovat.

Opřel se o loket a opatrně jí odhrnul vlasy z obličejce. Pak něžně, jako kdyby měl strach, že trochu neopatrnější dotek by jí ublížil, vzal její obličej do dlaní. Může snad být ještě krásnější než v téhle chvíli?

blesklo mu hlavou. Možná že ano, pomyslel si, když sledoval, jak se první paprsky denního světla prodraly staženými závěsy a dopadly na Chantelinu tvář.

Palcem jí přejel přes rty, fascinován jejich tvarem, jejich hebkostí, jejich vůní, která – představil si – teď ulpívá na jeho ruce. Pak přitiskl rty k jejím – s pocitem, jako kdyby to bylo poprvé – a možná také bylo.

Až doted' si myslela, že si dovede představit, jaké to je, být milována, být doopravdy milována. Teď pochopila, že o tom neměla ani ponětí. Láska ji celou prostupovala, něžná a nehmotná jako sen.

Cítila, jak se jí vrací síla a s ní touha tak mocná, že rozkoší zasténala. Přetočili se ve vzájemném objetí, až se ocitla na Quinnovi. Pak se sevření jejich rukou současně uvolnilo. Hladil ji a tiskl k sobě, ale její ruce se ho dotýkaly s naléhavostí o nic menší. Líbal ji se zoufalstvím, které její rty opětovaly. Vyvrcholení dosáhli společně, zasažení jeho silou jako úderem blesku v bouři, jež se protáhla až do samého rána.

„Jsem tak ráda, že je neděle,“ prohlásila Chantel a ponořila se do horké vody pokryté pěnou. Pak se natáhla pro sklenici stojící na okraji vany a usmála se na Quinna. „Máš se z těch bublinek těšit, a ne se takhle mračit.“

Quinn se posunul, aby dosáhl na svou sklenici. Vana v Chantelině domě byla dost velká pro dva a střešním oknem bylo vidět dokonale modré nebe. Voda dosahující téměř po okraj byla pokryta bílými, křehkými bublinami.

„Budu vonět jako nějaká ženská,“ namítl.

„Ale miláčku!“ Dotkla se jazykem okraje sklenice. „Nikdo k tobě nebude vonět, jenom já.“

„Vzhledem k tomu, kolik jsi toho do té vody nasypala, tak nevyčichnu ani za týden.“ Znovu se posunul, až se jeho noha přitiskla k její. „Ale celkem vzato bych řekl, že stojíš za to to přetpět.“

„Mhmmm.“ S přimhouřenýma očima se o něj opřela. „Moc potřebuju trochu se uvolnit a odpočinout si – to natáčení příští týden bude příšerné. Vím aspoň o třech scénách, které mi dají zabrat. Nejhorší je ta, při které Hailey a Brad málem uhoří.“

„Uhoří?“

„Přečti si scénář,“ prohodila s úsměvem, když na ni začal šplíchat bubliny. „Oddělení zvláštních efektů to sice zařídí, ale přesto se budu muset plazit v té boudě po podlaze, zatímco tam budou pumpovat kouř a před kamerou budou šlehat plameny... Proto jsem tak šťastná, že je neděle, ležím tu ve vaně a uvažuji o tom, jak se spolu budeme milovat.“ Podívala se na něho, oči jen úzké štěrbiny. „Znova.“

„Můžeš ležet ve vaně, a přitom se se mnou milovat,“ navrhl a přitiskl k ní svou tvář.

Chantel se zasmála, objala ho kolem krku a voda vyšpláchla přes okraj vany. „Na to tu je moc vody.“

„Proč jsi jí tolik napustila?“

„Jsem zvyklá se koupat sama.“

„Tak to si musíš odvyknout,“ políbil ji. „Co kdybys jí trochu vypustila?“

„Nedosáhnu na špunt.“ Naklonila hlavu, aby ji políbil na druhou tvář. „Je za mými zády. Ale myslím, že silný chlap jako ty by tam dosáhnout mohl.“

„Tady někde?“ zatápal rukou a pohladil ji po řadrech.

„Přihořívá. Přihořívá.“ Cítila, jak jí jeho prsty kloužou po hýždích. „Už ho skoro máš. Co kdybychom –“ Nedořekla, protože se její hlava náhle ocitla pod vodou, jeho ústa pevně přimknuta k jejím. Když se zase vynořila, několikrát se prudce nadechla a podezřívavě si Quinna změřila. „Quinne!“

„Uklouzl jsem.“ Bez problémů se natáhl po výpustném otvoru a uvolnil ho.

„To ti tak akorát věřím. Ted' mám v očích mýdlo.“ Začal se uculovat, ale úsměv mu ztuhl na rtech, když se vynořila z vody v celé své majestátní kráse a natáhla se pro ručník. „Až s tebou příště půjdu do vany, tak mi připomeň, abych si vzala dýchací trubici.“

„Chantel!“

Vytréla si oči ručníkem, a když ručník odložila, už se opět usmívala, ale vzápětí zvažněla, když uviděla, že Quinn stojí vedle ní. Beze slova ji k sobě přitiskl. Stáli tam, tiskli se k sobě, zatímco bubliny pěny mezi nimi pukaly a jejich těla rychle osychala.

„Nikdy jsem netušila, že to může být tak krásné,“ zamumlala spokojeně.

„Tak to jsme dva.“ Nalezl tu pravou. Případa

lo mu tak neuvěřitelné, že ji nalezl, že nalezl všechno, aniž by to vlastně hledal. „Je ti zima,“ řekl. Vzal ručník a ovinul ho kolem ní. „Asi bych si to pěkně vypil, kdyby ses zítra objevila na natáčení a teklo ti z nosu.“

„Já nemám nikdy rýmu.“ Vzala ručník a na oplátku ho ovinula kolem něj. „Mám to ve smlouvě.“

„Myslíš, že až to dotočíš, tak by sis mohla na nějaký týden někam odskočit?“ zeptal se.

„Záleží na tom,“ usmála se, „s kým a kam.“

„Se mnou. A kam, na tom bychom se dohodli.“

„Za tři týdny by mělo natáčení skončit. Kam pojedeme, si můžeš vybrat sám.“ Když vystupovala z vany, opřela se o zeď. „Opatrně. Už jsme tu pěkně nacákali.“

„Tak prostě hod' na zem pár ručníků.“ Quinn popadl z police osušku a hodil ji na zem, aby vysála rozlitou vodu.

„Moje uklízečka tě bude zbožňovat.“ Chantel automaticky vyndala pleťový krém a začala si ho vtírat do kůže.

„Až se vezmeme, tak se pravidla chování ve vaně radikálně změní,“ prohlásil. Upevňoval si ručník ovinutý kolem pasu, a tak si nevšiml, jak Chantelina ruka strnula uprostřed pohybu. „Nemám nic proti bublinkám, ale nesmí být navoněný. Kašlu na to, co si myslí personál, ale nechci, aby si moje děti myslely, že na sebe jejich táta le– je voňavku.“

Kupodivu se jí podařilo zavřít misku s krémem a odložit ji, aniž by jí vypadla z ruky. „My se budeme brát?“

Ani se na ni nemusel dívat, aby zjistil, že ustoupila o tři kroky. Poznal to podle hlasu. „Samozřejmě.“

Srdce jí bušilo až v hrdle, ale byla trénovaná, aby na sobě nervozitu nedala znát. „A ty chceš děti?“

„Jo, jistě.“ Najednou se mu sevřel žaludek. „Máš něco proti tomu?“

„Já... Jen mě to trochu zaskočilo,“ vypravila ze sebe.

„Nejsme už přece žádní pubertáci, Chantel. Myslím, že oba dva víme, co chceme.“

„Musím se na to posadit,“ prohlásila. Přešla nejistým krokem do ložnice a svezla se na postel. Ručník držela před sebou tak křečovitě, až jí zbělaly klouby na rukou.

Quinn chvíli čekal. Velké zrcadlo naproti vaně se orosilo ve vzduchu plném páry, ale Quinn jako by v něm stále ještě viděl její obraz, obraz štíhlé a krásné ženy, mladé a dokonalé. Byla ženou, o jaké muži sní, a co víc, byla filmová hvězda, která rozzařuje filmová plátna a rozněcuje mužskou fantazii.

Stiskl zuby a vešel za ní do ložnice.

„Mám takový pocit, že jsem šlápl vedle.“ Našel svou košili a vyjmul z ní krabičku cigaret. „Myslel jsem, že takhle to chceš i ty.“ Zapálil si cigaretu a zhluboka vtáhl kouř. „Ale teď koukám, že manžel a děti asi nejdou dohromady s tvou kariérou.“

Pomalu k němu vzhledla. Slzy v očích neměla, ale přesto v nich uviděl hlubokou bolest.

„Chantel

„Ne, počkej,“ zarazila ho gestem ruky. „Možná jsem si o to koledovala.“ Vstala a ze skříně vytáhla župan. Uvolnila ručník, který měla kolem těla, a nechala ho sklouznout na zem. Pak si oblékla župan a převázala ho páskem. Zamyšleně si propletla prsty a pak je zase uvolnila. „Moje kariéra je důležitá, ale nikdy jsem nedopustila, aby rozhodovala o mém soukromém životě – a naopak. I když pravda je, že moje práce je náročná – sám jsi viděl, že občas klade enormní nároky na čas.“

„Takže ti už nezbývá čas na mě a na rodinu?“

Znovu se jí tvář mihl ten bolestný výraz. Tentokrát podbarvený zlostí. „Moji rodiče vychova

čtyři děti za nepřetržitého cestování z jedné štace na druhou. Na rodinu si člověk může udělat čas vždycky.“

„Takže o co ti jde?“

Vrazila ruce do kapes, pak je zase vyndala, jako by je nedokázala nechat v klidu. „Nejdřív ti chci říct, že si nic nepřeju víc, než abychom se vzali a měli rodinu. Počkej prosím!“ dodala rychle, když

vyskočil a chtěl se k ní rozběhnout. „Posaď se. Bude se mi líp mluvit, když budeš sedět proti mně.“

„Dobře, jak si přeješ.“

Quinn se zase posadil a Chantel si ztěžka povzdychla. „Než půjdeme dál, musím ti něco říct. Přiznat si, že člověk udělal chybu, je těžké – aspoň pro mě ano... Ale máš právo to vědět. Kdybych dala na máminu radu, tak už jsem ti to řekla dřív. Teď by bylo všechno jednodušší.“

„Podívej, jestli jde o to, že jsi přede mnou měla jiné chlapy

Stísněně se zasmála. „Ne tak přesně... Asi to taky nejde dohromady s mou pověstí, ale měla jsem před tebou jenom jednoho muže. Překvapení?“ pousmála se, když viděla, jak na ni užasle hledí. „Když jsem se s ním seznámila, bylo mi sotva dvacet. Tenkrát mě ještě nikdo neznal: hrála jsem v reklamách a chodila do kursů herectví. Dokonce jsem na část úvazku prodávala po telefonu časopisy. Pořád jsem si říkala, že je jenom otázkou času, než prorazím, ale bylo to

těžké čekání. Pak mi Matt zavolał a řekl mi, že pro mě sehnal malou roli v celovečerním filmu. Šlo o **Lawless**, film, kterým jsem prorazila. Producentem byl „Dustin Price.“

Chantel se na něj překvapeně podívala. Ruce měla křečovitě sevřené v pěst. „Ano. Jak to víš?“

„Spousta filmových fanoušků by to mohla vědět jen tak, ale popravdě řečeno, já to vím proto, že jsem na něj narazil, když jsem tě prověřoval.“

„Ty jsi prověřoval me?“ Chantel užasle vyskočila a přešla k oknu. „Mě?“

„To je normální postup, Chantel. Dělá se to proto, že se přitom může narazit na jméno něja– kýho chlapa, na kterýho jsi už sama zapomněla. Nebo o kom ses zapomněla zmínit. Jako třeba o Dustinu Priceovi. Mimochodem, je čistý, posledních osmnáct měsíců je v Anglii.“

„Normální postup,“ opakovala posměšně. „Asi mě to mělo napadnout.“

„Jako by to nebylo jedno. Tak ses s ním vyspala, no a co? Potřebovala jsi prorazit a on ti to mohl zařídit. Stalo se to před spoustou let a kašlu na to!“

Strnula a bezhlesle na něj zůstala civět jako kamenná socha. Pak ze sebe vypravila: „Tohle si vážně myslíš? Že jsem se s ním vyspala, abych dostala tu roli?“

„Opakuju ti, že mi to je fuk.“

„Nesahej na mě!“ zaječela, když se jí pokusil dotknout. „Nepotřebuju se s nikým vyspat, abych dostala roli! A nikdy jsem to nepotřebovala! Možná jsem v životě musela udělat různé kompromisy, možná jsem musela občas slevit ze svých zásad, ale nikdy jsem nikomu nevlezla do postele, abych dostala roli!“

„Promiň.“ Tentokrát ji objal, i když ho odstrkávala. „Jenom jsem chtěl zdůraznit, že cokoliv se stalo mezi tebou a Pricem, není pro mě důležité.“

„Ale ano, je to důležité.“ Odtrhla se od něj a nalila si skleničku vína. „Když mi Matt zavolal, že mám tu roli, byla jsem strašně šťastná. Věděla jsem, že tohle je skutečný začátek mé kariéry. Věděla jsem, že prorazím, že budu někdo.“ Přitiskla si prsty na rty, až usoudila, že se uklidnila natolik, aby mohla pokračovat. „Dustin mi poslal tucet růží a láhev šampaňského a moc milý dopis, kterým mi gratuloval. Napsal mi, že ví, že ze mě bude hvězda, a navrhl, abychom spolu povečeřeli a promluvili si o mé filmové kariéře.“

Napila se, protože měla vyschlo v ústech, ale pak sklenici odložila, protože jí bylo proti mysli, že potřebuje víno, aby se vyzpovídala. „Samozřejmě jsem souhlasila. Price byl jeden z nejúspěšnějších producentů a jeho poslední tři filmy lámaly rekordy v návštěvnosti. Byl samozřejmě ženatý, ale o tom jsem tenkrát neuvažovala.“

hlase jí opět zaznělo opovržení, znechucení nad sebou.

„Chantel! To všechno se stalo před spoustou let.“

„Jsou věci, za které platíš celý život. Řekla jsem si, že musím vypadat jako žena světa znalá.“

A pak, šlo přece jenom o večeři mezi kolegy v profesi... Kristepane, byl to báječný společník.“ Ta vzpomínka pořád ještě bolela, ale rána byla přece jenom časem zhojena – zbyly jen jizvy.

„Pak přicházely další květiny a další pozvání na večeři... Věděl takovou spoustu věcí o naší branži, o lidech v ní. Radil mi, s kým bych si měla promluvit, s kým bych se měla ukázat. A to všechno mi tenkrát připadalo hrozně důležité. Myslela jsem, že to zvládnou – ale to byl bohužel omyl. Byla jsem jenom naivní mladá holka, která se poprvé ocitla ve velkém světě.

Nakonec jsem se do něj zamilovala. Věřila jsem mu na slovo, když mi vykládal, že zůstává s manželkou jenom formálně a že už ve vši tichosti probíhá rozvodové řízení. Věřila jsem mu, když mi říkal, že my dva vytvoříme ten nejfantastičtější pár, jaký Hollywood zažil od doby své zlaté éry. Věci se mohly přirozeně vyřešit, jakmile bych dostala trochu víc rozumu a on by se začal trochu nudit, jenomže než k tomu mohlo dojít, udělala jsem chybu.“ Dlaně zvlhlé potem si otřela do županu a křečovitě je stiskla dohromady. „Otěhotněla jsem.“ Ztěžka polkla. „To jsi při mém prověřování nezjistil, co?“

Ta otázka ho naštvála, ale potlačil vztek a zavrtěl hlavou. „Ne, to ne.“

„Byl dost bohatý a dost vlivný, aby to udržel pod pokličkou. A každopádně ten problém netrval dlouho.“

„Neříkej, že sis nechala udělat potrat?“ zeptal se Quinn nevěřícně.

„To po mně chtěl on. Byl bez sebe vztekem. Asi by takhle vyváděla většina chlapů, když jejich milenka – a to bylo přesně moje postavení – přijde do jiného stavu a může to ohrozit jejich spořádané manželství.“ Chantel bezmocně rozhodila rukama. „Samozřejmě nikdy neměl v úmyslu ani se rozvést, ani si mě vzít. To všechno z něho vylezlo, až když jsem mu řekla, že si dítě nechám.“

„Zneužil tě,“ řekl Quinn trpce. „Bylo ti dvacet a on toho zneužil.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Bylo mi dvacet a předstírala jsem, že vím, jak to ve světě chodí. Hrála jsem to dokonale. To byla moje první chyba a pak jsem udělala další: řekla jsem mu, ať se jde vycpat a že si to dítě nechám... Pak začal být opravdu drsný. Vyhrožoval mi, že jestli ho neposlechnu, zničí mi kariéru... Nemá cenu opakovat všechno, co mi řekl, prostě náš vztah skončil a mně se najednou otevřely oči.“

„Pořád tě to ještě bolí,“ poznamenal Quinn tiše.

„Ano, ale ne kvůli tomu, co si myslíš. Namlouvala jsem si, že jsem do něj zamilovaná, ale jakmile opadlo pozlátko, uvědomila jsem si, že to nebyla pravda. Zavolala jsem našim. Chtěla jsem se rozjet domů a nechat všechny problémy za sebou, tady v L.A. Koupila jsem si letenku... Víš, já vlastně nevím, co bych byla nakonec udělala, až bych o tom byla schopna v klidu uvažovat. To je na tom to nejhorší, že já to nevím... Tak či onak, cestou na letiště jsem měla autonehodu.“ Znovu si povzdechla a sbírala síly, aby dokončila svůj příběh. „Nebylo to nic hrozného, taxikář měl pár zlomenin a já – já jsem potratila.“

Se zavzlyknutím si zakryla oči. „Přišla jsem o dítě a snažila jsem se namluvit si, že je to tak vlastně nejlepší. Ale pořád mi leželo v hlavě, že to děcko nedostalo šanci. Byla jsem šest týdnů těhotná. Šest týdnů... Jednu chvíli žilo a druhou už nebylo. Matt mě z toho dostal, sehnal mi práci prakticky ve chvíli, kdy mě propustili z nemocnice. Tentokrát všechno vyšlo – moje role, lidi, se kterými jsem točila, byli fajn, dočkala jsem se slávy, kterou jsem si vždycky tak přála. Jediné, co jsem ztratila, bylo moje dítě.“

„Chantel...“ Popošel k ní a pohladil ji po tvářích, po vlasech a skleslých ramenech. „Nenapadá mě nic, co bych ti měl říct. Nedovedu utěšovat.“

„To ještě není všechno.“

„Už nic neříkej.“ Chtěl ji k sobě přivinout, ale o krok ucouvla.

„Když jsem přišla o dítě, objevily se komplikace. Doktoři mi řekli, že si myslí, že nejspíš děti budu moct mít, ale že stoprocentně mi to garantovat nemůžou. Chápeš? Není to sice pravděpodobné, ale je tu možnost, že už nebudu moct mít dítě!“

Vzal ji za ruce. „Vezmeš si mě?“

„Quinne, copak neslyšíš, co ti říkám? Řekla jsem ti –“

„Já to slyšel.“ Vzal ji za ruku a pevně ji stiskl. „Je tu možnost, že už nebudeš moct mít děti. Přál bych si je, Chantel. Když to půjde, prima. Ale v první řadě, zlato,“ sklonil se a políbil ji, „v první řadě chci tebe. Potřebuju tě. Všechno ostatní ponecháme osudu.“

„Quinne, miluju tě.“

„Tak se vezměme hned zítra.“

„Ne, to ne.“ Opřela se mu rukama o hrud' a odtáhla se od něj. „Chci, aby sis to rozmyslel, abys dobře uvážil všechno, co jsem ti řekla. A k tomu potřebuješ čas.“

„Potřebuju být s tebou,“ opravil ji. „Nepotřebuju žádný čas na rozmyšlenou.“

„Já si myslím, že ti ten čas dát musím. Necháme to jak to je – aspoň pár dní.“

Mohl na ni naléhat, mohl ji přemluvit. Ale vycítil, že její stará rána se znovu otevřela. „Ale jenom skutečně pár dní. A teď pojd' ke mně.“ Tentokrát se k němu bez váhání přitiskla. „Už nedovolím, aby ti někdo ublížil,“ zamumlal.

Zavřela oči a v duchu si přála, aby mu mohla slíbit to samé. Aspoň za sebe.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Pracovní den začal v šest hodin ráno a od té doby jeho tempo nepolevilo. Natáčení začalo ve srubu, postaveném venku v zadní části studia. Byla to jen obyčejná chatrč, malá dřevěná stavba, která už posloužila v řadě filmů. Pro natáčení *Cizinců* ji zvenku trochu vyspravili a zpředu dostala nový vzhled horské boudy v Nové Anglii. Ve vrcholné scéně ji pak mělo oddělení zvláštních efektů nechat shořet, přičemž oheň měl začít za záhadných okolností ve chvíli, kdy Hailey a Brad byli vevnitř.

Interiéry se měly natáčet později v dvoupodlažním ozvučeném studiu, ale ráno se natáčelo pod širým nebem. Chantel přijela v Haileyině červeném ferrari k opuštěné horské boudě. Její hrdinka je teď už starší, ale pořád je ještě zmítána city k muži, za něhož se vdala, a náklonností k tomu, jenž ji kdysi zradil. Na pokraji nervového kolapsu přijíždí do osamělého srubu, aby tu našla klid a útěchu a aby se tu, vykořeněná komerčním úspěchem, pokusila znovuobjevit kořeny své tvorby.

Scény se točily napřeskáčku s tím, že je později sestříhají dohromady. Několik hodin natáčení se odehrávalo bez jediného dialogu: Hailey vykládá z auta malířské náčiní, instaluje na verandě malířský stojan, vchází do boudy a zase z ní vychází převlečená do jiných šatů. Na verandě se odehrával i další dlouhý záběr – Hailey v

něm stojí opřená o zábradlí, v ruce šálek kávy. Mlčí a jenom její tvář vyjadřuje citový zmatek, který se v ní odehrává.

jiných záběrech Hailey maluje, skicuje na schodech vedoucích na verandu nebo sází květiny. Drobnými gesty, výrazem tváře Chantel dovedla vyjádřit, jak se Hailey postupně zotavuje.

Quinn zpovzdálí pozoroval Chantel a cítil, jak v něm vzrůstá obdiv k jejímu hereckému umění. Neznal celý filmový příběh, ale rozuměl té ženě, kterou Chantel před kamerami představovala, a začal Hailey fandit.

Pak tu byla neobyčejně působivá scéna, v níž Hailey sedí na verandě a vylévá si srdce toulavému psovi, který ji přišel navštívit. Byla to rekapitulace celého hrdinčina života, se všemi jeho komplikacemi, neblahými zvraty a politováníhodnými rozhodnutími. I když se pak scéna opakovala, aby ji kamera mohla vzít z jiného úhlu, neztratila nic ze své působivosti, a Quinn viděl, jak ne jeden člen filmového štábu si tajně utírá slzy.

Do oběda stihli natočit řadu scén, včetně krátké, ale zuřivé hádky mezi Hailey a Brattem na verandě. Během polední hodinové pauzy si

Chantel na chvíli lehla a pak se pokusila obnovit zásoby energie obědem pozůstávajícím z ovoce, sýru a proteinového nápoje. Po obědě se odebrala do ozvučeného studia pro natáčení interiérů.

Zařízení srubu bylo prosté, selské, jak slibovala čelní stěna horské boudy, jen na stěnách vise

lo několik Haileyiných obrazů. Řekvizity zahrnovaly rovněž velkou, vyřezávanou hudební skříňku, která byla svatebním darem od manžela. Když Chantel otevřela víko skříňky a ozvala se **Měsíční sonáta**, všechna nervozita a napětí, kterých se Hailey předtím pracně zbavila, se zase vrátily.

Scéna režisérku neuspokojovala a začala s Chantel diskutovat, jak vylepšit vyznění scény a pohyby jednotlivých aktérů.

„Tak co si myslíte o našem příběhu?“

Vedle Quinna se vynořil James Brewster. Oba dva pak společně pozorovali Larryho Washing– tona, jak podává Chantel sklenici džusu.

„Když to člověk vidí takhle rozkouskované, tak je těžké něco říct.“ Quinn nespouštěl oči z Larryho – mladík postával poblíž

Chantel, připraven splnit její každické přání. „Ale předpokládám, že se to bude dobře prodávat. Má to všechno, co je k tomu třeba – sex, násilí, melodrama.“

„Kdybyste z toho něco vynechal, nemůžete napsat bestseller,“ prohlásil Brewster bez váhání. „Samozřejmě, postava Hailey je absolutně klíčová. Chování každé postavy se odvíjí od je

jích nálad a pocitů. Když jsem to začal psát, myslel jsem, že to bude příběh o lásce a zradě. Ale nakonec z toho vyšel příběh o ženě, která předurčuje osud každého, s kým přijde do styku.“ Brewster se krátce zasmál. „Zní to trochu přitažené za vlasy, a možná by to i bylo, nebýt Chantel. Ona prostě je Hailey.“

„Člověk tomu málem uvěří,“ zamumlal Quinn.

„Přesně tak.“ Brewster spokojeně přikývl. „Spisovatel nemůže zažít větší uspokojení, než když vidí, jak jedna z jeho postav ožila. Zvláště když je to postava, k níž má téměř otcovský vztah... Něco vám povím, málem jsem ji nechal v tom ohni uhořet.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Quinn překvapeně.

Brewster se znovu zasmál a vytáhl cigaretu.

„Nesmíte to brát tak doslova, pane Dorane. Chtěl jsem jenom říct, že jsem málem ukončil knihu touhle scénou, požárem v té horské boudě. Tady by Hailey ztratila všechno, i svůj život, skončila by v ohni, který založil jediný muž, který ji opravdu miloval. Ale nedokázal jsem to. Musela to přežít.“

Mlčky sledovali, jak se scéna přestavuje pro další záběr.

„Chantel je mimořádná žena,“ zamumlal Brewster obdivně. „Mezi námi, každý chlap, co tu je, je do ní trochu zamilovaný.“

„Vy taky?“

Brewster se plaše usmál a otočil se k odchodu. „Já jsem spisovatel, pane Dorane. Mou parketou je fantazie, kdežto Chantel je až příliš žena z masa a krve.“

Asistent režisérky zdvihl ruku a studio ztichlo. Natáčení pokračovalo.

Quinn pozoroval Brewstera. Spisovatel vypadal méně nervózní než během prvních dní natáčení. Nejspíš byl spokojený s tím, jak natáčení pokračuje.

Nervozita jako by se teď přenesla na Larryho Washingtona. Chantelin tajemník neměl stání a v jednom kuse přecházel z jednoho místa na druhé.

Quinn přemítal, jestli nervozita, kterou ve studiu cítí, nemá snad původ právě v něm. Protože nervozitu kolem sebe zřetelně vnímal. Cítil ji ve vzduchu, nervozita smíšená s napětím a zoufalstvím. Ale kdykoliv pohlédl na někoho z filmového týmu, viděl jen lidi, kteří usilovně pracují, jak to od nich režisérka vyžadovala.

Možná, usoudil nakonec Quinn, je ta nervozita a napětí ve mně. Snad jsem prostě nervózní, protože Chantel je mimo dosah mých paží, protože je nepřipravená nebo neochotná mi slíbit svou ruku. Když se chlap, který se celý život vyhýbá vážnému vztahu, nakonec vážně zamiluje do té pravé, je pochopitelně netrpělivý. Tohle probíhalo Quinnovi hlavou, když pozoroval Chantel, jak na scéně naslouchá hudbě linoucí se z hudební skřínky, v očích bolest a nerozhodnost.

Myslí teď na mě? napadlo Quinna. Nebo je v každém okamžiku jen Hailey? Chantel má herectví natolik v krvi, uvědomil si, že dokud je na scéně, tak snad ani nedokáže vypadnout z role své hrdinky.

Oči všech přítomných se upíraly na ni, ale Chantel byla sama, sama v horské boudě uprostřed lesů, v osudový okamžik svého života.

„Stop. Skvělé.“ Mary Rothschildová shrbená za kameramanovými zády se narovнала. „Byla jsi vážně skvělá, Chantel,“ libovala si.

„Díky.“ Chantel se zhluboka nadechla a snažila se rychle vymanit z citového rozpoložení, do něhož se vžila v právě dokončené scéně. „Jsem šťastná, že to nebudeme muset opakovat.“

„Teď přejdeme k té konfrontační scéně s Bra– dem.“ Mary popošla k Chantel a začala jí masírovat ramena. „Víš, co prožíváš... Pořád ještě po něm toužíš. Přes to všechno, co ti provedl, v sobě nedovedeš potlačit tu mladičkou dívku, která se do něho kdysi zamilovala. Chtěla bys milovat svého muže, snažila ses o to, ale nakonec jsi mu jediné ublížila. Teď přišel osudový okamžik tvého života. Jseš si vědoma, že když odejdeš s Bra– dem, bude to tvůj konec. Přesto tě ta možnost přitahuje.“

„Bojuju víc sama se sebou než s ním,“ vyjádřila to Chantel a přikývla.

„Přesně. Tak si to zkusíme.“

Natáčení trvalo až do šesti.

Na konci napumpovali lidé ze speciálních efektů na scénu kouř. Hailey, oslepená kouřem, vyděšená plameny, které si už našly cestu dovnitř boudy, se zoufale plazí po dřevěné podlaze ke dveřím. Jediné, co se snaží zachránit, je hudební skříňka.

„To tedy byl den,“ poznamenal Quinn, když po natáčení seděl s Chantel v její šatně.

„To mi povídej.“ Chantel si unaveně stírala černé maskaro, kterým maskér vyrobil na jejím obličeji saze. „Ani nemám hlad, jenom bych spala.“

„Uložím tě a pěkně tě přikryju.“

Usmála se, osušila si obličej a přehodila si tašku přes rameno. „Přikryješ mě? Spíš se potřebuju k někomu přitulit.“

„Však se dočkáš, za pár hodin přijdu za tebou.“ Vyšli z šatny a přešli kolem studia, kde předtím natáčeli – režisérka s kameramanem tam právě měli improvizované jednání.

„Ty někam jdeš?“ zeptala se Chantel.

„Musím něco zařídit,“ přikývl Quinn. Vybavil se mu Matt, jeho přítel. Vedle něho stála Chantel, žena, kterou miloval. „Povím ti všechno, až se vrátím.“

„Byla bych radši, kdybys mi to řekl hned.“ Když vyšli z budovy, Chantel zamířila k čekající limuzíně. „Quinne, nechci, abys přede mnou něco tajil. Teď už ne.“

Měla pravdu a kromě toho, dříve nebo později by jí stejně musel všechno říct. Když se usadili v limuzíně, objal ji, aby se o něho mohla opřít.

„Nechtěl jsem o tom mluvit, dokud jsme byli v New Yorku. Tvoje sestra se vdávala a my dva jsme měli jiné problémy, které jsme museli nejdřív vyřešit. A včera...“ Zaváhal, nebyl si jistý, jak by měl popsat, co pro něj znamenalo těch osudových čtyřiaadvacet hodin. „Chtěl jsem, abychom včerejšek měli jenom pro sebe.“

„Já ti rozumím.“ Vzala ho za ruku a usmála se. „Takže o co jde, Quinne?“

„Mám stopu na toho chlapa, co ti nechal poslat v New Yorku ty růže.“ Cítil, jak strnula, ale nesnažil se ji uklidnit. „Zaplatil za ně hotově, takže jméno nevím. Květinář mi taky nedokázal dát jeho rozumný popis – vzpomněl si jenom, že měl na nose tmavé brýle a do čela naražený slaměný klobouk. Ale pár věcí si přece jenom všiml.“ Quinn se váhavě odmlčel – přičilo se mu, že to musí být zrovna on, kdo má zpochybnit přátelství a důvěru mezi Chantel a Mattem Burnsem. „Ten muž kouřil cizí cigarety a peníze měl skřípnuté stříbrnou klipsou s monogramem.“

Chvíli nechápala význam těch stop, pak jí to pomalu došlo. Místo zklamání uviděl v jejích očích rozhodnost.

„Spousta lidí kouří cizí cigarety a užívá klipsy na peníze,“ namítla.

„Ta spousta lidí s tebou nespolupracuje. Tenhle řekl, že ano.“

„Třeba lhal.“

„To mohl. Ale oba víme, že nelhal. Celou tu dobu tu byla jedna věc nezvratná – že ten chlap tě zná a ty znáš jeho. Chantel, já vím, že jsi dala stříbrnou klipsu na peníze někomu, kdo s tebou spolupracuje.“

„Jenže Matt to není.“

„Zlato, je načase, abychom oddělili, co si přeješ, a co je pravda – nebo co by pravda mohla být.“

„Můžeš si říkat, co chceš, ale já tomu nevěřím.“

„Volal jsem Mattovi, když jsme byli v New Yorku.“ Quinn vzal něžně Chantelinu tvář do dlaně. „Matt byl mimo Los Angeles.“

„Tak byl mimo L.A., no a co?“ Nervozita jí trochu sevřela žaludek, ale rychle se vzpamatovala. „Spousta lidí jezdí na víkend ven.“

„Byl v nějaké soukromé záležitosti v New Yorku.“

Zbledla, ale okamžitě zavrtěla hlavou.

„Koukni, Quinne –“

„Musím si s ním promluvit.“

„Nechci, abys ho z tohohle obviňoval, nechci –“ Když viděla, jak se Quinn tváří, zarazila se. „No tak jo,“ zamumlala a zadívala se z okna vozu. „Já vím, že nesnášíš, abych ti říkala, jak máš dělat svou práci.“

„Přesně tak, zlato. Podívej se na mě!“ Vzal ji za rameno a otočil čelem k sobě. Odhrnul jí vlasy z tváře a tiše zaklel. „Nechci, aby ti to ublížilo.“

„Tvrdíš, že můj nejbližší přítel je hlavní podezřelý, a pak nechceš, aby mně to ublížilo.“

„Běž domů, lehni si a vyspi se na to.“ Sklonil se k ní a něžně ji políbil. „Nemysli už na to. Udělej mi to kvůli,“ dodal rychle, když chtěla něco namítnout. „Miluju tě, Chantel.“

„Tak zůstaň doma a přesvědč mě o tom.“

„Ne, to nejde.“ Sevřel její obličej v dlaních. „Vrátím se brzy. Slibuju, že už to všechno brzo skončí.“

Projeli vraty k Chantelinu domu.

„Věřím ti,“ řekla a silou vůle se snažila setřást ze sebe napětí, které ji ochromovalo. „Budu na tebe čekat.“

„Počkej na mě v posteli,“ zamumlal, ale kvůli ní si přál, aby raději v té posteli co nejdřív usnula.

Vystoupili z limuzíny.

„Budeš opatrný?“ starala se.

„Jsem vždycky opatrný.“

Začala vystupovat po schodech, pak se zastavila a otočila se zpátky k němu.

„Nenávidím tuhle aféru, ale na druhé straně jsem za ni vděčná, protože díky ní jsem tě poznala... Vrať se brzy.“

Pak stoupala po schodech dál, až došla ke dveřím a už se znovu neohlédla.

Nebudu na to myslet, umiňovala si. Po celodenní práci byla utahaná, a tak se chtěla soustředit jen na to, aby si odpočinula. Až se Quinn vrátí, nechám přinést večeři a najíme se spolu, rozhodla se. Prozatím si trochu zaplavu a dám si vířivou lázeň.

Kdyby to byl opravdu Matt, mohlo by se to dneska večer všechno vyřešit, napadlo ji. Měla bych to za sebou.

Na okamžik si to přála. Pak se jí při tom pomyšlení udělalo slabo od žaludku. Ne, takovéhle řešení si přát nemudu, napomenula se. Spěchala

nahoru se převléknout, jako by chtěla uniknout před vlastními myšlenkami.

„Jsem rád, že jsem tě stihl doma,“ řekl Quinn, když mu Matt otevřel.

„Ani sebeúspěšnější agenti nechodí na večírky každý večer,“ řekl Matt. Byl oblečen v domácím oděvu, na sobě pohodlné kalhoty a svetr. Vypadal nervózně a napjatě. „Dneska večer tiše večeřím sám doma... Nečekal jsem tě. Dáš si něco k pití?“

„Ne, díky.“

Matt odložil karafu s šery.

„Jak se daří Chantel?“

„Má se fajn.“ Lépe řečeno, pomyslel si Quinn, udělám všechno, aby se fajn opravdu měla. „Předpokládal bych, že o její blaho budeš jevit větší zájem.“

„Říkal jsem si, že když jsi s ní ty, tak je v dobrých rukou.“ Matt se pohupoval na patách, sám se neposadil a ani Quinnovi nenabídl, aby se posadil on. „Byl jsem trošku zaneprázdněný soukromými záležitostmi.“

„To je ta záležitost, kvůli který jsi musel přes víkend do New Yorku?“

„Do New Yorku?“ Matt se na Quinna zamračeně podíval. „Jak jsi přišel na to, že jsem byl v New Yorku?“

„Ten květinář si tě dobře prohlídnul.“ Quinn vytáhl cigaretu, zapálil si a přitom nespouštěl z Matta oči.

„Cože?“ Matt se nuceně zasmál a přece jenom se posadil. „O čem to sakra, mluvíš?“

„O těch růžích, cos poslal Chantel. Tentokrát jsi udělal chybu. Na obálce té karty, cos k nim přiložil, byla adresa toho květinářství.“

„Já že jí poslal růže?“ Matt si prohrábl vlasy a zavrtěl hlavou. „Nechápu na co narážíš. Já Zarazil se a náhle mu to došlo. „Kristepane, Quinne, ty si myslíš, že to já pronásleduju Chantel?“ Matt vyskočil ze židle. „Ty si myslíš, že to jsem já? Zatraceně, Quinne! Myslel jsem, že se známe!“

„Já taky. Cos dělal přes víkend?“

„Do toho ti absolutně nic není.“

„Co kdybys mi to řekl, stejně bych to vypátral. Tak či onak, postarám se, abys zmizel z jejího života.“

Matt vztekle sevřel ruce v pěst. Quinn si toho všiml a téměř si přál, aby ho Matt udeřil. Pěstní souboj by mu vyhovoval lépe než tahle psychologická válka, v níž se snažil soupeře zahnat do kouta.

„Jsem její agent a přítel,“ řekl Matt ztěžka. „Když byla na dně, povzbuzoval jsem ji a pomohl jsem jí. Kdybych o ni měl takovýhle úchylný zájem, mohl jsem ho líp uplatnit tenkrát.“

„Cos dělal tenhle víkend?“ opakoval Quinn, odhodlán pokračovat až k samému trpkému konci.

„Byl jsem mimo L.A.,“ odsekl Matt. „V čistě soukromé záležitosti.“

„Poslední dobou jsi musel mít spoustu soukromých záležitostí,“ řekl Quinn ironicky. „Za celou dobu natáčení ses ani jednou neukázal. Říkáš, jaký nejsi Chantelin dobrý přítel, a přitom za celé ty týdny, co má tyhle problémy, ses ukázal jen dvakrát.“

Na okamžik vypadal Matt provinile, ale vzápětí už zase v jeho tváři převládl vztek.

„Kdyby Chantel něco potřebovala, byla by mi zavolala.“

„Možná, žeš jí naopak volal ty.“

„Jseš cvok!“ zavrtěl Matt hlavou, ale když si naléval drink, chvěly se mu ruce.

„Ty přece používáš klipsu na bankovky. Stříbrnou klipsu – Chantel ti ji kdysi dala,“ pokračoval Quinn. „Ten květinář si pár takovýchhle detailů všimnul.“

„Chceš vidět mou klipsu na prachy?“ Matt vztekle sáhl do kapsy, vyndal tlustý svazek bankovek držných pohromadě kovovou klipsou a hodil ho na stůl.

Quinn vzal klipsu zamračeně do rukou. Nebyla stříbrná, ale zlatá. Na sobě měla vyryty Mat– tovy iniciály.

„Když už to musíš vědět, tak poslední dva měsíce používám tuhle. Od chvíle, kdy mi ji Marion dala.“ Popadl skleničku s drinkem a jedním hltém ji vyprázdnil. „Nebyť Chantel, tak tě vyrazím ze dveří.“

„Můžeš to klidně zkusit.“ Quinn položil klipsu s penězi zpátky na stůl. „Možná by ale bylo chytřejší, kdybys se mnou jednal na rovinu. Cos dělal přes víkend?“

„Byl jsem v New Yorku!“ Matt zaklel a nervózně přešel k oknu a zase zpátky. „V Brooklynu. Od pátku večer až do neděle odpoledne. Byl jsem na návštěvě u Marioniných rodičů. Marion Lawrencová, učitelka, stáří dvacet čtyři let,“ dodal polohlasně. „Seznámil jsem se s ní asi před třemi měsíci. Je o dvanáct let mladší, chytrá, nezkušená a naprosto mi důvěřuje. Měl jsem se zachránit útekem, jenomže na to jsem se do ní příliš rychle zamiloval.“ Vztekle se podíval na Quinna, načež začal prohledávat kapsy, aby našel cigarety a zapalovač.

„Poslední tři měsíce jsem přemýšlel, jaký mám vlastně vztah k rodinnému životu... Tahle mladá krásná žena se za mě totiž chystá provdat, takže jsem strávil víkend s jejími konzervativními a přeúzkostlivělými rodiči a snažil jsem se je přesvědčit, že nejsem žádný hollywoodský plejboj, který jim chce odvést dceru na nějaký drogový mejdan. Popravčí četa by snad byla příjemnější společnost. „Potáhl z cigarety, aniž by vdechl kouř.

„Poslouchej, Quinne, jestli jsem se Chantel nevěnoval tolik, kolik by potřebovala, tak jenom proto, že jsem ztratil hlavu kvůli jedné učitelce z obecné školy. Ukážu ti její fotku.“ Matt vytáhl z peněženky fotografii. „Sama vypadá, jako by ještě chodila do školy. Hezkých pár týdnů jsem z toho byl úplně vykořeněný.“

Quinn tomu věřil. Se směsicí úlevy a frustrace vrátil fotografii Mattovi. Samozřejmě, teoreticky to mohla být lež, ale když je člověk zamilovaný, snadno pozná spřízněnou duši. „Co na tobě proboha vidí?“

Matt se nejistě zasmál.

„Myslí si, že jsem báječný chlap. Ví, jak jsem bojoval s hráčskou vášní, řekl jsem jí všechno – a myslí si, že jsem skvělý. Chci si ji vzít dřív, než ji to přejde.“

„Mnoho štěstí.“

„Jo, dík.“ Matt uložil peněženku do kapsy. Zlost z něho vyprchala, stejně jako předchozí rozpaky a nervozita. Pocit viny vůči Chantel ale zůstal. „Pokud jsme si tohle vyjasnili, tak bys mě mohl informovat, **po** se kolem Chantel děje. Ten chlap jí poslal květiny i v New Yorku?“

„Přesně tak.“

„A vypadal jako já?“

„Nemám ponětí, jak vypadal.“

„Ale řekl jsi mi, že

„To byla lež.“

„Vždycky jsi byl prolhaný mizera,“ řekl Matt klidně. „Jak to nese?“

Quinn rozhodil mnohoznačně rukama. „Drží se statečně. Až jí povím, že to nejsi ty, uleví se jí.“

„Rád bych za ní zajel s tebou,“ řekl Matt a rozpačitě si zamnul zátylek. „Byl bych jí řekl o Ma- rion sám už dřív, ale – prostě jsem si připadal jako blbec. Já, Matt Burns, agent zastupující filmové hvězdy, se po uši zamiluju do holky, která učí prcky, jak se vážou tkaničky.“

S mokkými rozpuštěnými vlasy vešla Chantel dovnitř budovy s vířivým bazénem. Chvíli si zaplavala venku a chladná voda a pohyb jí prospěly. Teď už chtěla jenom relaxovat. Zapjala vířivku a na hladinu začaly stoupat bubliny vzduchu. S úlevným povzdechem se ponořila do vířící vody.

Quinn se za chvíli vrátí a musí si spolu vyříkat všechno, co je mezi nimi. Musí se soustředit na svůj vztah, a ne na okolnosti, které je svedly dohromady. Ne na okolnosti, které ho před chvílí odvedly pryč.

Stuhami vysokých oken dopadaly dovnitř paprsky zapadajícího slunce. Nebe bylo temně modré. Chantel cítila, jak v proudu vody vystřelující z trysek jí ze svalů mizí únava a jak napětí v jejím těle povoluje.

Vlastně se jí v krátké době může splnit všechno, co si přála.

Stačí, aby řekla Quinnovi ano. Quinn ji miluje. Chantel při té vzpomínce zavřela šťastně oči. Miluje ji kvůli tomu, jaká doopravdy je, a ne kvůli tomu, jak se jeví veřejnosti. Takhle bezvýhradně, se všemi jejími chybami, omyly a nejistotami, ji do téhle chvíle přijímala pouze její rodina. A teď to udělal Quinn. Žena může prožít celý život, aniž by našla někoho, kdo by ji miloval kvůli tomu, jaká je uvnitř.

Jediný důvod, proč se svým souhlasem se svatbou ještě váhala, byl strach, že Quinnovi nebude moct dát všechno, co si přeje – vlastní rodinu.

Chtěla mít děti. Chtěla mít děti s ním. Ale co když ho v tomhle

směru zklame? Co kdyby i on měl zaplatit za její omyl? Kdyby ho tak nemilovala, bylo by strašně snadné říct mu ano.

Přála si, aby už byl zpátky, aby byl právě teď s ní. Kdyby ji teď sevřel v náručí, určitě by věděla, jak mu odpovédět. Zavřela oči a ponořila se hlouběji do vody. Až se vrátí, budu vědět, co říct, a udělám to, co nám oběma bude ku prospěchu, pomyslela si.

Ze zadní části budovy zaslechla slabý šramot. Narovнала se, odhrnula vlasy z čela a zavolala: „Quinne? Nic neříkej a pojď ke mně.“

Zavřela oči a čekala.

Pak zaslechla hudbu a náhle jí srdce bušilo až v hrdle.

Hudba byla tichá, líbezná a čistá, jak toho dosahují jen nejlepší hrací strojky. Nebe už bylo téměř černé a melodie *Měsíční sonáty* se linula nad zpěněnou vodou.

„Quinne!“

Ale už když jeho jméno říkala, věděla, že to není on. Třesoucí se rukou vypnula tryskající vodu. V tichu zněl hrací strojek ještě zřetelněji. Chantel se opřela o vanu a vyskočila ven.

„Tak dlouho jsem čekal na tuhle chvíli.“

Povědomý šepot jí vyrazil dech.

Musím se uklidnit, umínla si. Dveře jsou daleko a jestli k nim mám dorazit včas, musím být fit. Světla v místnosti se ztlumila a Chantel projel strach.

„Jsi krásná. Tak neuvěřitelně krásná. Nic co bych si dovedl představit nebo co bych dokázal vytvořit není tak dokonalé jako ty... Dneska večer budeme konečně spolu.“

Stál ve stínu u zadního vchodu. Chantel se přinutila podívat tím směrem, ale stejně nedokázala rozpoznat, kdo ten muž je. „Venku jsou stráže!“ řekla varovně a sevřela ruce v pěst, jak se úporně snažila, aby se jí nechvěl hlas. „Mohla bych začít křičet.“

„Je tam jenom stráž u brány, a ta je moc daleko. Ty ostatní jsem musel umlčet. Když člověk miluje, musí občas někomu ublížit.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“ zeptala se a odhadovala vzdálenost k předním dveřím.

„Přešel jsem zed' u tenisových kurtů. Vůbec je nepoužíváš, pozoroval jsem je.“

„Bezpečnostní systém

„Ten jsem vyřadil. Trochu se v tom vyznám. Studoval jsem bezpečnostní systémy a mám v tom směru docela zaslouženou pověst.“ Brewster, hudební skříňku v dlaních, vystoupil ze stínu.

„Jamesi!“ vydechla šokované. V místnosti by

lo dusno, ale Chantel se roztřásla chladem. „Co tě to napadlo takhle vyvádět?“

„Miluju tě.“ Jak k ní přicházel, viděla, že jeho tvář je zcela bez výrazu a oči se mu chorobně lesknou. „Když ses mi poprvé začala v mysli zjevovat, pochopil jsem, že tě musím mít. Pak jsem tě viděl, živou, z masa a krve... Tohle jsem pro tebe nechal udělat.“

Podával Chantel hudební skříňku, ale herečka bázlivě o krok ustoupila.

„Neboj se mě, Hailey.“

„Jamesi, já nejsem Hailey. Jsem Chantel. Chantel O'Hurleyová!“

„Jo, jistě. Samozřejmě.“ Usmál se na ni, pak odložil skříňku na stolek vedle vany. Skříňka hrála dál, romanticky a líbezně. „Chantel O'Hurleyová. Měsíce jsem snil o tobě, o tvé dokonalé tváři. Nedokážu už nic napsat. Manželka si myslí, že mám potíže s vymýšlením nové knihy, ale žádná nová kniha neexistuje. Už nikdy nic nenapíšu... Chantel, nikdy sis moje květiny nenechala.“

„Omlouvám se,“ řekla a jen doufala, že Quinn se každou chvíli vrátí. Pak bude mít tuhle noční mŕu konečně za sebou. V plavkách

se cítila příliš obnažená, a tak se natáhla pro koupací plášť. Herecký trénink jí pomohl, aby její pohyby byly neuspěchané, i když jí srdce bláznivě bušilo. „Nenechávala jsem si je, protože jsi mi je posílal tak tajuplně. Naháněls mi strach.“

„To jsem nikdy nechtěl, Hailey.“

„Chantel,“ opravila ho a hlas se jí zachvěl strachem. „Já jsem Chantel, Jamesi. Co kdybychom zašli dovnitř, do domu, a promluvili si o tom.“

„Chantel?“ Brewster vypadal na okamžik zmateně. „Ne, to ne. Chci být s tebou sám. Na tuhle noc jsem čekal až příliš dlouho. Je úplněk, a to se pro naše setkání právě hodí. Hodí se k té písni,“ zadíval se na hudební skříňku. „Je to dárek pro tebe.“

„Proč jsi za mnou prostě nepřišel a neřekl mi, že ke mně něco cítíš?“

„Byla bys mě odmítla. Odmítla bys mě!“ opakoval zvýšeným hlasem. „Myslíš, že jsem cvok? Viděl jsem tě se všemi těmi svalnatými pohlednými mladíky... Ale žádný z nich tě nemiluje tolik jako já. Málem jsem se z toho čekání zbláznil. Byla jsi posedlá Bradem. Pořád jenom Brad!“

„Žádný Brad neexistuje, Jamesi. Je to jenom filmová postava. A taky neexistuje žádná Hailey! Ty sám sis je vymyslel. Ale ve skutečnosti neexistují!“

„Ty existuješ. A já tě s ním viděl. Viděl jsem, jak se na něj díváš, jak se od něj necháváš objímat, místo aby ses objímala se mnou... Ale byl jsem trpělivý. A dneska večer jsem se dočkal.“ Znovu vykročil směrem k ní. „Na tuhle noc jsem čekal.“

Chantel se otočila a utíkala ke dveřím – kdyby se jí podařilo utéct, mohla by se zachránit. Stiskla kliku, ale ta nepovolila.

„Zamkl jsem zvenku,“ vysvětlil Brewster tiše. „Věděl jsem, že se budeš snažit utýct. Věděl jsem, že ti moje láska nebude příjemná.“

Chantel se otočila, záda přitisknutá ke dveřím. „Ty mě nemiluješ!“ ječela. „Máš to všechno popletený! Já nejsem Hailey, jsem jenom herečka!“

Bolestně sešklebil tvář a přitiskl si dlaně na spánky. „Strašně mě bolí hlava,“ zamumlal. „Ne, neutíkej!“ vykřikl, když se rozběhla k zadním dveřím. Rychle jí zahradil cestu. Pak ustoupil zpátky ke

dveřím a ve stínu cosi zvedl ze země. „Vím, co musím udělat. Pro nás dva už není cesta zpátky, Hailey!“

„Já nejsem –“

„Je příliš pozdě!“ řekl zarputile. „Je pozdě,“ opakoval. „Vždycky jsem věděl, že to takhle dopadne. Proklínám tě za to, cos mi provedla.“ Znovu si přitiskl prsty na skráně a z očí se mu vyřinu– ly slzy. „Ale jako že je Bůh nade mnou, nestrpím, abys patřila jinému muži. Ty patříš mně. Od první chvíle bylas moje. Přál bych si, abys to pochopila.“

„Jamesi!“ Bála se ho dotknout, ale přesto k němu popošla o kousek blíž. „Prosím, pojď se mnou dovnitř, do domu. Je mi zima,“ dodala chvatně. „A jsem celá mokrá. Potřebuju se pře– vlíct. Uvnitř se budeme moct v klidu posadit a pohovořit si.“

Hleděl na ni, ale viděl jen to, co mu jeho chorá mysl dovolovala. „Mě nemůžeš obelhat, Hailey. Já tě vytvořil. Pokoušíš se utýct. Chceš, aby mě od tebe oddělili. Můj doktor mě chce nechat internovat, ale já vím, co ještě musím vykonat. Musím to vykonat pro nás oba. Tady všechno skončí, Hailey!“

Zdvihl kanystr a Chantel ucítila benzín. „Kris– tepane, to ne!“ vykřikla.

„Chtěl jsem tě nechat uhořet už dřív, ale nedokázal jsem to,“ poznamenal. „Teď už to musím udělat.“

Přiskočila k němu, ale Brewster ještě stihl otočit kanystr dnem vzhůru. Pak už mu kanystr vyrazila z rukou, ale nádoba s třesknutím dopadla na zem, poskočila a vytékající benzín se začal vsakovat do dřevěné podlahy. Pokoušela se proběhnout kolem Brewstera, ale ten ji se zavzlyk– nutím srazil. Hlava jí třeskla o stůl a náhle se jí před očima roztančily jiskry.

„Chantel bude chtít otevřít láhev šampaňského,“ poznamenal Quinn.

„Myslím, že nám všem přijde vhod,“ řekl Matt, když vešli do Chantelina domu. „Quinne, byl bych rád, kdybych jí to všechno mohl říct sám.“

„Máš na to právo.“ Quinn se rozhlédl po ztichlé vstupní hale. „Měls dokonce právo mi jednu vrazit, když jsem byl u tebe.“

„Jseš větší a silnější.“ vysvětlil Matt.

„Přehnal jsem to, Matte. Nejsem nějak ve své kůži,“ přiznal Quinn a pomyslel na Chantel, která na něho čeká nahoře, a na to, co by měl udělat, aby byla v bezpečí. „Je to tím, že tohle byla vlastně první pořádná stopa, kterou jsem v tomhle podivném případě vůbec měl.“

„Podle toho, co od tebe vím, tak všechno, co ti ten květinář řekl, na mě pasovalo.“

„Jenomže to musí pasovat ještě na někoho jiného. A já nemůžu přijít na to, kdo to je,“ zamumlal tiše Quinn. „Uniká mi to, protože jsem se v tomhle případě příliš citově angažoval. Víš co je hlavní zásada vyšetřovatele, ať už soukromého nebo pracujícího pro vládu? Nebýt citově angažován.“

„Pozdě bycha honit.“

„Zatraceně pozdě. Ale Chantel ti věřila,“ dodal. „To bys měl vědět. I když jsem jí všechny ty stopy uvedl, stejně věřila, že ty to nejsi.“

„Je to neobyčejná holka,“ řekl Matt dojatě.

„Je to nejkrásnější žena, s jakou jsem se kdy seznámil – zjevem i povahou. Když se na ni jenom koukáš, tak nerozpoznáš, jak je charakterní a statečná. Trvalo mi to dost dlouho, než jsem pronikl pod povrch a pochopil, co všechno v ní je.“ Pokrčil nespokojeně rameny. „Možná, že kdybych víc sdílel její důvěru v lidi, kterých si váží, tak jsem teď nebyl ve slepé uličce.“

Matt vystupoval po schodech vedle Quinna. Jestli se Quinn angažoval až příliš, pak já sám jsem se zase angažoval příliš málo, vyčítal si. Posledních pár týdnů byl tak zabrán do řešení svých vlastních problémů, že nevěnoval Chantel tolik času a pozornosti, kolik potřebovala. Teď jí to musím vynahradit, umínil si.

„No jo, pěkně jsi mě naštvál,“ poznamenal Matt. „Ale leccos chápu: jsi zblázněný do Chantel stejně jako já do Marion. Být na tvém místě, asi bych postupoval stejně.“

„Možná.“

Quinn neměl chuť na šampaňské, měl chuť být teď s Chantel sám. Ale Chantel si potřebovala promluvit s Mattem. Uleví se jí. Uvažoval, jestli na druhé straně Chantel nepropadne podobnému

pocitu beznaděje, jaký cítí teď on. Uplynulo už tolik času, a přitom se nehnuli z místa ani o krok.

„Strašně mě štve, že musí něco takovéhohle prožívat,“ dodal.

„To mě taky.“ Matt mu přátelsky poklepal na rameno. „Během posledních pár měsíců jsem pochopil, že láska může člověka dohnat až k šílenství. Přesně jako to řekl v tom interview Brewster.“

„V jakém interview?“

„Vyšel v dnešních novinách. Byl tam článek o **Cizincích**, hlavně o postavě Hailey. Brewster o ní mluvil takovým způsobem, že by si člověk mýsl, že mluví o nějaké skutečné ženské. Ale jedna věc, co řekl, mi připadala zajímavá – že když chlap skutečně miluje nějakou ženu, vidí ji tak, jak ji nevidí nikdo jiný. A bez ohledu na to, jestli u ní uspěje nebo ne, jeho celý život se točí kolem ní, ona ovládá jeho činy prostě už tím, že existuje... Myslím, že jsem byl zrovna v nějaké sentimentální náladě, když jsem to četl,“ podotkl Matt trochu rozpačitě, „ale připadalo mi, že mu rozumím... Jednou se dokonce spletl a místo Hailey jmenoval Chantel.“

„Cože?“

„Bylo vidět, že to toho reportéra docela pobavilo. Poznamenal, že Chantel je na nejlepší cestě dostat cenu za herecký výkon, když dokázala, aby si ji autor spletl se svou postavou.“

„Zatraceně!“

Quinn praštil pěstí do zábradlí a rozběhl se po schodech.

„Vždyť on se mi dneska odpoledne skoro přiznal. Málem mi to všechno vykecal!“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Matt nechápavě, ale Quinn už utíkal napřed. Matt pokrčil rameny, a když uviděl telefon, napadlo ho, jestli by neměl zavolat Marion.

„Barák s bazénem hoří!“ zakřičel náhle seshora Quinn. „Zavolej hasiče!“

„Hoří?“

„Chantel je určitě uvnitř.“

Než Matt stačil dojít k telefonu, Quinn už utíkal po schodech dolů. „Brewster ji tam určitě zavřel.“

Chantel zavrtěla hlavou, aby se vzpamatovala. Místnost se jí zahoupala před očima. S namáhou se zdvihla na ruce a kolena.

Nejdřív ze všeho ucítila kouř, hustý a čpavý, tak jako odpoledne při natáčení-jenže tentokrát nešlo o žádný filmový efekt. Pak zaslechla praskot ohně a ohlédla se – dřevěná podlaha byla v plamenech.

Brewster stál pořád ještě před dveřmi zadního vchodu a blokoval cestu ven; jako hypnotizovaný civěl na rychle se šířící oheň. Nesnažil se utéct. Chystal se tu zemřít a chtěl, aby tu zemřela s ním.

Chantel vstala, kouř ji nutil ke kašli, a zoufale se rozhlédla. V hlavě jí pulsovala bolest, místnost jí plavala před očima, ale omdlít byl přepych, který si nemohla dovolit. Okna byla příliš vysoko, tudý cesta ven nevedla. Přední dveře byly zamčené. Existovala jenom jediná cesta ke svobodě – musí se dostat kolem Brewstera, a to dřív, než jí oheň ode dveří odřízne.

Rozkašlala se, ale Brewster to zřejmě ani neslyšel. Jeho pozornost zaměřoval cele oheň, fascinovaně pozoroval, jak se plameny hladově zakusují do protější stěny. Horko rostlo každým okamžikem, šířilo se ve žhavých vlnách, které proudily mezi ní a dveřmi. Chantel popadla ručník a namočila ho ve vaně, pak si ho omotala kolem obličeje a rozhlédla se po nějaké zbrani.

Hudební skříňka stála pořád ještě na stole a hrála, i když v praskotu plamenů byla hudba sotva slyšitelná. Chantel ji zdvihla a na rozklepaných nohou se propížíla za Brewstera.

Brewster plakal.

Když zdvihla těžkou skříňku nad jeho hlavu, zaslechla zřetelně, jak vzlyká. Slzy se řinuly i po její tváři a zamlžovaly jí zrak – bylo to až příliš podobné scéně, kterou pečlivě studovala, zkoušela a snažila se pochopit.

Hailey, vynořilo se jí v kouřem zmámené mys

jméno. Hailey je v chalupě v Nové Anglii, kam utekla. Jsem Hailey a tuhle tragédii jsem přivolala sama na sebe a na ty, kdo mě milovali. Je to cena za mé dřívější chyby, za dřívější lásky, za minulý život. Kdybych se byla nezamilovala do Brada... Nebo to byl Dustin?

Před očima měla jen šedivou mlhu a zoufale se snažila vidět jasněji. Žádný Brad neexistuje. Je tu jen Quinn. A Quinn není žádná smyšlená postava. A já jsem Chantel. Chantel O'Hurleyová. A O'Hurleyové se nikdy nevzdávají.

Se vzlyknutím udeřila Brewstera skříňkou do hlavy.

Zhroutil se jí k nohám a Chantel se skrčila na bobek, lapajíc po dechu ve vzduchu plném kouře a ohně.

Zabila jsem ho? mihlo se jí hlavou, ale pak už se podívala ke dveřím, které začaly olizovat první plameny. Její jediná cesta ven. Cesta k přežití. Udělala krok ke dveřím, pak se zarazila a sklonila se k Brewsterovi.

Sejmula mokrý ručník z vlastního obličeje a zakryla jím jeho tvář. Od stropu se ozvalo silné zapraskání, ale neodvážila se pohlédnout vzhůru. Přestala uvažovat a soustředila se pouze na záchranu jejich života. Popadla ležící tělo za paže a začala ho táhnout blíž ke dveřím – a také blíž k plamenům.

Začínalo jí být jasné, že to nejspíš nezvládne. Vlekla těžkého bezvládného muže, ale v plicích měla stále méně vzduchu a postupovala stále pomaleji. Oheň se přibližoval, cítila, jak jí žhne do tváří, a zoufale si přála, aby předtím namočila těch ručníků víc.

Byla už jen kousek ode dveří, když zakopla a upadla, vysílená nedostatkem kyslíku. Ještě kousek, umiňovala si a popotáhla Brewsterovo tělo, panebože, ještě kousek.

Jako zmámená sledovala, jak se hořící stropní trám v plamenech zřítí do bazénu.

„Chantel!“

Na prahu bezvědomí slyšela své jméno jen slabě a nezřetelně. Jako zázrakem v sobě našla sílu a popotáhla Brewstera dalších pár centimetrů.

Quinn vykopl přední dveře a před sebou uviděl jen ohnivou stěnu. Střecha se propadala. Chtěl jít dál, ale žár ho zastavil. Pak ji uviděl, nebo si to aspoň myslel: ležela u protější stěny, oddělena od něj ohnivou stěnou.

Rozkašlal se, jak se nadýchal kouře, a rozběhl se kolem budovy k zadnímu vchodu. Po mnoha letech se v duchu začal modlit.

Téměř to zvládla, pomyslel si, když ji uviděl, jak leží bezvládně přes Brewsterovo tělo hned vedle dveří. Když se nad ní sklonil, ze stropu začaly padat úlomky hořícího dřeva. Jeden z nich mu sežehl ruku, když odnášel Chantel ven na trávník.

„Kristepane!“ vydechl Matt, jak k nim dobíhal.

„Brewster je ještě uvnitř,“ řekl Quinn. „Postarej se tu o ni.“

Quinn se znova vrhl do ohně a v místě, kde býval zadní vchod, to téměř vzdal. Nakonec se po břiše doplazil dost daleko, aby nahmatat Brewsterovo zápěstí. Jestli Brewster žije, nepoznal, ale vytáhl ho ven a položil na trávník. Jen chvilku nato se střecha budovy zřítíla. Svalil se naznak a namáhavě lapal po dechu.

„Chantel,“ zašeptal, když se trochu vzpamatoval. Obličej měla začerněný od sazí. Zpovzdálí uslyšel houkání sirén. Konečně otevřela oči.

„Quinne... On je

„Vytáhl jsem ho. Radši teď nic neříkej.“ Ačkoliv poblíž hořící budovy bylo vedro, začala se třást. Quinn si svlékl košili a přikryl ji. „Je v šoku,“ řekl ztěžka Mattovi. „Nadýchala se kouře. Potřebuje do nemocnice.“

„Řekl jsem jim, ať sem pošlou ambulanci,“ uklidňoval ho Matt. Svlékl si svetr a přidal ho ke Quinnově košili. „Chantel je houževnatá, bude v pořádku.“

„Jo, já vím.“ Quinn si sedl vedle ní a položil si její hlavu do klína.

„Myslel si, že jsem Hailey.“ Jak se zmítala mezi vědomím a bezvědomím, tápavě se snažila nahmatat jeho ruku.

„Já vím. Pssst.“ Vzal ji za ruku a pevně ji tiskl. Spálená místa ho bolela. Chantel měla také bolesti. Ale oba žili.

„Na malou chvíli... tam uvnitř... jsem si to myslela taky. Řekni mi, kdo jsem?“

„Jsi Chantel O’Hurleyová. Jediná žena, kterou jsem kdy miloval.“

„Díky,“ zašeptala a zavřela oči.

Když mu konečně dovolili, aby ji mohl navštívit, Quinn už dvacet čtyři hodin nespál. Odmítl opustit nemocnici, takže tam čekal v propálených šatech nasáklých kouřem. Celou noc pochodoval po chodbě a přiváděl nemocniční personál k šílenství.

Řekli mu, že utrpěla jenom šok a nadýchala se kouře, takže potřebuje jedině klid a odpočinek. Ale Quinn cítil, že než kamkoliv půjde, musí ji vidět a mluvit s ní.

Když lékař vyšel z jejího pokoje, zavrtěl hlavou. Hleděl na Quinna, na jeho obvázanou ruku a propálené oblečení.

„Teď už za ní můžete,“ řekl. „Připravím její papíry k propuštění, ale jestli na ni máte nějaký vliv, měl byste ji přemluvit, aby tu ještě jeden den zůstala na pozorování.“

„Postarám se o ni doma.“

Lékař se pochybovačně ohlédl ke dveřím Chantelina pokoje.

„Možná že jo. Pane Dorane?“

Quinn se zarazil, ruku na klice.

„Ano?“ otočil se.

„Slečna O'Hurleyová má pozoruhodně silnou vůli.“

„Já vím.“

Poprvé během těch posledních dlouhých hodin se Quinn usmál. Když otevřel dveře, uviděl Chantel, jak sedí na posteli a zamračeně se dívá do zrcadla.

„Vypadám příšerně.“

„Krása je jenom povrchní záležitost,“ řekl, vzal od ní zrcadlo a podíval se do něj.

„Naštěstí ty vypadáš ještě hůř než já,“ usmála se. „Panebože, Quinne!“ rozpráhla ruce a s čerstvě nabytou silou ho k sobě přitiskla.

„Teď už to je všechno za námi, vid'? Teď už bude všechno dobré.“

„Máš to za sebou. Měl jsem tě pohlídat líp.“

„Strhnu ti to z honoráře.“

„Zatraceně, Chantel, já to myslel vážně.“

„Zachránils mi život,“ řekla.

„Když si uvědomím, co by se stalo, kdybych se o chvíli opozdil...“

„Ne, mlč!“ přitiskla mu prst na ústa. „Odted' už nechci slyšet žádné ,kdyby4. Nic se mi nestalo a tobě taky ne. Na ničem jiném nezáleží... A... a James...“

„Přežije to,“ odpověděl Quinn na její nevyřčenou otázku. Vstal a začal přecházet po místnosti. „Budou ho muset internovat. Dohlídnu, aby to udělali.“

„Byl tak dojemně zmatený. Vytvořil příběh, který mu přerostl přes hlavu.“

„Málem tě zabil.“

„Myslel si, že zabíjí Hailey,“ omlouvala ho. „Je mi ho jenom líto.“

„Zapomeňme na něj,“ řekl Quinn a doufal, že se to povede i jemu – jinak by se nepřestal užírat výčitkami. „Jsou tu vaši.“

„Tady? V nemocnici? A všichni?“

„Sestry a rodiče. Na tvého bratra nemá nikdo z nich spojení.“

„Quinne, nechci, aby Maddy měla kvůli mně zkažené líbanky... A ostatní...“

„Chtějí se přesvědčit na vlastní oči, že jsi v pořádku. Tak už to přece v rodině chodívá, ne?“

„Já vím.“ Sepjala ruce a dodala: „Quinne, zasloužíš si, abys měl vlastní rodinu.“

„Já vím nejlíp, co potřebuju,“ naštětil se, připraven o ni bojovat.

„Jo, myslím, že víš.“ Rozhodla se už ve chvíli, kdy tam na trávníku otevřela oči a uviděla ho, jak se nad ní sklání. „Než se to všechno včera v noci semlelo, čekala jsem na tebe. Věděla jsem, že když se vrátíš a obejměš mě, rozhodnu se správně, k naší oboustranné spokojenosti.“ Chantel se rozhlédla po nemocničním pokoji a pak se podívala do zrcadla. Ušklíbala se a zrcadlo odložila na noční stolek. „Tohle není zrovna to místo, kde jsem si naše setkání představovala, ale kdyby ses teď posadil ke mně a obejmul mě, moc by mi to pomohlo.“

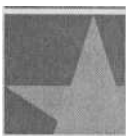
Posadil se k ní a přitiskl ji k sobě. „Musím ti něco říct, Chantel. Když jsem včera večer přijel k tobě domů a uviděl, že dům s bazénem je v plamenech, věděl jsem, že ty jsi tam uvnitř, protože se mi najednou zastavilo srdce... A kdybych tě ztratil, už by nikdy nezačalo bušit.“

„Quinne!“ Zdvihla hlavu, aby vyhledala jeho rty. A když se políbili, už se na nic nepotřebovala ptát. „Přála bych si kratičké zásnuby,“ řekla s úsměvem. „Ale opravdu jenom velice, velice krátké.“

MIRA

Jak to všechno dopadne? Dozvíte se v další hvězdné knížce hvězdné spisovatelky Nory Robertsové, která pod názvem **Beze stopy** vyjde v edici MIRA už v květnu.

Už před mnoha lety se Trace O'Hurley rozhodl dá vale odpovědnosti a závazkům a zvolit si život ve svobodě. Dlouhé roky pak žil, jak se mu líbilo, a dělal jen to, na co měl chuť. Všechno se

však změní, když ho jednoho dne zcela neznámá žena požádá o pomoc. Gillian Fitzpatricková je vyděšená a naprosto zoufalá. Její bratr Flynn je v nebezpečí a Trace je jediný, kdo ho může zachránit. Gillian jen musí Traceho přesvědčit, že kvůli ní stojí zato riskovat.

„Ty se mi nabízíš?“

Vytáhl cigaretu, ale jenom po ní přejížděl prsty Chtěl, aby to znělo nezáživně, pokud možno i«> baveně, ale bolest v hrudníku se rozšiřovala.

„Každý kromě tebe by to už dávno pocítil pil. „ Musela vstát, protože už nedokázala sedět na jednom místě. Proč zrovna ona musí vždycky prosit o trochu citu? „Nechtěla jsem po tobě Žádný trvalý vztah. „ I když po něm toužila. „ Nechtěla jsem, abys mi přísahal lásku nebo věrnost. „ I když by mu sama ráda odpřísáhla obojí, kdyby ji o to požádal. „Chtěla jsem jenom, abys byl upřímný a...“

„...a vyspal se s tebou?“ Cigaretu se mu v ruce zlomila a Trace ji bezmyšlenkovitě zahodil do popelníku. „Už jsem ti přece jednou vysvětloval, Gillian, proč něco takového nepřípadá v úvahu. „ „Slyšela jsem od tebe jenom nějaké nesmysly o tom, čím se od sebe lišíme. Ale na tom přece nezáleží. Nechci, abys byl moje dvojče. „ Musela se zhluboka nadechnout, aby se uklidnila. „Chci, abys byl můj milenec.“

(Ukázka ze čtvrtého, závěrečného příběhu z rodinné ságy o sourozencích O'Hurleyových od Nory Robertsové, který pod názvem Beze stopy vyjde 3. května.)